

Mộ Lang Bách Hoa Tu

Contents

Mộ Lang Bách Hoa Tu	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	13
6. Chương 6	18
7. Chương 7	22
8. Chương 8	27
9. Chương 9	30
10. Chương 10	36
11. Chương 11	39
12. Chương 12	43
13. Chương 13	47
14. Chương 14	51
15. Chương 15	55
16. Chương 16	60
17. Chương 17	64
18. Chương 18	68
19. Chương 19	71
20. Chương 20	76
21. Chương 21	80
22. Chương 22	87
23. Chương 23	91
24. Chương 24	94
25. Chương 25	100
26. Chương 26	105
27. Chương 27	108
28. Chương 28	112
29. Chương 29	116
30. Chương 30: Kết Thúc	119

Mộ Lang Bách Hoa Tu

Giới thiệu

Mang thân phận công chúa cao quý nàng thích cưỡi ngựa đi săn bắn, trong một hôm nàng trong lúc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mo-lang-bach-hoa-tu>

1. Chương 1

Trong điện Phi Hương tường vân mịt mờ, Tuyết Họa Nhi không yên lòng cảm phát trần, cái có cái không quét dọn chiếc lư hương trong tay.

Một nam tử dáng người cao lớn rắn rỏi lặng lẽ đi vào trong điện, toàn thân hắt khoác một chiếc áo choàng màu đen. Hắn dừng bước, đứng sau bóng râm của cây cột, nhìn nàng.

Tuyết Họa Nhi lại không hề phát hiện ra, chỉ nhìn lư hương trong tay âm thầm thở dài, bĩu môi. Thực ra, nàng cũng không biết vì sao chính mình lại thở dài, nhưng mà lại không kiềm chế được muốn thở dài.

Hắn từ trong bóng tối bước tới, ánh sáng trong điện dường như cũng chuyển động theo nhịp chân của hắn, vây quanh hắn, làm nổi bật hắn. Ánh sáng càng mạnh mẽ, dung nhan của hắn càng rõ ràng, tuấn mỹ vô song, phong thái bất phàm.

Tuyết Họa Nhi rốt cuộc cũng nghe thấy tiếng động, nàng đang muốn quay đầu, ánh sáng trước mắt đột nhiên âm u, một thân áo choàng đen như mực che trước mặt nàng, như bóng cây râm mát che đi ánh mặt trời chói chang, như đầm bích thủy phản chiếu non xanh.

Áo choàng buông xuống tận bàn chân của hắn, một đôi giày màu vàng ẩn dưới y phục màu đen và làn sương mù, rực sáng chói lóa, minh diễm mà tôn quý.

Là hắn!

Nội tâm Tuyết Họa Nhi cuồng loạn, nàng bối rối rừ rèm mắt xuống, ánh mắt không biết phải nhìn vào đâu mới thích hợp, chỉ biết là dù sao thì nhìn hắn cũng cực kỳ không thích hợp.

Nàng lẩm bầm một câu nhỏ như muỗi kêu: “Tại sao Tinh quân đã đi rồi còn quay trở lại?”

Hắn nheo mắt, nhìn nàng. Nàng vốn dĩ nhỏ xinh, lúc này lại cúi đầu, nên chỉ thấy được hàng mi dày và chóp mũi xinh xắn đáng yêu.

Hắn hắng giọng một cái: “Ta trở về là muốn hỏi ngươi một câu.”

“Hỏi cái gì ạ?” Giọng nói của Tuyết Họa Nhi nhỏ đến mức chính nàng cũng không nghe rõ. Tim đập nhanh hơn, hơn nữa, trên mặt cũng cực kỳ nóng, chắc chắn là mặt rất đỏ. Hắn có thể nhìn thấy mặt nàng đỏ hay không, nghĩ như vậy, lại càng khẩn trương, trên mặt dường như cũng càng nóng thêm, nội tâm càng thêm luống cuống.

“Ta muốn hỏi ngươi một chút, vì sao ta cứ vừa tới điện Phi Hương, thì ngươi lại nhìn lên ta?” Giọng nói từ tính của hắn nhẹ nhàng bay trên đỉnh đầu nàng, dường như hơi thở đều phả vào mặt nàng.

Sắc mặt Tuyết Họa Nhi bùng cháy, tim đập mạnh một cái, bỗng nhiên giật mình, lư hương bị tuột ra khỏi lòng bàn tay.

Nàng kêu lên một tiếng, nếu lư hương bị vỡ, thì nàng xong đời.

Hắn duỗi cánh tay ra, cũng chưa thấy động tác ra sao, đã tóm được lư hương vào trong tay, rồi vững vàng đưa tới trước mặt nàng.

“Cầm chắc một chút, làm người hầu trong điện Phi Hương mà còn dám không tập trung.” Ngữ khí của hắn không cứng nhắc nghiêm túc như lúc nói chuyện với Ngọc Đế, mà dịu dàng ăm áp hơn rất nhiều.

Đây coi như là ân cần săn sóc sao? Tuyết Họa Nhi giật mình, đưa tay nhận lấy lư hương, trong lúc vô ý đầu ngón tay đụng phải mu bàn tay hắn, ngón tay nàng run lên, suýt làm rơi lư hương một lần nữa.

Hắn cười nhẹ một tiếng, rồi xoay người bước nhanh rời đi.

Mây xanh mịn màng, áo choàng màu đen của hắn tung bay trong gió, như đại bàng đang giương cánh trong mây.

Tuyết Họa Nhi cầm lư hương ngơ ngác đứng trong điện nhìn theo bóng dáng hắn cười mây bay đi, không sao nói được cảm giác trong lòng, vừa ngượng ngùng xấu hổ, lại có chút phiền muộn cùng vui sướng.

Vì cái gì mà hắn lại cố ý quay lại hỏi nàng câu kia? Còn có, nàng nhìn lên hắn, vì sao hắn lại biết, sau lưng hắn cũng không có mắt mà. Hắn chỉ nói nàng nhìn lên hắn, cũng chưa nói điều gì khác, nên là sẽ không phát hiện ra cái gì đúng không? Ai, tâm tư của nàng rối loạn như tơ vò, từng sợi từng sợi quấn quýt, gắn kết với nhau, cũng không biết những thứ này bắt đầu kết từ khi nào.

Nàng bĩu môi, lại thở dài.

Chẳng biết khi nào hắn mới lại tới đây?

2. Chương 2

Trên thảo trường bên ngoài Hoàng thành, mười mấy con khoái mã hất bụi phi tới.

Dẫn đầu là một con yên chi bảo mã cao lớn oai vệ, giống như một rặng mây đỏ lướt tới. Trên ngựa là một nữ tử mặc một bộ quân trang màu đỏ như son, tôn lên tư thế oai hùng hiên ngang và gương mặt đẹp như tranh vẽ của nàng.

Làn da trắng mịn như tuyết bởi vì cưỡi ngựa mà hơi ửng hồng, giống như tuyết nhuộm son, ngọc noãn sinh hương.

“Tam công chúa, người đi chậm một chút, chúng nô tỳ cũng không phải là bảo mã, không thể theo kịp Yên Chi Điện của người đâu ạ.”

“Ta còn chưa bắt đầu chạy nhanh, người đã ồn ào.” Nàng cười hì hì, kéo căng roi ngựa, con Yên Chi Điện kia lại tiến lên phía trước, dẫn đầu mọi người đi lên phía trước. Nàng càng lúc càng cao hứng, đánh liên tiếp mấy roi, vó ngựa như bay, cảm giác như đang cưỡi mây đạp gió. Nàng cười khanh khách, không hiểu sao cái cảm giác được cưỡi ngựa như đằng vân này lại vui vẻ và quen thuộc đến như vậy?

Gió từ bên tai thổi qua, có tiếng rít gào. Nàng hơi hơi híp mắt lại, nhìn thấy cây cối hai bên đường và dòng sông lướt qua như tia chớp, hận không thể chạy nhanh, nhanh hơn một chút nữa.

Dường như Yên Chi Điện biết được mong muốn của nàng, nên càng ra sức phi thật nhanh.

Đây là con ngựa quý ngàn dặm mới tìm được một, nàng thật sự là nhất kiến chung tình với nó, một mực quấn lấy Phụ hoàng đòi có được nó. Phụ hoàng cười trừ ghẹo: “Nếu như con chọn Phò mã mà cũng như vậy thì ta bớt lo rồi. Khi nào mới có thể liếc mắt một cái thì chọn trúng Phò mã hả?”

Ai, Phò mã mặc dù cũng có một chữ “Mã”, nhưng cũng không thể chọn lựa một cách đơn giản như chọn ngựa được. Nghĩ tới đây, nàng bật cười.

Đột nhiên, trước mắt xuất hiện một con thỏ trắng.

Trên nền hoa cỏ mượt mà, con thỏ trắng như tuyết kia đang nằm vùi ở giữa đám cỏ màu xanh lục tươi mát, trông thật bắt mắt. Trong lòng nàng vui vẻ, rút cung tên từ trên lưng ra.

Từ nhỏ nàng đã thành thạo cưỡi ngựa bắn cung, ra ngoài săn thú cũng không phải mới một hai lần. Săn một con thỏ đối với nàng mà nói, còn không phải dễ như trở bàn tay hay sao? Vì thế nàng cũng không thêm để tâm, “vụt” một cái liền bắn cung tên ra ngoài. Lấy kinh nghiệm của nàng mà nói, hẳn là đã bắn trúng phần đuôi của nó, như vậy, bộ lông trắng như tuyết của nó có thể làm thành một cái tay áo giữ nhiệt, tặng cho Nhị tỷ rồi!

Nhưng kỳ quái là, mũi tên kia rõ ràng đã bắn trúng, nhưng mà con thỏ trắng kia lại không có một chút dấu hiệu nào bị thương, nó mang theo mũi tên bỏ chạy, vô cùng nhanh nhẹn khỏe mạnh.

Nàng có chút khó hiểu, ngay lập tức thúc ngựa đuổi theo, càng kỳ lạ hơn nữa là, rõ ràng con thỏ kia vẫn ở ngay trước mắt, nhưng bốn vó Yên Chi Điện chạy như bay, mà vẫn không thể nào đuổi kịp nó. . Điều này lập tức kích thích tính hiếu thắng của nàng, nàng lại bắn thêm một mũi tên, nhưng lại bắn chệch ra ngoài. Bây giờ, ngay cả cái đuôi con thỏ cũng không trúng!

Nàng có chút tức giận, vung roi ngựa lên, ra sức truy đuổi.

Nàng cũng không tin, một con thỏ có thể chạy nhanh hơn con ngựa quý Yên Chi Điện của nàng. Nàng cũng không tin, một con thỏ đã bị trúng tên có thể chạy được lâu.

Chạy theo một lúc, nàng từ không tin biến thành kinh ngạc. Mặc kệ Yên Chi Điện có phi nhanh như bay thế nào, thì con thỏ kia vẫn chạy không nhanh không chậm ở trước mắt, vẫn duy trì khoảng cách không xa không gần.

Tinh thần của nàng bị con thỏ này hấp dẫn, cũng không biết đã chạy bao xa và bao lâu. Nàng có chút cáu giận, lại càng muốn bắt được nó. Nhưng con thỏ kia dường như có linh tính, trong lúc chạy cứ nhiên còn quay đầu lại nhìn nàng một cái. Ánh mắt màu đỏ, trong sáng như bảo thạch, bộ lông trắng như tuyết không nhiễm bụi trần, ngưng tụ chói lòa.

Nàng lại có chút mềm lòng, không đành lòng bắn nó nữa, chỉ muốn bắt được nó.

Trước mắt là một sườn núi, con thỏ nhỏ kia chắc hẳn đã bị cản đường đi rồi, trong lòng nàng cảm thấy vui vẻ, quất một roi vào Yên Chi Điện, muốn tiến lên vài bước bắt lấy nó. Không ngờ, Yên Chi Điện hí một tiếng thật dài, rồi ngã xuống đất không dậy nổi, cũng nhân tiện quăng luôn nàng xuống đất.

Nàng trở mình, nhanh chóng đứng dậy, phát hiện Yên Chi Điện sùi bọt mép, cứ nhiên đã chết.

Nàng sợ ngây người, bảo mã ngàn dặm mới tìm được một của nàng sao có thể yếu ớt như vậy chứ? Đúng lúc này, sắc trời đột nhiên tối sầm lại. Nàng kinh ngạc ngẩng đầu, phát hiện những đám mây đen đậm như mực đang từ phía Tây cuộn cuộn kéo đến, dần dần che kín cả bầu trời.

Nàng vội vã quan sát xung quanh, lại phát hiện mình đã đi tới một nơi xa lạ, nàng cảm thấy mình giục ngựa chạy chưa lâu, hơn nữa vẫn luôn đi theo hướng mà bình thường vẫn săn thú, lẽ ra lúc này phải ở trong bãi săn của hoàng gia mới đúng.

Vì sao lại đến nơi này? Mắt thấy có hạt mưa rơi trên mi mắt của mình, nàng cũng không rảnh nghĩ nhiều nữa, cầm lấy cung tên đi tìm một chỗ để trú mưa.

Men theo vách núi, nàng phát hiện ở giữa núi đá có một sơn động, nàng đứng ở cửa động liếc nhìn vào trong, động có vẻ không sâu lắm, cũng có chút ánh sáng mờ mờ đủ để thấy được tình hình trong động. Nàng do dự chưa dám đi vào vì sợ có rắn.

Bất chợt, trong động có một điểm màu trắng hấp dẫn ánh mắt của nàng, nhất định là con thỏ trắng kia. Nếu đã có thỏ ở đây, thì chứng tỏ sẽ không có rắn. Nàng cười cười sải bước vào trong, tựa người vào cửa động.

Trời mưa rất to, chỉ trong nháy mắt đã như trút nước.

Nước mưa chảy dọc theo núi đá xuống, rơi tí tách ở cửa động, suýt nữa thì nhỏ vào đầu nàng, nàng vội lùi vào trong để tránh. Đột nhiên dưới chân có cảm giác mềm mềm, chẳng biết con thỏ kia đã chạy tới dưới chân nàng từ lúc nào, nàng suýt nữa đã giẫm lên nó.

Nàng cúi người xuống nhìn thỏ trắng, ý định bắt nó đã sớm phai nhạt, giờ phút này nàng lại cảm thấy có nó ở đây cũng như có người bạn, khiến nàng đỡ tịch mịch hơn. Cái đuôi của nó vẫn dính mũi tên, nàng ôm lấy con thỏ đặt lên đùi, sau đó xem xét cái đuôi bị trúng tên của nó, nhưng kỳ quái là dưới mũi tên lại không có vết máu. Nàng do dự một chút, rồi dùng tay kéo ra, mũi tên kia liền rơi xuống.

Lạ lùng hơn nữa là ở dưới cái đuôi của nó không có bất cứ một vết thương nào. Nàng tò mò muốn chết, xoay con thỏ lại, chăm chú nhìn cái mông của nó, cũng không có vết thương. Nàng vẫn chưa từ bỏ ý định, lại duỗi tay bóp bóp mông nó, chỉ thấy lớp lông mềm mại cọ vào lòng bàn tay nàng khiến nàng cảm thấy hơi nhột. Nàng không kìm lòng nổi mà nở nụ cười, ôm con thỏ nhỏ vào trong ngực, chỉ chỉ vào cái mũi của nó: “Điều tại con thỏ nhỏ nhà ngươi, khiến bảo mã của ta đuổi theo mà bị chết, về sau ta sẽ cười ngươi!”

Con thỏ run rẩy hai tai, rồi cọ cọ vào trong lòng nàng, nóng hằm hập. Bởi vì trời mưa nên nàng cũng cảm thấy có chút lạnh lẽo, bèn ôm con thỏ chặt hơn một chút. Một người một thỏ cứ như vậy mà dựa vào vách đá. Nàng nhìn màn mưa ngoài cửa động mà cảm thấy buồn bực vô cùng. Cơn mưa này cũng thật là to, hoàn toàn không giống như mưa xuân bình thường, hơn nữa Yên Chi Điện đã chết, lát nữa quay về bằng cách nào đây? Cũng không biết thị nữ của nàng có thể tìm được nơi này hay không!

Nàng bĩu môi thở dài, đột nhiên, con thỏ kia lại chạm vào môi nàng một cái. Nàng sửng sốt, nhìn lại con thỏ, đôi mắt trong suốt của nó cũng đang nhìn nàng, giống như chưa làm gì hết. Có phải nàng bị ảo giác hay không? Vì sao nàng cứ cảm thấy con thỏ này có chút lạ lùng. Nàng kinh hãi, ném con thỏ xuống đất, không ngờ, nó lại nhảy lên đùi nàng, nép vào ngực nàng. Nàng lại ném lần nữa, nó lại nhảy lên. Qua lại vài lần như thế, nàng bình tĩnh lại, nghĩ rằng có lẽ con thỏ này cũng đang lạnh nên muốn được sưởi ấm. Thôi thì, nàng cũng cứ ôm nó để sưởi ấm vậy. Vì thế một người một thỏ lại tiếp tục ôm nhau, vừa ngắm mưa vừa nghe tiếng mưa rơi.

Dần dần, nàng ngủ thiếp đi.

Trong lúc mơ hồ, nàng cảm thấy người mình vô cùng nóng, trước ngực cũng rất nóng. Nàng mở mắt ra nhìn rồi lập tức hét toáng lên.

Nàng lại có thể ôm một nam nhân trong lòng!

Nam nhân kia đang mỉm cười, dù bận rộn vẫn ung dung ngắm nhìn nàng, mặt mày tràn đầy ý tứ bồn chồn.

Nàng xoay người từ trên giường nhảy xuống, hung tợn trừng mắt với hắn, lớn tiếng quát: “Ngươi là ai?” Kỳ thật, bình thường nàng luôn dịu dàng điềm đạm, chưa từng nói lớn tiếng bao giờ, nhưng lúc này lại lạnh lùng quát như vậy, chỉ là để che giấu sự kinh hoàng trong lòng, nàng muốn lấy khí thế để ép người.

Không ngờ nam nhân kia cũng không chịu lép vế, hoàn toàn không bị hù dọa. Ngay cả chân mày của hắn cũng không nhíu nhích. Hắn vừa chống cằm, vừa nhìn nàng cười tít mắt, hỏi ngược lại: “Nàng là ai?”

“Ta là công chúa Bảo Tương quốc - Bách Hoa Tu.”

Hắn “A...” một tiếng, bộ dạng uể oải ngồi dậy, sau đó nhíu mày lắc đầu, nói: “Tên này không hay, không khiếm tốn một chút nào, làm người không phải là nên khiếm tốn một chút hay sao?”

Nàng bực mình nhìn hắn, cái tên này thì ảnh hưởng gì đến ngươi, đây chính là cái tên mà phụ Hoàng của nàng vô cùng tâm đắc. Ngày đó khi nàng chào đời, bách hoa trong ngự hoa viên đều đang khoe sắc, phụ hoàng ôm nàng ra giữa vườn hoa, thì bách hoa lại khép vào toàn bộ. Phụ hoàng thấy kỳ lạ, nên đã đặt cho nàng cái tên “Bách Hoa Tu” này. Mà nàng quả thực cũng không có phụ cái tên của chính mình, người nào cũng biết, Tam công chúa chính là nữ tử xinh đẹp nhất Bảo Tương quốc.

Hắn nhìn nàng rồi nghiêm mặt nói: “Ta đặt cho nàng cái tên khác, gọi là Tuyết Họa Nhi đi.”

“Ngươi là ai, dựa vào cái gì mà đòi đặt tên cho ta?”

Hắn đứng lên, cao lớn rắn rỏi như một ngọn núi xinh đẹp, sừng sững đứng trước mặt nàng. Bỗng nhiên nàng cảm thấy chính mình thật bé nhỏ, một cảm giác mơ hồ bị áp bức kéo đến trước mặt.

Đôi mày kiếm đen nhánh của hắn nhíu lại, hình như có chút bất mãn: “À... về sau nàng là lão bà của ta, ta đặt tên cho nàng, chẳng lẽ lại quá phận hay sao?”

Nàng tức giận, lớn bằng từng này rồi, chưa có ai dám nói chuyện như vậy với nàng, câu đầu tiên còn hỏi nàng là ai, câu thứ hai thì muốn đổi tên cho nàng, sang đến câu thứ ba nàng đã thành lão bà của hắn rồi?

Nàng vừa buồn cười lại vừa tức giận, nhưng cố nén trong lòng, nói: “Rốt cuộc ngươi là ai? Tại sao ta lại ở chỗ này?”

Hắn khẽ cười: “Ta tên là Khuê Mộc Lang, ừm, là con thỏ mà nàng đã đuổi theo đó.”

Công chúa tròn tròn hai mắt: “Cái gì?”

“Chính là con thỏ đã bị nàng ôm ấp trong ngực suốt cả đêm đó.” Hắn dừng một chút, rồi lại vô cùng nghiêm túc nói: “Đúng rồi, nàng còn bắn tên vào hông của ta, nhìn hông của ta, sờ soạng hông của ta nữa!”

Nàng vừa thẹn vừa cáu, suýt nữa thì ngất xỉu, thẹn quá hóa giận phản bác: “Ngươi nói vậy, ta không tin trên đời này lại có yêu quái.”

Hắn nhíu lông mày: “Ta không phải yêu quái, ta là thần tiên.”

Nàng hừ một tiếng: “Ta cũng không tin có thần tiên.”

Hắn nhăn mũi, mặt mày âm u tới gần: “Vậy thì ta đây chính là quỷ.”

Nàng lui về phía sau một bước, run rẩy một hồi, tuy nàng không quá tin rằng có quỷ, nhưng mà lại không kiềm chế được sự sợ hãi.

Hắn cười hắc hắc, tiếng cười lạnh lạnh vang vọng. Lúc này nàng mới quan sát xung quanh, nơi này không giống một căn nhà, nhưng chắc chắn không phải là sơn động mà nàng trú mưa trước đó.

Nàng bắt đầu nổi nóng, tóm lại hắn là ai? Tại sao nàng đang ở trong sơn động lại đến được nơi này?

“Rốt cuộc ngươi là ai?”

Hình như hắn có chút không kiên nhẫn, nhíu mày nói: “Ta đã nói rồi. Nàng vẫn không tin sao? Vậy thì nhìn đây!”

Đang nói chuyện, hắn cư nhiên biến thành một con thỏ thực sự.

Nàng “Rầm” một tiếng, trực tiếp ngất đi.

3. Chương 3

Ngươi, ngươi thực sự là thỏ tinh* sao?”

(* - yêu tinh thỏ.)

Công chúa vừa tỉnh lại đã nơm nớp lo sợ nhìn “Thỏ tinh” cao lớn uy mãnh trước mặt, kinh hồn bạt vía, thương tâm muốn chết. Nghe nói yêu quái đều thích ăn thịt người, nàng đường đường là một công chúa mà cũng bị Thỏ tinh ăn sống, nếu truyền ra bên ngoài, thì đâu còn mặt mũi mà gặp người ngoài nữa. Không, bị ăn thì cũng chết rồi, phải nói là sao còn mặt mũi mà đi gặp Diêm vương nữa mới đúng!

“Thỏ tinh” nhíu đôi mày rậm lại, vô cùng bất mãn nói: “Ai nói ta là Thỏ tinh?” Nghe thấy ba chữ Thỏ tinh (nguyên văn là “Thỏ tử tinh”) hắn lập tức liên tưởng đến một con thỏ già, nên cảm thấy vô cùng không thoải mái.

Nàng lại nơm nớp lo sợ nói: “Vậy ngươi là yêu tinh gì?”

Xem ra nàng thà rằng tin tưởng hắn là yêu tinh chứ cũng không thềm tin hắn là một vị thần tiên. Có yêu tinh nào ngọc thụ lâm phong, phong thần quang minh như hắn hay không? Chẳng lẽ nàng vừa mới chuyển

thế thì thẩm mỹ quan cũng thay đổi luôn hay sao? Tại sao ánh mắt ái mộ, lén lút nhìn hấn ở điện Phi Hương năm đó cũng biến mất sạch sẽ rồi? Hấn đã cố ý sắp đặt một cuộc gặp gỡ mà hấn tự cho là vô cùng lãng mạn, nhưng bầu không khí lại bị nàng phá hủy hoàn toàn. Hấn muốn khi nàng tỉnh lại nhìn thấy hấn thì vừa gặp đã yêu, đắm đuối đưa tình a! Vì sao lại có ánh mắt như thế kia?! Vừa sợ hãi vừa đau khổ, hấn không thể một cước đá hấn cách xa vạn dặm.

Từ thềm đến thềm ghét, mức độ chênh lệch đối xử quá lớn, khiến hấn không dễ chịu chút nào, vì vậy hấn âm thầm tiến lại gần nàng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta là Lang tinh*.”

(* - yêu tinh sói.)

Nàng thiếu chút nữa lại ngất tiếp, sói còn đáng sợ hơn hổ a. Dù sao nghe Thổ tinh vẫn thấy ôn hòa hơn một chút, Lang tinh nghe thôi cũng đã thấy hung ác tàn bạo.

Hấn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trở nên tái mét, trong lòng cười thầm, cất giọng ôn nhu nhắc lại: “Thực ra, ta là thần tiên.”

“Ta không tin.” Công chúa nhanh chóng lắc đầu. Mỗi ngày, phụ hoàng của nàng đều cầu xin thượng tiên ban cho một viên thuốc trường sinh bất tử, nhiều năm qua thời điểm tế trời không biết ông đã cầu xin bao nhiêu lần, làm bao nhiêu việc thiện, cũng không thấy thần tiên nào lộ mặt. Nếu như thật sự có thần tiên, còn có thể không bị sự thành tâm của phụ hoàng làm cho cảm động hay sao? Mọi người đều nói thần tiên có tâm địa Bồ Tát, thờ ơ như vậy, hiển nhiên là không có. Lại nói, nàng vốn cũng không tin thật sự có yêu quái, nhưng mà cái kẻ đang đứng trước mặt nàng đây khiến nàng không thể không tin.

Nhưng mà trong truyền thuyết đều nói yêu quái mặt mày dữ tợn, vô cùng đáng sợ. Còn tên yêu quái trước mặt này, sao bộ dáng của hấn lại đẹp như vậy chứ? So với Phò mã mà Đại tỷ ngàn chọn vạn tuyển còn tuấn mỹ hơn gấp trăm lần.

Nàng chăm chú quan sát hấn, ánh mắt tuần tra một vòng trên mặt hấn, phát hiện ánh mắt “Lang tinh” đã dịu dàng hơn rất nhiều, nhưng dường như lại lóe lên một tia “ham muốn”, trong lòng nàng chợt lạnh, hấn muốn ăn nàng ư?

Nàng lui lại phía sau, run rẩy nói: “Vì sao ngươi lại muốn bắt ta?”

“Là chính nàng muốn bắt ta mà.” Hấn có chút bất mãn, tiếp tục nói: “Ta đang yên ổn phơi nắng trong bụi cỏ, nàng lại cứ nhất định muốn quấy rầy nhã hứng của ta, không chỉ bắn tên vào mông ta, diễn~điền~le~quy~đoan lại còn đuổi theo một mạch đến địa bàn của ta, còn nói ta bắt nàng. Nha đầu, làm người phải phúc hậu một chút, phải biết phân biệt phải trái, không được lật lọng.”

Nàng trừng mắt, á khẩu không nói nên lời, cũng không thể nào phản bác được. Chuyện này đích xác là do một mũi tên của nàng gây nên. Nếu như nàng biết đó là một con Thổ tinh, thì cho dù có bị đánh chết, nàng cũng sẽ không bắn.

Nàng vội vã nói: “Là do ta không đúng, ta nhận lỗi với ngươi. Ngươi thả ta về đi!”

Khuê Mộc Lang khoanh tay giữa đầu, khuôn mặt tuấn mỹ lạnh xuống vài phần, lắc đầu nói: “Khó mà làm được, nàng trước thì vô lễ, sau lại phi lễ với ta. Ta là nam nhân, sao có thể chịu đựng được việc bị nàng nhục nhã như vậy chứ?”

Xem ra không riêng gì nam nhân, mà ngay cả nam yêu quái cũng vô cùng quý trọng thể diện. Quả thực, bị nàng phi lễ như vậy cũng có chút mất mặt. Nhưng mà nếu như nàng biết con hổ kia là một con yêu quái giồng đực, thì có bị đánh chết nàng cũng sẽ không liếc mắt nhìn và sờ soạng cái mông của hấn.

Công chúa cố nén xấu hổ, nhỏ giọng nói: “Ta đây sẽ bồi thường tổn thất của ngươi.”

Sắc mặt của hấn dịu đi một chút, “Ừm” một tiếng, cúi đầu hỏi, “Bồi thường như thế nào?”

Thái độ của hấn như vậy đúng là một dấu hiệu tốt, nếu hấn nhận được sự bồi thường hợp lý, có phải sẽ thả nàng đi hay không? Nàng ngẫm nghĩ, chỉ cần hấn không đòi ăn thịt trẻ con gì gì đó, thì những cái khác đều có thể thương lượng. Nhưng mà nàng thật sự không biết một con yêu quái ngoài việc thích ăn thịt người ra, thì còn thích cái gì khác nữa. Vì thế, nàng lo lắng không yên nói: “Ngươi cứ nói đi.”

Về mặt của hắn lại càng dịu đi một chút nữa, trên gương mặt tuấn mỹ ẩn chứa ý cười.

Hắn không cười còn đỡ, vừa cười một cái, tim nàng liền đập thành thịch. Đường như nụ cười gian mà Nhị tỷ đã từng nói tới, chính là biểu tình như thế này.

Quả nhiên, hắn cười hì hì đến gần nàng một chút, ý vị thâm trường quan sát nàng.

“Ừm, ta sẽ không bắn tên vào hông nàng, nhưng mà, nhìn một chút? Hay là sờ một chút thì sao?”

Nàng thiếu chút nữa lại ngất đi, là xấu hổ mà ngất đi!

Yêu quái quả nhiên là yêu quái, mồm miệng bộc tuệch, không biết xấu hổ!

Hắn nhìn khuôn mặt nàng biến đổi lúc trắng lúc đỏ, bộ dáng vừa kinh sợ vừa thẹn thùng lại vừa tức giận, liền cười ha hả, sống trên Thiên Đình nhiều năm như vậy, hắn đã sắp quên mất cười là như thế nào.

Nàng bị hắn cười nhạo đến mức xấu hổ cũng biến mất, tức giận định đứng lên bỏ chạy. Hắn là yêu quái, chắc chắn là không bao giờ biết đến lễ nghi liêm sỉ, nhìn một chút, sờ một chút? Như vậy mà cũng nói ra miệng được! Đáng sợ hơn là, hắn cũng đừng nói mà lại làm thật nha!

Đường như hắn không nhìn ra ý đồ chạy trốn của nàng, vẫn ung dung ôm cánh tay ngắm nhìn nàng. Nàng đi quanh phòng một vòng mới phát hiện không có cửa lớn! Ngay cả cửa sổ cũng không có!

Gian phòng này thật đúng là không thể tưởng tượng nổi!

Quả nhiên là yêu quái, đây đâu thể gọi là nhà được chứ, phải gọi là động phủ mới đúng!

Nàng tuyệt vọng quay đầu nhìn “Lang tinh”, lo sợ ngập ngừng nói: “Người, đến cùng người cũng không chịu thả ta đi!”

Hắn nâng chung trà lên, nhấp hai ngụm, ánh mắt đung đưa, cười nói: “Ta không cần nàng, cũng không trối nàng. Nếu nàng muốn đi thì cứ đi.” Nói xong, hắn vung tay lên, vô cùng phóng khoáng rộng lượng, rất có tiên phong đạo cốt.

Đây đúng là một tên yêu quái âm hiểm giả dối, lại còn ra vẻ ta đây chính trực. Nàng nuốt một ngụm nước bọt, nhỏ giọng hỏi: “Nhưng mà không có cửa lớn, cũng không có cửa sổ, ta ra ngoài thế nào đây?”

“À, kia chính là cửa.” Hắn đưa tay lên chỉ một cái, trên tường quả nhiên xuất hiện một cánh cửa.

Vừa nãy rõ ràng là không có, nhưng hắn vừa mới chỉ một cái thì lại hiện ra. Xem ra hắn là một tên yêu quái có pháp lực cao cường. Trong lòng nàng càng thêm sợ hãi, phải mau chóng lợi dụng khi hắn còn chưa đói bụng, chạy thoát thân đi thôi!

Nàng đưa tay đẩy cửa, định đi ra ngoài, lại kinh ngạc đến ngây người!

Bảo Tương quốc có một nơi đẹp như tiên cảnh thế này sao?

Dõi mắt nhìn, liền thấy một hồ nước xanh biếc trong vắt như phỉ thúy, mây trắng vờn quanh đỉnh núi, giống như mạch nước ngầm đang bắt đầu chuyển động. Một dòng thác từ trên đỉnh núi chảy xuống, tiếng suối vang lên như tiếng đàn ngọc. Trước mặt là một mảnh rừng tử trúc * bao quanh khe núi, dưới cây cầu đá nước chảy róc rách, xanh trong đến mức nhìn thấy rõ đàn cá đang tung tăng bơi lội. Bên bờ suối ngập tràn kỳ hoa dị thảo và những đàn bướm bướm đủ màu sắc bay lượn nô đùa.

(* - trúc tía.)

Nếu như không phải đang ở trong địa bàn của hắn, thì nhất định nàng sẽ ở lại ngắm cảnh đẹp cho thỏa thích rồi mới đi.

Nhưng lúc này, cho dù phong cảnh có đẹp đến đâu cũng không níu giữ được lòng nàng. Nàng vội vàng chạy lên cầu nhỏ, nước đang chảy ở dưới đây chính là tận cùng của thác nước. Hiển nhiên, nếu muốn đi lên từ thác nước là điều không thể thực hiện được. Nàng lại quay ngược trở lại, chạy quanh bốn phía một lần mới phát hiện không có lối ra.

Chẳng lẽ ngoài này cũng giống như trong căn phòng ban nãy, lối ra đều bị hấn dùng thủ thuật che mắt để chặn lại hay sao? Quả nhiên là tên yêu quái ra vẻ chính trực, nói thả nàng đi, nhưng lại không chỉ cho nàng đường ra.

Nàng có chút ảo não, đây không phải là trêu đùa người ta hay sao? Hại nàng chạy vòng quanh khu đất rộng lớn, lại còn vui mừng vô ích một lúc lâu.

Lúc này hấn cũng đã đi tới, híp mắt, cười như không cười nhìn nàng.

“Lối ra ở chỗ nào?”

Hấn cười hì hì nói: “À..., cái này thì ta không thể nói cho nàng được. Nếu nói cho nàng, sau này nàng dẫn kẻ khác tới đây, chẳng phải là sẽ quấy nhiễu sự thanh tịnh của ta hay sao?”

“Người không nói cho ta biết lối ra thì làm sao ta ra khỏi đây được chứ?”

Hấn đồng dạng nói: “Tự nàng tìm đi”

“Ta mà tìm được thì còn cần phải hỏi người sao?”

Hấn nhượng nhượng mày kiếm, nhìn dãy núi phía xa xa, thản nhiên nói: “Ồ... không tìm được thì cũng không thể trách ta.”

Yêu quái quả nhiên là không phân rõ phải trái, vừa khó đối phó lại còn cực kỳ giả dối.

Nàng không nói nổi nữa, chỉ ngơ ngác nhìn hấn, khi nào thì hấn sẽ đối bụng đây?

Ánh mắt hấn liếc tới, mang theo chút suy nghĩ xấu xa. Trên người nàng lạnh lẽo, bắt đầu nổi da gà. Bây giờ đã đối bụng rồi sao? .cvom Còn chưa tới hoàng hôn mà, hình như vẫn chưa tới giờ dùng cơm chiều cơ mà? Chẳng lẽ, yêu tinh không giống như người bình thường, lúc nào muốn ăn thì ăn hay sao?

“Như vậy đi, nàng làm nha đầu cho ta vài hôm, nếu như hầu hạ tốt, ta sẽ chỉ đường cho nàng.”

Nàng thở phào nhẹ nhõm, luôn miệng nói: “Được, được.” Làm nha đầu so với việc biến thành bữa tối của hấn thì tốt hơn rất nhiều.

“Nha đầu, lại đây đắp chân cho ta!”

Nàng vô cùng nhu thuận trả lời: “Vâng, Đại vương.”

Đại vương? Ngón tay của hấn khẽ run rẩy. Hấn đã nói mấy lần rằng mình là thần tiên, nhưng nàng lại cứ khẳng định một mực cho rằng hấn là yêu quái, là Sơn đại vương!

Từ tiên đến yêu, cấp bậc của hấn tự nhiên bị giáng xuống thê thảm, hấn có chút không vui. Tại sao nàng vừa chuyển thể thì lại biến thành một nha đầu không có chút thú vị nào a, mặc dù diện mạo của nàng vẫn không thay đổi chút gì?!

4. Chương 4

Trở lại trong phòng, yêu quái Đại vương lười biếng nằm trên giường, “phong tình vạn chủng” nghiêng người, chỉ chỉ bắp đùi thon dài to lớn.

Nàng do dự một chút mới sợ hãi tiến lên. Đắp chân cho người khác là chuyện chưa từng có, đắp chân cho yêu quái lại càng là lần đầu tiên. Nhưng trước mắt, gặp rủi ro thì phượng hoàng cũng không bằng gà, trong sông ngòi thì giao long* cũng không bằng cá trạch, thôi thì kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt! Nàng âm thầm cắn chặt răng, tránh cho khớp hàm của mình run lên, cắn phải đầu lưỡi.

(* - thường luồng.)

Nàng đắm xuống một cái mà bị đau đến mức thiếu chút nữa hất tay. Đây là chân sao? Sao lại cứng như sắt đá vậy? Ài, yêu quái quả nhiên là yêu quái, da thịt không giống với người phàm!

“Yêu quái” híp mắt suy nghĩ, “không có hảo ý” đánh giá nàng.

Nàng không dám ngẩng đầu, vội vàng dùng sức đâm chân cho Đại vương, xương cốt trên tay đau nhức như sắp nát vụn ra. Đột nhiên hấn nắm chặt bàn tay của nàng, cầm lên nhìn nhìn, thấp giọng nói một câu vô cùng khó hiểu: “Ta quên mất, hiện tại nàng là người phàm.”

Cái này mà cũng quên được hay sao? Nàng rõ ràng là người phàm mà. Hiển nhiên là hấn đang cố ý chính nàng, để trả mối thù bị bắn vào móng a. Nàng ủy khuất liếc nhìn yêu quái, nhưng cũng chỉ dám âm thầm phỉ báng hấn trong bụng.

Yêu quái nắm tay nàng xong cũng không thả ra, mà hơi dùng sức nắm chặt một lúc, kỳ lạ là ngay sau đó, tay nàng đã không còn đau nữa.

Nàng ngưng ngưng muốn rút tay về, lại không được như mong muốn. Bàn tay của hấn giống như có lực hút, giữ chặt lấy bàn tay nàng trong lòng bàn tay hấn, giống như một phiến lá sen lớn bao bọc lấy một búp sen nhỏ. Bởi vì nàng đang sợ hãi nên đã xem nhẹ tư thế ái muội này. Nam nữ thụ thụ bất thân có vẻ như chỉ nhằm vào một nam một nữ mà không phải một nam yêu quái và một nữ phàm nhân. Nàng lo lắng chính là, hấn nhìn xong cũng đừng coi tay của nàng thành đùi gà chân chim mà nhét vào trong miệng để gặm là tốt rồi.

Hấn tinh tế nhìn ngắm một lúc, mới thở dài: “Quả nhiên là công chúa, chưa phải làm cái gì bao giờ, thật là non mềm.”

Hai chữ sau cùng, sao nàng cứ có cảm giác hấn nói mà nước miếng nhỏ giọt a? Sắc mặt nàng trở nên trắng bệch, liền mạng rút bàn tay ra, sợ chậm chút nữa sẽ vào miệng của hấn.

“Đại, Đại vương còn có gì phân phó không?”

Hấn liếc nhìn nàng, cười tí mắt nói: “Ừm, ta đói bụng rồi.”

Sắc mặt nàng lại tiếp tục trắng bệch, hai tròng mắt tròn tròn, âm thầm bấm vào lòng bàn tay để ngăn cản chính mình run lấy lấy, nhưng bắp chân lại không nghe lời, tự ý chuột rút.

Yêu quái vẻ mặt ôn hòa sờ sờ tóc nàng: “Đi nấu cơm cho ta đi.”

“Nấu, nấu cái gì?” Không phải là rửa chính mình cho sạch sẽ rồi tự nhảy vào nồi chứ? Tên yêu quái này, ngoài ăn sống thì còn ăn chín nữa à?

Tim của nàng nhảy lên tận cổ họng, tròng mắt nghênh đón ánh nhìn của hấn. Hai mắt hấn lấp lánh, lóe ra tia sáng vô cùng mê người, nếu như hấn không phải là yêu quái, thì bộ dáng của hấn quả thật là phi thường tuần mỹ, có thể nói là tú sắc khả xan*. Nàng bị ánh mắt của hấn hấp dẫn, mong chờ câu nói tiếp theo của hấn, quyết định sinh tử của nàng.

(* - sắc đẹp thay cơm.)

“Làm cá đi, ở dưới suối có cá, nàng đi bắt mấy con đi. Nàng có biết làm cá không?”

Nàng giống như vừa trút được gánh nặng, thở phào một hơi. Làm cá, thực sự là nàng không biết. Nhưng mà trong tình huống hiện tại, nàng còn dám nói nàng không biết làm hay sao?”

“Biết, một chút.” Hiện tại không phải lúc cần tỏ ra khiêm tốn, mà là nên thể hiện. Nhưng mà nàng vẫn lo lắng, nên vẫn chừa lại chút đường sống cho chính mình. Nếu như lát nữa làm xong mà hấn tỏ ý bất mãn, nàng vẫn có cơ hội để cãi lại, rằng nàng không phải là biết toàn bộ, cho nên làm được chỉ tạm chấp nhận mà thôi.

Hấn dịu dàng nói: “Vậy thì đi đi.”

Nàng nơm nớp lo sợ ra khỏi phòng, đến bên bờ suối. Nước suối trong vắt đến mức thấy được đáy, cá cũng rất nhiều, nhưng mà vấn đề là làm thế nào để bắt được cá?

Nàng đường đường là một nàng công chúa, trừ bỏ vận động “tao nhả thời thượng” của quý tộc là cưỡi ngựa săn thú, thì nàng chưa từng trải nghiệm những công việc cần dùng đến thể lực như thế này.

Nàng tay không tác sát, khóc không ra nước mắt. Thôi thì nhập gia tùy tục vậy, cố gắng biểu hiện cho thật tốt, khiến cho yêu quái đại nhân được vui vẻ, để cho nàng được tay chân lành lặn trở về nhà.

Nghĩ vậy, công chúa xắn cao ống quần, lội xuống nước. Nước ấm áp vừa phải, cực kỳ thoải mái, giống như suối nước nóng. Nàng có chút kỳ quái, nước ấm như vậy, làm sao mà cá có thể sống được nhỉ?

Nàng cúi đầu khom lưng bắt tay vào bắt cá lần đầu tiên trong đời. Bị huyệt nhiều lần mà vẫn chưa bắt được con nào! Mấy con cá này rất có linh tính, chúng cứ bơi xung quanh chân nàng, có vẻ như vô cùng thân thiết, nhưng mà nàng lại không thể nào bắt được. Xem ra, chúng tỏ ra thân thiện là một chuyện, nhưng mà tính mạng vẫn quan trọng hơn cả.

Nàng nóng nảy, lát nữa nếu như yêu quái không chờ nổi, bị đói bụng, hạ khẩu với nàng thì sao? Bất cứ giá nào, nàng cũng phải nhắm lấy con to nhất, ra sức nhào tới.

Tôm một tiếng... Lại bị huyệt.

Y phục của nàng bị ướt.

Nàng vẫn không ngừng cố gắng.

Lại một tiếng tôm... Tóc của nàng cũng bị ướt rồi.

Tiếng động quá lớn, kinh động đến yêu quái. Hắn đứng ở cửa, kinh ngạc nhìn nàng: “Ta nói này, Tuyết Họa Nhi! Nàng đang bắt cá hay đang tắm rửa vậy?”

Nàng ngẩng người một lát mới ý thức được hắn đang nói chuyện với nàng. Tuyết Họa Nhi, cái tên này nghe thật quen thuộc.

Toàn thân nàng ướt sũng, nước chảy tí tách, đáng thương tội nghiệp đứng trong suối, bộ dáng vừa quẫn bách lại vừa sợ hãi, trông vừa buồn cười lại vừa đáng yêu. Hơn nữa, y phục của nàng ẩm ướt, dán sát vào người, cái gì nên lộ hay không nên lộ đều hiện ra rõ ràng. Có một chỗ phải dùng một từ để miêu tả thì mới thích hợp: vô cùng sinh động.

Hắn nuốt một ngụm nước bọt, nén cười, rồi khoát tay.

Mấy con cá cứ như vậy nhảy ra khỏi mặt nước, rơi xuống bên bờ suối.

Nàng sợ ngây người, sau đó lại cảm thấy vô cùng tức giận.

Rõ ràng là hắn có phép thuật, bắt cá chẳng qua chỉ là nhấc tay chi lao*, thế mà còn đi giày vò nàng, không phải là nàng chỉ bắn một cái vào miệng hắn hay sao, còn chưa bị thương nữa. Đồ quá đáng, lòng dạ hẹp hòi, nhai tí tít báo!**

(* - thuận tay giúp đỡ; ** Nhai tí tít báo - giống như chỉ là một cái tròng mắt nho nhỏ cũng sinh lòng thù hận, nhất định phải trả thù - Ý nói lòng dạ cực kỳ hẹp hòi.)

Nàng tức giận hắn nhưng lại không dám thể hiện, kéo thân thể ướt sũng lên bờ.

Hắn vẫy tay một cái, nói: “Lại đây.”

Trong lòng nàng run lên, động tác ngoắc ngoắc tay của hắn rõ ràng mang theo ý tứ khinh thường và bất mãn. Nhưng tia sáng dịu dàng trong mắt lại lộ ra chút hứng thú và thêm muốn. Nàng, phải thay thế cá hay sao? Nàng chậm rãi đi qua, bấp chân lại bắt đầu run rẩy.

Bàn tay hắn vừa nhấc lên, một tia sáng từ lòng bàn tay hắn bắn ra, ngay sau đó, tóc và y phục của nàng được hong khô trong chớp mắt.

Nàng lại càng cảm thấy tuyệt vọng hơn, tên yêu quái này có pháp lực cao cường như vậy, cho dù phụ hoàng có tìm đến được nơi này cũng không thể nào đấu lại được hắn a. Xem ra vẫn cứ nên tự lực cánh sinh lấy lòng hắn, mong hắn xử lý khoan hồng, lương tâm trời dạy thả nàng về có vẻ còn thực tế hơn.

“Ta đi làm cá cho người.”

Nàng vội vàng chăm chỉ nhặt cá rơi trên đất, lại phát hiện ra thêm một vấn đề, nấu cơm ở nơi nào đây?

“Phòng bếp ở đằng kia.” Tay hắn vừa nhắc lên, bên cạnh cây cầu nhỏ đã hiện ra một căn phòng. Nàng kinh ngạc đi qua, thấy bên trong có đầy đủ mọi thứ. Nhưng mà, trong những thứ đó, có hơn một nửa nàng không biết nó gọi là gì, một nửa còn lại, cho dù nàng biết nó là thứ gì cũng không biết nó được dùng như thế nào.

Nàng kiên trì gian khổ tìm tòi.

Giờ phút này, nàng vô cùng hận chính mình vì sao lại là công chúa, cái gì cũng không biết. Nếu như là một cô nương con nhà nông, thì lúc này chính là cơ hội tốt nhất để lấy lòng yêu quái đại nhân a. Nếu nàng có thể nấu được một nồi canh cá mỹ vị, thì yêu quái đại nhân nhất định sẽ vô cùng vui vẻ, sau đó ném nàng ra khỏi cái động này thì tốt rồi.

Giờ phút này nàng cảm thấy đến lúc cần dùng đến sách vở mới ân hận là trí thức của mình còn thiếu. Chờ đến khi nàng bưng một nồi ra khỏi phòng bếp thì, ôi thôi, toàn bộ canh đều là màu đen sì sì.

Nàng mò mẫm bưng nước canh đen sì ấy từ phòng bếp về phòng ngủ.

Yêu quái đại nhân đang vô cùng kiên nhẫn ngồi trước bàn sách, không chút để ý lật từng trang sách để đọc. Hắn, lại có thể đọc sách, lại có thể biết chữ sao? Không hiểu sao lại nàng lại sinh ra chút hảo cảm với yêu quái. Thường thì, người có tri thức đều nói những điều có chút đạo lý.

Hắn đặt sách xuống, trước tiên liếc nhìn nàng một chút, rồi lại liếc nhìn canh cá một chút. Sau đó, khoe miệng hắn bị co quắp một phen, hắn nói: “Tuyệt Họa Nhi, cái này là thứ đồ gì vậy?”

“Cá, canh cá.”

“Cá không đánh vẩy à?”

Nàng lo sợ hỏi lại: “Còn phải đánh vẩy ư?”

Khuê Mộc Lan chống tay lên trán, âm thầm thở dài. Khi còn ở trên Thiên Đình vẫn còn là một tiểu nha đầu lanh lợi, bây giờ rõ ràng là bị nhân gian khói lửa hun thành ngu dốt rồi. Hắn còn muốn cùng nàng phụ xướng phụ tùy, nam chủ ngoại, nữ chủ nội trên mảnh đất này đây! Trước mắt cứ thử một lần như vậy, cũng xem như đã kiểm tra xong tài nghệ của nàng rồi. Ai! Ngày đó, lẽ ra hắn không nên thay nàng đi cửa sau, cầu Thiên Quân cho nàng đầu thai vào một gia đình tốt, ai ngờ, nàng lại được đầu thai vào gia đình tốt nhất nhân gian, kết quả là cái gì cũng không biết làm. Chẳng lẽ về sau, hắn phải uống thứ canh cá đen sì vừa không đánh vẩy vừa không mổ bụng nguyên lành như thế này hay sao?!

Khuê Mộc Lang vô cùng sầu lo cho tương lai của chính mình. Tốt xấu gì hắn cũng là Tinh Quân, chẳng lẽ phải ngày ngày rửa tay nấu canh, ở nhà làm nội trợ* hay sao?

(* - nguyên văn là phụ nam.)

Có “Yêu quái” nào phải chịu thiệt thòi như vậy không? Không đúng, có Tinh Quân nào phải chịu thiệt thòi như vậy không?

Hắn rút ra kinh nghiệm xương máu, nên quyết định phải cải tạo trù nghệ của nha đầu kia một phen.

Hắn trầm ngâm suy nghĩ một lúc, mới nhớ tới hình như cửu vĩ hồ Xích Viêm ở Hứa Mật sơn đã từng nhắc tới lão bà Vũ Anh nhà hắn có trù nghệ bậc nhất. Hay là, đưa nàng tới đó học hỏi nhỉ? Quyết định như vậy xong, Khuê Mộc Lang nhắc bút, viết xuống mấy chữ như sau:

‘Nội trong ba ngày, phải khiến cho trù nghệ nhạt như nước ốc của nàng nâng thành thơm ngọt ngon miệng. Phải dốc lòng truyền dạy tuyệt kỹ bí truyền, không được giấu giếm.’

“Nàng đến Hứa Mật sơn mấy ngày đi, học cho xong tuyệt kỹ sở trường của Vũ Anh rồi trở về. Phải cố gắng học đấy!”

“Ta nhất định sẽ cố gắng học tập, Đại vương.”

Khuê Mộc Lang bất mãn nói: “Đừng có gọi ta là Đại vương.” Danh xưng này thật là thiếu thân thiết.

Nàng khiêm tốn thỉnh giáo: “Vậy ta phải xưng hô với lão nhân gia ngài như thế nào?” Cung kính một chút sẽ tốt hơn. Nàng cũng không có kinh nghiệm giao tiếp với yêu quái, chỉ biết là trong tiểu thuyết, đám tiểu yêu đều gọi thủ lĩnh của chúng là Đại vương. Nhưng mà vì sao hắn lại không thích cách gọi này nhỉ?

Khuê Mộc Lang đầu đầy hắc tuyến, giờ phút này hắn vô cùng muốn soi gương một chút để ngắm lại chính mình. Chẳng lẽ sau khi hắn từ Tiên giới rơi xuống thế gian, dung mạo cũng trở nên già nua rồi hay sao? Nha đầu kia, cứ nhiên gọi hắn là lão nhân gia? Tâm tình của hắn vô cùng không thoải mái, cái cách gọi này, quả thực là muốn chặt đi đường lui của hắn. Về sau nếu như hắn đùa bỡn nàng, chẳng phải là “già mà không kính”, “trâu già gặm cỏ non” hay sao chứ?

“Tuyết Họa Nhi” lo sợ bất an nhìn gương mặt tuần mỹ của Khuê Mộc Lang lúc xanh lúc trắng, bấp chân của nàng lại bắt đầu run rẩy, chẳng lẽ gọi là lão nhân gia cũng không vừa ý hắn hay sao? Thế muốn gọi là gì? Gia gia* chắc?

(* - ông nội.)

Phải gọi một nam tử tuần mỹ chưa đến ba mươi tuổi bằng gia gia, thật sự là khó có thể mở miệng a. Nhưng mà bản thân đang ở trong động yêu, há có thể không cúi đầu, vì sự sống còn của mình, nàng cắn chặt răng, hạ quyết tâm, run rẩy nhỏ giọng nói: “Vậy thì tiểu nhân có thể gọi ngài là gia gia.”

Khuê Mộc Lang suýt nữa lao đầu từ trên ghế xuống đất.

Xưng hô này, quả thực là so với lão nhân gia còn ngoan độc hơn. Ngay cả bối phận cũng có, về sau nếu như muốn có gì đó với nàng, vậy thì chẳng phải là bất luân* hay sao!

(* - trái luân thường đạo lý.)

Tiểu nha đầu, xem như nàng lợi hại!

Khuê Mộc Lang cố gắng kiềm chế nổi phiền muộn xoắn xuýt trong lòng, hắn hắng giọng một cái, ngồi thẳng người lên, muốn tỏ ra mình là một tráng niên mạnh mẽ, để cách hai từ lão nhân gia và gia gia kia càng xa càng tốt.

Hắn nhìn công chúa đang khấn thiết chờ đợi chỉ thị ở kia, thận trọng nói: “Về sau, nàng sẽ là Tuyết Họa Nhi, n nàng có thể trực tiếp gọi ta là Khuê Mộc Lang, hoặc gọi ta là lang quân cũng được.” Nói đến hai chữ lang quân, trên môi hắn mơ hồ lóe lên nụ cười, trong lòng cũng cảm thấy có chút thay đổi.

Đáng tiếc, người nói có tâm, người nghe lại vô ý, hai chữ “lang quân*” nhu tình mật ý như vậy, mà công chúa “Tuyết Họa Nhi” lại cứng rắn nghe thành “lang quân**.” Nàng càng thêm tin tưởng, hắn chính là một lang tinh (yêu tinh sói).

(* và **: đồng âm nhưng khác nghĩa, * là chỉ người chồng, còn ** là con sói.)

5. Chương 5

Ngày hôm sau, Tinh quân đã quyết định, đưa cả người cả thư tới Hứa Mật sơn.

“Tuyết Họa Nhi” là phạm nhân nên lần đầu tiên được ném thử cảm giác cưỡi mây đạp gió, đáng tiếc nàng lại bị dọa cho hồn bay phách tán, không có tâm trạng nào mà lĩnh hội được sự tuyệt vời của việc đi trên mây.

Khi đám mây hạ xuống, nàng mới phát hiện ra mình bị đưa tới một nơi xa lạ, trước mắt nàng có hai người đang đứng. Một nam một nữ đều xinh đẹp xuất chúng, và đều đang dùng đôi mắt đào hoa, phong tình quyền rũ đánh giá nàng.

Nàng kia lên tiếng chào đón, cười hề hề nói: “Chúng ta vừa mới nhận được ý chỉ của Tinh quân, nói có khách nhân tới, nguyên lai là một cô nương mỹ mạo.”

Tinh quân? Ý nàng ấy nói là “Lang tinh”? “Tuyệt Họa Nhi” cũng không có thời gian để suy nghĩ nhiều, cũng không biết hai vị trước mắt này là yêu tinh gì, dù sao thì chắc chắn không phải là người. Vì vậy, nàng nơm nớp lo sợ đưa thư của Khuê Mộc Lang tới.

Vũ Anh nhìn thoáng qua bức thư, vốn dĩ nàng đang nhú nhú má, lại quay đầu cười hì hì với Xích Viêm rồi nói: “Phu quân, chàng nói tuyệt kỹ bí truyền của ta là cái gì vậy?”

Mặt Xích Viêm đỏ lên, tâm thần rung động, sờ sờ cái mũi, nhỏ giọng nói: “Cái này còn cần phải nói hay sao?”

Vũ Anh bật cười khanh khách, đưa bức thư trong tay cho hắn, lại ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ vài câu, sau đó hai người cười mờ ám, rồi lại quay sang cười như tên trộm với “Tuyệt Họa Nhi”

“Tuyệt Họa Nhi” thấy hai người cười mà có cảm giác khí lạnh từ sau lưng đang từ từ bốc lên.

“Nhạt như nước ốc, nâng thành thơm ngọt ngon miệng.” Vũ Anh cười hì hì bước tới nhìn nàng, ý vị thâm trường nhớ kỹ nội dung bức thư, nóng lòng muốn thử đến mức hận không thể lập tức mở cửa giảng bài, dạy dỗ cẩn thận, khiến quân hài lòng. (Quân này chính là Khuê Mộc Lang Tinh quân)

“Tiểu nha đầu này có căn bản không tệ lắm, ánh mắt của Tinh quân thật là tốt. Phu quân, chàng nói xem có đúng không?”

Xích Viêm gật đầu: “Phu nhân nói phải, nha đầu trước mắt này, mặc dù đang e dè khiếp đảm, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, nhưng lại không giấu được vẻ đẹp quốc sắc thiên hương.”

Sắc mặt Vũ Anh lập tức lạnh đi: “Hả?”

Xích Viêm vội vàng nói: “Ta chỉ đứng trên lập trường của Tinh quân mà nói thôi.”

Vũ Anh quay đầu trợn mắt nhìn hắn: “Đêm nay sẽ thu thập chàng.”

Xích Viêm lập tức cọt nhả, nói: “Ừm, ta thích nhất ban đêm phu nhân thu thập ta đấy.”

“Tuyệt Họa Nhi” công chúa nhìn mà không hiểu ra sao cả, nghe cũng hồ đồ lơ mơ, chỉ thấy hai người kia mất đi mây lại, nói không nên lời cái đó, mà thôi, cái từ kia cũng thật là bất nhã, không nói cũng được.

Vũ Anh vô cùng nhiệt tình, thân thiết kéo tay nàng giống như tỷ muội, cười khanh khách hỏi han: “Muội muội tên là gì vậy?”

Công chúa chần chờ một phen, nhỏ giọng nói: “Tuyệt Họa Nhi.” Nếu yêu quái đã cố ý gọi nàng bằng cái tên này, thì nàng tạm thời thừa nhận vậy, tránh cho hắn bị mất hứng, lại nói, bị yêu quái bắt cóc cũng không phải là chuyện về vang gì, giấu tên giấu họ vẫn tốt hơn. Tạm thời, nàng không thể về Hoàng cung được, vậy thì trước mắt cứ làm Tuyệt Họa Nhi đi.

“Tên rất hay, vừa nghe đã biết là một tiểu cô nương thuần khiết, cái gì cũng không biết, quả thực là cần dạy bảo thật tốt.” Vũ Anh cười hì hì, sờ tay nàng, thở dài: “Thật là non mềm.”

Cũng một câu nói, một hành động y như vậy, lại khiến cho Tuyệt Họa Nhi càng thêm rùng mình run rẩy. Bị một nam nhân sờ soạng dĩ nhiên là cảm thấy chán ghét, nhưng bị một nữ nhân sờ soạng, lại càng khiến cho nàng thêm sồn gai ốc. Kỳ thực, nữ yêu quái cũng ăn thịt người, ngàn vạn lần đừng bị vẻ bề ngoài xinh đẹp mê hoặc. Nàng kinh hồn táng đảm đi theo Vũ Anh vào trong rừng đào.

Sâu trong rừng hoa đào là một dãy nhà hoa lệ, băng qua con đường mòn bằng đá cuội là thảm cỏ xanh mướt nổi thẳng vào đình viện. Tuyệt Họa Nhi còn chưa kịp nhìn hết quang cảnh xung quanh, thì đã có một người đi ra từ trong gian phòng.

Người này mặc một thân áo bào bằng gấm màu vỏ quýt đỏ, theo nhịp chân di động, bộ y phục mỏng manh kia giống như sóng xuân xao động, như ráng hồng phiêu diêu, phong thái tự nhiên còn xinh đẹp quyến rũ hơn so với Vũ Anh. Chỉ có điều, hắn là một nam nhân.

Bộ y phục diễm lệ như vậy làm tôn lên dung nhan minh diễm, không khiến người khác cảm thấy tục khí lòe loẹt, mà ngược lại vô cùng rực rỡ xán lạn.

Hắn tới gần liếc mắt đánh giá Tuyết Họa Nhi, đôi mắt phượng sâu hun hút khê nhếch lên, cười như không cười, khí chất phi phàm, dáng vẻ phong lưu phóng khoáng không nói nên lời.

Tuyết Họa Nhi âm thầm bội phục hắn, hắn lại dám ăn mặc như vậy ra đường gặp người khác!

Vũ Anh cười cười chỉ vào công chúa, nói với mỹ nhân kia: “Vũ Tường quân, đây là khách nhân mà Khuê Mộc Lang Tinh quân đưa tới, tên là Tuyết Họa Nhi.”

Hắn khê nhú mày, cười yếu ớt gật đầu: “Vì sao ta cứ cảm thấy tên này nghe rất quen nha? Hình như trước kia trong điện Phi Hương cũng có một ngọc nữ hầu hương tên như vậy.”

Giờ phút này, Tuyết Họa Nhi có chút bưng bít đại ngộ, hèn chi yêu quái kia đặt cái tên này cho nàng, chẳng lẽ hắn thâm mến ngọc nữ trên Thiên Đình hay sao? Mặc dù bộ dáng của hắn vô cùng tuấn mỹ, pháp lực cũng rất cao cường, nhưng mà Tiên - Yêu khác đường, như vậy không phải là si tâm vọng tưởng hay sao? Nàng nghĩ như vậy, cảm giác với yêu quái kia lại khá hơn một chút. Phàm là nữ nhân, thì bao giờ cũng thường thức những nam nhân si tình.

Vũ Tường quân cười nhạt một tiếng: “Đã lâu không gặp, không biết gần đây Khuê Mộc Lang quân có khỏe hay không?”

Nụ cười này quả thực là khiến phong vân biến sắc, hoa gặp hoa nở, người gặp người thích. Nếu như không biết hắn là một con yêu tinh, thì có lẽ Tuyết Họa Nhi đã động lòng thiếu nữ rồi, nhưng mà cho dù hắn có là một yêu tinh đẹp mắt thì cũng vẫn là một con yêu tinh, ngàn vạn lần phải giữ cho chính mình tỉnh táo, không được lơi là cảnh giác, tuyệt đối càng không được động tâm.

“Hắn khỏe lắm.” Tuyết Họa Nhi bộ dáng phục tùng, cặp mắt nhỏ giọng trả lời. Nàng nghĩ thầm, không biết mỹ nhân phong lưu xinh đẹp trước mắt này là yêu tinh gì a? Ai, có vẻ như bây giờ nàng đã rơi vào trong một đồng yêu tinh, hết ổ yêu tinh này đến ổ yêu tinh khác.

Vũ Anh nói với Xích Viêm: “Chàng và Vũ Tường quân đi dạo xung quanh Hứa Mật sơn một lát đi, ta và muội muội tâm sự một chút. Tuyết Họa Nhi, lại đây, chúng ta vào trong nói chuyện đi.”

Tuyết Họa Nhi đi theo Vũ Anh vào phòng, sau khi vào bên trong, nàng lấp bắp kinh hãi. Căn nhà này thật đúng là không nên nhìn bề ngoài mà, bên ngoài cũng chưa nhìn ra cái gì, nhưng khi vào bên trong mới phát hiện, phòng ốc trang lệ không thua kém gì hoàng cung. Lúc này so sánh mới thấy được, hóa ra Khuê Mộc Lang vẫn là một người đơn giản, động phủ kia của hắn, ừm, có chút mộc mạc. Ngay cả phòng bếp cũng không có, thấy thiếu cái gì mới tạo ra cái đó, thật sự là quá mức đơn sơ rồi.

Trong phòng được trang trí xinh đẹp đến mức khiến công chúa bị hoa mắt một hồi.

Vũ Anh híp mắt đi xung quanh nàng mấy vòng, sau đó cẩn thận đánh giá nàng từ đầu đến chân, từ trái qua phải một phen, rồi bắt đầu dạy dỗ:

“Tuyết Họa Nhi muội muội, muội xem y phục này của muội đi.” Nàng mím mím môi, rồi nói: “Đúng là không ổn a!”

“Làm sao vậy?” Tuyết Họa Nhi không hiểu gì, cúi đầu nhìn y phục của chính mình, mặc dù có chút bản và biến dạng, nhưng mà đây là y phục có chất vải tốt nhất, phong cách mới nhất của Bảo Tương quốc, được những người có tay nghề tốt nhất may trong vòng một tháng. Vậy mà, còn không ổn hay sao?

“Ăn mặc như thế này đâu có giống nữ nhân, lại còn mặc quần. Chậc chậc, nữ nhân nên mặc váy mới đúng!”

Tuyết Họa Nhi lại càng cảm thấy khó hiểu, cưỡi ngựa săn thú chẳng lẽ lại không mặc quần? Mặc váy thì cưỡi ngựa thế nào được? Leo lên ngựa một cái mà có cơn gió nhẹ thổi qua, còn không phải là lộ hết toàn bộ cảnh xuân hay sao? Nàng tưởng tượng một chút mà mặt cũng hồng thắm luôn rồi.

Vũ Anh lại cầm tay áo nàng lên, bắt mắt nói: “Muội nhìn tay áo này mà xem, cổ tay áo bó chặt như vậy, không thấy băng cơ tuyết phu* một chút nào, không hề có vẻ phong tình. Tay áo phải dài như của ta mới được, muội xem này.”

(* - da thịt như băng như tuyết, ý chỉ người con gái đẹp.)

“Bô y phục này vô cùng thích hợp với màu da của muội.”

Tuyết Họa Nhi liên tục nói lời cảm ơn, tiếp nhận mấy thứ này nọ, trong lòng khẽ run rẩy. Đây đều là yêu vật* nha, khi dùng liệu có thể trở nên đầy yêu khí hay không? Nhưng mà, nàng dám nói không muốn hay sao chứ? Vẫn nên ngoan ngoãn nhận lấy thì hơn, sau này có dùng hay không nói sau đi.

(* -vật dụng của yêu quái.)

Vũ Anh lại lôi kéo nàng, nói đông nói dài, một cái nhăn mày một nụ cười của nàng đều là phong tình vạn chủng, hương thơm trên người nàng cứ từng hồi từng hồi kéo đến, khi nồng đậm khi phảng phất, khiến cho Tuyết Họa Nhi bắt đầu cảm thấy buồn ngủ.

“Tuyết Họa Nhi, muội ngủ một lát đi đã. Đến tối, ta sẽ để cho muội nhìn kỹ một chút, rồi học tập cho tốt.” Vũ Anh nói xong lập tức vươn tay phất một cái vào ót nàng, công chúa liền cảm thấy u ám, sau đó hoàn toàn ngủ mê man.

Hồi lâu sau, nàng mới từ từ tỉnh lại, mở mắt ra đã thấy Vũ Anh trưng ra vẻ mặt tươi cười.

“Muội muội, đi theo ta!”

Tuyết Họa Nhi nơm nớp lo sợ bị nàng nắm tay, dắt đến một nơi trong nội thất. Chỉ thấy bên trong có hơi nước mờ mờ lượn lờ, đích thị là một phòng tắm.

“Lại đây, muội muội đứng ở chỗ này. Trước hết cứ nghe một chút, Ngày mai, ta sẽ nói lại tường tận cho muội muội từng câu một là được.”

Tuyết Họa Nhi u mê hồ đồ bị Vũ Anh giấu ở sau một tấm màn sa, sau lưng là một bên cửa sổ, gió thổi màn sa bay bay về phía trước, tạo ra một khe hở. Nàng đứng ở sau màn sa, cho nên cũng không nhìn thấy ở phía trước cửa sổ sau màn sa vẫn còn có một người đang đứng.

Vũ Anh hài lòng ôm cánh tay, sau đó cởi y phục, rồi lập tức bước vào trong nước để tắm rửa.

Tuyết Họa Nhi nghĩ mãi vẫn không hiểu.

Hành động lần này của nàng ấy là có ý gì? Đến đây “nghe” nàng ấy tắm rửa?

Nàng vô cùng buồn chán đứng ở sau màn sa, không nhìn thấy được gì cả, chỉ nghe thấy tiếng nước tí tách như mưa xuân, lúc nhanh lúc chậm. Có một mùi hương nhàn nhạt xen lẫn với hơi nước, dTMdTMqTM vô cùng dễ chịu. Nàng ngồi một lát, thể nhưng lại cảm thấy trên người cực kỳ nóng, cũng muốn cởi y phục, nhảy vào trong nước cho thoải mái. Nàng lặng lẽ kéo kéo áo và cổ tay áo, để giảm bớt chút nóng nực.

Tuyết Họa Nhi đang cảm thấy buồn bực, thì đột nhiên cửa phòng vang lên tiếng nói.

“Phu nhân, sao nàng lại không đợi ta?”

“Chàng là cái đồ không có lương tâm, chàng đánh cờ cùng Vũ Tường Quân, lạnh nhạt ta cả một ngày, bây giờ còn oán giận ta.”

Thanh âm của Vũ Anh mềm ngọt như kẹo đường, khiến cho người ta muốn nuốt luôn vào.

“Ai nha, hiếm khi Vũ Tường quân vui lòng tới nơi này của chúng ta làm khách, tất nhiên là ta phải tiếp đón chu đáo. Hắn là cháu ngoại của Khổng Tước Đại Minh Vương. Chúng ta không thể thất lễ.”

Cháu ngoại của Khổng Tước Đại Minh Vương, vậy thì hắn chính là một con chim khổng tước có phải không? Hèn chi lại diêm dúa lẳng lơ như vậy! Đột nhiên Tuyết Họa Nhi run rẩy một cái, nghe nói khổng tước đều thích ăn thịt người! Khổng Tước Đại Minh Vương ngay cả Phật Tổ cũng dám ăn luôn, vậy, vậy thì Vũ Tường quân kia cũng không phải là kẻ hiền lành gì a, nàng phải mau chóng xuất sư rời khỏi nơi này thôi, không cần thận, không bị Khuê Mộc Lang ăn, nhưng lại bị hắn ăn, thì chẳng phải là oan uổng hay sao?

Nàng đang lo lắng cho chính vận mệnh của mình, bỗng nhiên nghe thấy Xích Viêm nở nụ cười, nói: “Phu nhân, ta đến đây.” Sau đó là “Bùm” một tiếng.

Tuyết Họa Nhi cảm thấy xấu hổ vô cùng, phu thê hai người kia định tắm chung hay sao? Có phải nàng nên rời khỏi đây hay không? Nhưng mà vừa nãy Vũ Anh muốn nàng đứng đợi ở chỗ này. Nàng lại bắt đầu phân vân, bỗng nhiên lại nghe thấy một tiếng kêu mềm mại và tiếng cười khanh khách, sau đó là tiếng nước, rồi đến tiếng “chặc chặc”, hình như là đang hôn môi.

Trong lòng nàng cũng “Bùm” một tiếng. Ông trời của ta ơi, đây, đây là...

Kế tiếp là tiếng thở dốc, sau đó đến thanh âm yếu điệu của Vũ Anh: “Ta thích chàng ôn nhu một chút.”

“Phu nhân khẩu thị tâm phi, bình thường thích ta ôn nhu một chút, nhưng giờ phút này lại hận ta không thể dũng mãnh như sư mới đúng.”

“Hừ! Ta mới không có” Sau đó lại là một tiếng kêu mềm mại không rõ ràng.

Trong lòng nàng lại bị tiếng kêu của Vũ Anh mà “Bùm” một tiếng nữa, dưới lòng bàn chân và trong lòng nàng giống như bị gai nhỏ đâm. Nơi này quả thực không thể nán lại, nàng cảm thấy trên người, trên mặt càng lúc càng nóng, đầu óc dường như cũng muốn bị hôn mê mà ngất đi.

Liên tục có mấy tiếng kêu không rõ ràng, khiến nàng xấu hổ ngượng ngùng không thôi. Bất luận thế nào, nơi này cũng không thể ở lại được nữa!

Đẩy mình chạy ra được không? Không thể, Xích Viêm nhất định là đang để trần trong nước, dù có bị đánh chết, nàng cũng không muốn nhìn yêu quái lỏa thể, chưa biết chừng lại còn có một cái đuôi dài đầy lông nữa.

Vậy leo cửa sổ ra ngoài thôi! May mắn cho nàng là giờ phút này vẫn còn có đường để mà rút lui!

Nàng nhẹ nhàng tóm lấy khung cửa sổ, hoàn hảo, thường ngày nàng cưỡi ngựa săn thú cũng không ít, nên thân thủ coi như cũng nhanh nhẹn, leo lên cũng không tốn sức lắm, sau đó nàng lại nhảy một cái!

Như thế nào mà rơi xuống đất lại không bị đau nhĩ? Dưới chân còn có cảm giác mềm mại.

Tuyết Họa Nhi cúi đầu nhìn một cái, hóa ra là nàng đã nhảy lên thân mình của một người. Nàng đang muốn thét chói tai, thì một bàn tay đã bịt kín miệng của nàng. Nàng thừa dịp ánh trăng ngược lên nhìn, cư nhiên là Khổng Tước quân. Đêm hôm khuya khoắt, vị này, đến rình mò góc tường phụ thê nhà người ta hay sao?

Không đợi nàng nói ra suy đoán trong lòng như vậy, Khổng Tước quân đã đánh đòn phủ đầu, vô cùng cảm phần nói: “Nàng là một cô nương gia, như thế nào mà lại đi nhìn lén chuyện trong phòng của phụ thê nhà người ta hả?”

Tuyết Họa Nhi vừa xấu hổ lại vừa giận dữ, nàng cảm thấy mình bị oan uổng đến mức muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong.

6. Chương 6

Tội danh “Nhìn lén chuyện trong phòng người khác” này, đối với một vị hoàng hoa công chúa* mà nói, chẳng khác nào một tên ăn trộm. Danh dự là một vấn đề nặng tựa núi Thái Sơn, Tuyết Họa Nhi bắt đầu cảm thấy máu nóng dồn lên, khiến nàng sinh ra dũng khí không gì bì được, muốn thề sống thề chết để bảo vệ danh dự của chính mình. Lúc này, Tuyết Họa Nhi cũng không thêm đếm xỉa gì đến sống chết nữa, đánh bạo tranh cãi với yêu quái Khổng Tước: “Ta không có!”

(* - hoàng hoa công chúa: công chúa chưa cưới gả.)

Nhưng vì nàng đang bị Khổng Tước quân che miệng, nên câu biện bạch này nghe có vẻ úp úp mở mở, không rõ ràng.

Khổng Tước quân kéo nàng đi vài bước, cách xa cửa sổ rồi mới buông tay.

Hắn vô cùng đau đớn nói: “Còn nói không có. Kia là phòng ngủ của nhà người ta, thế mà nàng lại nhảy ra từ bên trong. Chính mắt ta nhìn thấy.” Dưới bóng đêm, xung quanh người hắn đột nhiên phát ra ánh sáng, mờ mờ ảo ảo, vô cùng đẹp, quang sáng mơ hồ như đang chuyển động quanh người hắn. Dung mạo của hắn vô cùng rõ nét, còn quang sáng kia lại cực kỳ mờ nhạt, vì vậy, dung mạo của hắn không mình điểm bức người như vàng thái dương, mà ngược lại, có vẻ xinh đẹp thanh tú và dịu dàng một cách kín đáo.

Tuyết Họa Nhi cũng không cam lòng yếu thế, nàng cố ý coi thường sắc đẹp của hắn, giận dữ nói: “Vậy còn người? Tại sao người lại trốn dưới cửa sổ nhà người ta? Người mới là kẻ muốn nghe lén thì có!”

Khổng Tước quân lại vô cùng đau đớn nói tiếp: “Nàng xem, nàng đã không tự kiểm điểm sai lầm của chính mình, lại còn đi chỉ trích người khác, vọng tưởng kẻ người khác xuống nước để bịt miệng người ta. Ta nói cho nàng biết, ta chỉ tình cờ đi ngang qua mà thôi.”

Tuyết Họa Nhi không tin: “Người tình cờ cũng thật là khéo đấy.”

Vũ Tường quân nghiêm túc nói: “Không khéo không thành sách. Nàng không biết hay sao? Khéo, ở một phương diện khác mà nói, thật ra có nghĩa là duyên phận.”

Tuyết Họa Nhi nghe hắn nói mà sững sốt, nàng còn muốn tiếp tục tranh luận với Khổng Tước quân, nhưng lại không nghĩ ra từ để nói. Nàng chưa bao giờ cãi nhau với người khác, bởi vì nàng nói cái gì các cung nữ cũng phải làm theo, cho nên khả năng cãi nhau tranh đấu của nàng quả thực là một mảnh đất hoang chưa từng được khai phá. Gặp chuyện mới ôm chân Phật*, hiển nhiên không phải là đối thủ của Khổng Tước quân đã có nhiều kinh nghiệm.

(* - bình thường không lo chuẩn bị, lúc gặp chuyện mới quỳnh lên.)

Vũ Tường quân ra vẻ độ lượng xua tay, giống như chuyện nhìn lén kia chỉ là phù vân, xua tay một cái sẽ tan biến hết: “Thôi, ta cũng không tố giác nàng, nhưng về sau đừng làm chuyện như vậy nữa. Dù gì nàng cũng là một nữ tử đài hoàng, sau này ngàn vạn lần đừng có không chịu cầu tiến mà đắm chìm trong truy lạc.”

Nói cái gì vậy? Tuyết Họa Nhi nhất thời cảm thấy nhục nhã và oan ức vô cùng, máu vọt thẳng lên đại não đến mức muốn ngất xỉu, nàng thật sự muốn nôn ra một búng máu rồi phun thẳng vào mặt hắn.

Lớn như thế này, nhưng đây là lần đầu tiên Tuyết Họa Nhi bị oan uổng, lại còn là nỗi oan vô cùng ám muội và mất thể diện, nàng bức tức tới mức sắp nổ tung, cả giận nói: “Ta không như vậy, là do Vũ Anh bảo ta vào bên trong đứng đợi phía sau bức màn. Lúc sau ta nhìn thấy Xích Viêm đi vào, mới ra ngoài này.”

“Thật không?”

“Đương nhiên là thật, nếu người không tin ngày mai cứ đi hỏi Vũ Anh.”

Khổng Tước quân thở dài một hơi: “Ai..., thôi không cần, ta tin nàng là được. Vừa rồi ta chút tiếc nuối, cho nên hơi kích động một chút. Bộ dáng nàng bằng thanh ngọc khiết, mỹ mạo thoát tục. Vừa nhìn thấy nàng, ta đã sinh lòng hảo cảm, nếu không phải ta có định lực tốt tu vi cao, thì suýt nữa đã nhất kiến chung tình rồi. Vừa rồi thấy nàng nhảy ra từ trong phòng Xích Viêm, ta đã đau lòng biết bao, chẳng lẽ ánh mắt của ta lại sai?”

Tuyết Họa Nhi nghe hắn nói có chút mê hoặc, chẳng qua, nếu hắn đã tin thì nàng cũng an tâm rồi.

Khổng Tước quân ngẩng đầu nhìn thoáng qua vầng trăng mới nhô lên, thản nhiên nói: “Đúng lúc tối hôm nay có trăng sáng, chúng ta lại có duyên gặp gỡ nhau dưới cửa sổ như vậy, chi bằng cùng tản bộ ngắm trăng đi?”

Tuyết Họa Nhi run lên một cái, vội vàng nói: “Không được, ta muốn đi ngủ.”

Khổng Tước quân trừng mắt: “Tuyết Họa Nhi tiểu thư thật là không nhã nhặn chút nào, ánh trăng đẹp như vậy, thế nhưng nàng lại muốn đi ngủ.”

Kỳ thật, lúc này nàng vẫn chưa buồn ngủ, nhưng mà phải ở cùng một chỗ với yêu quái thật sự là không an toàn chút nào, cho nên nàng mới lấy cái cớ này để rời đi. Nhưng mà hình như, Vũ Anh còn chưa chuẩn bị phòng ngủ cho nàng a. Nàng ngượng ngùng, không biết là nên đi sang bên trái, hay là quẹo sang bên phải. Dù sao vẫn nên cách xa vị Khổng Tước tinh xinh đẹp này thì tốt hơn.

Nàng còn chưa kịp quyết định xem nên đi bên nào, thì cái bụng đã òng ọc kêu lên. Trong đêm khuya yên tĩnh, tiếng kêu này vô cùng rõ ràng. Mặt nàng nóng bừng, muốn nhanh chóng cách xa Khổng Tước quân, ai dè, một tiếng òng ọc khác to hơn lại vang lên.

“Nàng vẫn chưa ăn cơm sao?”

“Ừ.”

“Nàng đi theo ta.”

“Không, ta muốn đi ngủ, ngủ thiếp đi sẽ không đói bụng nữa.” Nàng cự tuyệt ngay lập tức, không muốn hần dẫn nàng đi. Ai biết được hần có đưa nàng tới một nơi vắng vẻ, rồi há cái miệng rộng ra nuốt chửng nàng hay không.

“Nha đầu ngốc, ta đưa nàng đi ăn cơm.”

Nàng vẫn còn muốn gắng gượng cự tuyệt, nhưng cái bụng lại tự ý reo hò, đúng lúc kêu òng ọc ba tiếng.

Vũ Tường quân thấy nàng ngơ ngác bất động, cũng không khách khí, vươn tay kéo nàng đi về hướng bên trái.

Tuyết Họa Nhi bị hần kéo vào một gian phòng. Ngón tay hần vừa nhắc một cái, đèn trong phòng lập tức sáng lên. Có yêu thuật vô cùng tiện lợi a.

“Tài nấu nướng của Vũ Anh là giỏi nhất trong đám cửu vĩ hồ, lại được Xích Viêm tuyên truyền khắp nơi, nên có lẽ không ai là không biết. Nhưng mà, quả thật là không tệ. Nàng lại đây nếm thử xem.”

Hần chỉ chỉ thức ăn trên bàn, sau đó tùy ý ngồi xuống.

Thật ra ngay từ lúc vừa vào phòng, nàng đã ngửi thấy mùi thơm. Bụng vừa đói, mà hương vị kia cũng vô cùng mê người, quả thực so với cao lương mỹ vị trong hoàng cung còn khiến người ta động lòng hơn.

Mặc dù thức ăn kia đã nguội lạnh, nhưng Tuyết Họa Nhi cũng chẳng thèm bận tâm so đo mà lao thẳng tới. Đêm qua nàng uống nước canh cá do chính mình nấu, vừa uống vào ba ngụm, đã phun hết cả bữa trưa ra, thực là lỗ vốn mà. Ngày hôm sau nàng lại cười mây lướt gió một hồi nên càng thêm đói. Bây giờ tính toán sơ sơ, cũng đã đói bụng hai ngày rồi. Nàng chưa bao giờ vui vẻ ăn không ngừng như vậy bao giờ, càn quét xong một lúc thấy hơi lửng dạ mới nhớ tới vẫn còn một vị yêu quái đang ngồi bên cạnh, nhất thời sau lưng nàng bốc lên khí lạnh, đang lửng dạ cũng bị dọa thành no luôn rồi! Nàng buông đĩa xuống, phát hiện Khổng Tước quân đang nhìn chăm chăm vào mình, chẳng lẽ tướng ăn của nàng làm cho hần có cảm giác thèm ăn hay sao?

Nàng sợ hãi hỏi một câu: “Đại vương, người đã ăn chưa?”

“Ăn rồi.”

Nàng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, ăn rồi, vậy thì hần là hần sẽ không đói nhanh như vậy đi, hần là sẽ không muốn ăn nàng đi?

Nàng đứng lên, vô cùng cung kính nói: “Đa tạ người đã dẫn ta tới đây ăn cơm, phải xưng hô với người như thế nào, lão nhân gia?”

Khổng Tước quân nhảy dựng lên từ trên ghế, hô to gọi nhỏ: “Ta già ư? Ta già ư?”

Tuyết Họa Nhi bị hù sợ, lùi về phía sau một bước, vội vàng nói: “Không già, tuyệt đối không già.”

“Vậy vì cái gì nàng lại gọi ta là lão nhân gia?”

“Ta... là bởi vì ta kính trọng người.”

“Ta không cần kính trọng, kính trọng là kính nhi viễn chi*. Ta không cần.”

(* - Bề ngoài tỏ ra kính nể, tôn trọng một đối tượng nào đó, nhưng trên thực tế không muốn tiếp cận, gần gũi với đối tượng đó.)

“Vậy phải xưng hô như thế nào mới được?” Tuyết Họa Nhi đau đầu, vì sao mà xưng hô với yêu quái lại là một vấn đề khó khăn vậy? Đường như về điểm này Khuê Mộc lang cũng vô cùng bất mãn với nàng. Vấn đề nữ yêu quái dễ nói chuyện hơn, Vũ Anh vừa gặp nàng, đã chủ động coi mình là tỷ tỷ, giải quyết luôn vấn đề xưng hô. Nhưng vì sao đám yêu quái nam lại khó khăn như vậy chứ, cứ thích xoắn xuýt cái vấn đề xưng hô này a?

“Gọi ta là Vũ Tường quân được rồi.”

“Được, ta biết rồi. Đa tạ Vũ Tường quân, ta muốn đi ngủ rồi.”

Mí mắt hần trợn lên, lườm nàng một cái: “Ăn no rồi ngủ, nàng là heo tinh à?”

Nếu hần là một phàm nhân mà nói nàng là heo tinh, thì có lẽ công chúa nàng sẽ tức giận. Nhưng mà hần lại là một yêu quái có thể ăn thịt người, mà khả năng kiềm chế của công chúa cũng càng ngày càng tốt, cư nhiên không tức giận chút nào, nàng cực kỳ khiêm tốn nói: “Ta thực sự muốn đi ngủ mà.”

Khổng Tước quân nộ kỳ bất tranh* nhìn nàng: “Nàng là một phàm nhân, phải biết cầu tiến. Cứ ăn ăn ngủ ngủ như vậy, làm sao mà có thể tu thành chính quả được?”

(* - nằm trong câu “Ai kỳ bất hạnh, nộ kỳ bất tranh” : Thương họ vì bất hạnh , giận họ vì không biết đấu tranh. Ở đây ý nói: Vũ Tường bức xúc vì Tuyết Họa Nhi không biết phấn đấu.)

“Tu thành chính quả ư?”

“Đúng vậy, chẳng lẽ không phải bởi vì nàng muốn tu luyện, nên mới đi theo Khuê Mộc Lang Tinh quân sao?”

“Không phải.” Oan uổng mà, nàng không phải bởi vì vậy nên mới đi theo hần, nàng chỉ mong có thể về nhà ngay lập tức, rồi sau đó không bao giờ đi săn thú nữa.

Khổng Tước quân nhú nhú mày: “Không phải ư? Vậy vì sao nàng lại quen biết hần?”

Tuyết Họa Nhi do dự một chút, mới ấp úng nói nhỏ: “Ta... ta đi săn thú, không cẩn thận đã bắn trúng hần.”

Khổng Tước quân cất giọng cười to, giống như vừa nghe được một truyện cười.

Cười xong, hần mới nói: “Làm sao mà nàng có thể bắn trúng được hần?”

Tuyết Họa Nhi cũng cảm thấy vô cùng kỳ lạ, pháp thuật của hần có vẻ như rất cao cường, vì sao lại không cẩn thận bị nàng bắn trúng như vậy chứ?

“Thì ra muội muội ở chỗ này, ta đi tìm muội khắp nơi a, vừa vặn nghe thấy tiếng cười của Vũ Tường quân nên đến đây xem.”

Vũ Anh xuất hiện ở cửa, Tuyết Họa Nhi nhìn thoáng qua, nghĩ đến lúc vừa rồi nàng ấy rên rỉ mơ hồ, mặt lập tức đỏ lên.

Toàn thân Vũ Anh mặc một bộ y phục trắng ngực lỏng lẻo, dường như chỉ cần khoát tay một cái cổ áo kia sẽ trượt xuống, bờ vai khó mà không bị lộ ra.

Vũ Tường quân xấu hổ gãi gãi lông mày, ừm một tiếng, rồi cúi đầu đi qua người Vũ Anh ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại Tuyết Họa Nhi và Vũ Anh.

“Muội muội, muội đi lúc nào vậy?”

Tuyết Họa Nhi vội vàng thanh minh cho chính mình: “A, muội ra ngoài từ lâu lắm rồi, cái gì muội cũng không nghe thấy không nhìn thấy.”

Không ngờ Vũ Anh lại nhú mày: “Ai nha, vậy ta đây chẳng phải là diễn tập cho muội một cách vô ích hay sao?”

Tuyết Họa Nhi trừng mắt khó hiểu, có ý gì vậy? Diễn tập cho nàng?

“Muội muội, không phải là muội tới đây để học nghệ ư? Ta nhớ lại một chút rồi sẽ nói cặn kẽ cho muội nghe.”

“Tỷ tỷ cứ chỉ dạy, muội xin nghe.”

“Muội muội, muội nói xem, để làm tốt chuyện này, thì cái gì là quan trọng nhất?”

“Dạ, là miệng và tay.” Nấu cơm không phải là dựa vào hai thứ này hay sao?

Vũ Anh vỗ hai tay, ra vẻ trẻ nhỏ dễ dạy, hưng phấn nói tiếp: “Chính xác, muối muối, mở đầu phải làm thật tốt, cũng như viết văn chương vậy, phải có mở đầu hoàn hảo. Trước khi bắt đầu phải làm đầy đủ, sau đó đùa giỡn mới cảm thấy đặc sắc.”

Tuyết Họa Nhi nghe xong sững sốt không thôi, nàng không biết là làm cơm còn có đạo lý sâu sắc như vậy đây.

Vũ Anh lại gần bên tai nàng, bắt đầu nói nhỏ.

...

Tuyết Họa Nhi “Vọt” một cái, nhảy ra đằng sau ba bước. Mặt đỏ như trứng tôm nấu chín, toàn thân cũng một màu trứng tôm nhúng nước sôi.

“Vì sao nấu cơm lại phải làm cái này trước?”

“Nấu cơm?”

“Đúng thế, Lang quân sai muối tới đây học nấu cơm.”

Vũ Anh bình tĩnh đại ngộ, “A...” một tiếng thật dài, sau đó cười rộ lên, cái sự hiểu lầm này thật sự là buồn cười nhưng để đùa giỡn thì cũng thật thú vị.

Tuyết Họa Nhi ngờ vực nhìn nàng cười xong, lúc này sắc mặt mới dần dần khôi phục như bình thường.

“Thật ra, muối muối à, thực sắc tính dã*, nấu ăn và chuyện kia đều quan trọng như nhau. Tuy nói rằng muốn chiếm được lòng của nam nhân thì phải bắt lấy dạ dày của hắn, nhưng mà một cánh tay còn lại thì sao, cũng nên làm chút gì đó mới đúng. Hai tay đều phải bắt lấy, đều phải nắm chắc a. Có như vậy, nam nhân mới có thể toàn tâm toàn ý mà yêu muối.”

(* - Một câu nói của Mạnh Tử, nghĩa là chuyện ham muốn ăn uống và tình dục là bản năng của con người.)

Tuyết Họa Nhi nghe xong cảm thấy hồ đồ, mặc dù nàng không hiểu hết, nhưng đại khái cũng biết đây không phải chuyện đứng đắn gì, vì vậy mặt nàng lại đỏ ửng. Nàng nhỏ giọng lầm bầm:

“Muội chỉ học nấu cơm rồi hầu hạ Lang quân cho thật tốt, để hắn thả muội trở về.”

“Nha đầu ngốc, hầu hạ tốt, mà hắn lại chịu thả muội về hay sao? Ha ha” Vũ Anh che miệng cười đến ý vị thâm trường, cười đến mức Tuyết Họa Nhi cảm thấy da đầu tê rần.

Vũ Anh hí hóp mắt nhìn công chúa người phàm trần này, phát hiện nàng có dáng vẻ vừa quyến rũ vừa vô cùng đáng yêu, sắc mặt trắng hồng, giống như một trái đào nhỏ mềm mại, tươi non mọng nước, khiến người ta muốn cắn một miếng, nhưng lại không muốn cắn miếng to, mà phải cắn từng miếng từng miếng nhỏ mới cảm thụ được hết mùi vị. Chẳng trách... Ha ha...

“Muội muối đi ngủ trước đi, ngày mai ta sẽ dạy muội nấu cơm.”

Tuyết Họa Nhi như được đại xá, vội vàng nói: “Vâng.”

7. Chương 7

Ngày hôm sau, rốt cuộc Vũ Anh cũng quay trở lại công việc chính, bắt đầu dốc lòng dạy dỗ Tuyết Họa Nhi cách nấu cơm như thế nào.

Tuyết Họa Nhi một bộ dáng chăm chỉ học hỏi, nhưng mà, chuyện nấu cơm này cũng cần phải có thiên phú, cười ngựa sẵn thú là thiên phú của nàng, nhưng đáng tiếc, chuyện nấu cơm này nàng lại có chút yếu kém, nàng nấu đồ ăn khiến người ta không dám khen tặng.

Nhưng mà, nàng lại hơn người khác ở chỗ chịu khó, khiêm tốn. Từ sáng đến tối đều ở trong phòng bếp nghiên cứu. Đại khái có thể nói rằng, ở dưới tình huống mà áp lực và động lực cùng tồn tại, thì con người ta vẫn có chút khả năng tiềm tàng có thể khai thác.

Ba ngày sau, Vũ Anh nhìn Tuyết Họa Nhi bưng lên mấy món ăn để trên bàn mà liên tục gật đầu. Cuối cùng thì cũng có thể nhìn ra được nguyên liệu là gì rồi, không còn đen sì và nát bét đến mức nhìn không ra nguyên hình nữa.

Vũ Tường quân cũng khá là nhiệt tâm tới tham gia bình luận, hắn gấp một miếng bỏ vào miệng. Tuyết Họa Nhi thấp thỏm nhìn Khổng Tước quân. Đầu tiên hắn cau mày, sau đó hai con mắt dần lại một chỗ, tiếp theo cố gắng nhai một lúc, sau cùng, nuốt thẳng cái cổ, dùng sức một cái, cuối cùng cũng nuốt xuống rồi!

Tuyết Họa Nhi xấu hổ nhìn dung nhan mỹ mạo của Khổng Tước quân bị một miếng thức ăn của nàng hành hạ, tàn phá đến mức biến dạng một cách dễ dàng, mà cảm thấy vô cùng tội lỗi.

Khổng Tước quân vỗ vỗ ngực, dường như đang muốn vỗ để miếng thức ăn kia có thể dễ dàng trôi xuống, sau đó hắn vô cùng quan tâm, an ủi nàng: “Kỳ thật nàng làm cũng không tệ lắm đâu, chẳng qua mấy ngày nay ta đã ăn quen đồ ăn Vũ Anh làm, nên khẩu vị có chút kén chọn hơn bình thường, ngại quá đi mất. Nhưng mà đừng lo, danh sư xuất cao đồ*, ta tin là nàng đã tiến bộ hơn nhiều rồi.”

(* - thầy giỏi sẽ đào tạo ra trò giỏi.)

Tuyết Họa Nhi cảm động gật đầu, trong lòng lại dấy lên một tia hi vọng. Lang quân đại nhân cũng đâu có ăn đồ ăn của Vũ Anh, chưa biết chừng khi nàng bộc lộ tài năng và trình độ cao siêu, làm cho hắn lang tâm* sung sướng, sẽ đưa nàng về nhà a. Con người cần phải có sự cố vũ và lòng kiên trì, thêm một chút tự tin, chứ không nên quá tự ti.

(* - lang này là lang sói nha.)

Vũ Anh nói: “Muội muội à, muội đến đây đã ba ngày rồi, nên trở về đi thôi. Trong thư Tinh quân đã nói rõ là ba ngày, trở về rồi khi nào rảnh, ta sẽ tìm muội chơi đùa.”

Tuyết Họa Nhi cúi đầu không nói, Nhân - Yêu khác đường, mặc dù người làm sư phụ của ta trong ba ngày, nhưng mà tốt nhất người vẫn nên quên ta đi thì hơn.

Khổng Tước quân lại hờn hờ nói: “Ta đưa nàng về, ta đang rất muốn đến gặp Khuê Mộc Lang a.”

“Tốt lắm, muội muội, để Vũ Tường quân đưa muội về đi. Đúng rồi, ta đưa muội mấy thứ, muội đừng quên mang theo.”

Tuyết Họa Nhi gật đầu nói “Vâng.” Ở trước mặt yêu quái, nàng quyết định nói gì nghe nấy để phòng thân.

Khue Mộc Lang đếm từng ngày mong ngóng giai nhân học thành trở về. Từ sáng sớm đã an vị trên núi, nhìn về những đám mây ở phía xa.

Bỗng nhiên, từ nơi xa có một đám mây nhẹ nhàng bay tới. Khuê Mộc Lang nghi hoặc, từ khi nào cửu vĩ hồ lại sử dụng chiêu thức màu mè như vậy? Hắn nhìn kỹ một lần nữa, thì thấy trên đám mây bảy màu là một con khổng tước còn sắc sỡ chói mắt hơn cả màu sắc của đám mây. Trên mình khổng tước có một người đang nằm úp sấp, một tay nàng ôm chặt cổ khổng tước, một tay còn lại, lúc thì che cánh tay, lúc thì che bắp chân, như thế kia thực sự là không ổn rồi!

Ánh mắt Khuê Mộc Lang bỗng chốc phun ra lửa, nhìn chằm chằm vào y phục trên người nàng, thứ kia, thứ kia có thể gọi là y phục hay sao chứ?

Từng mảng da thịt trắng nõn nà như tuyết thoát ẩn thoát hiện dưới lớp y phục đang tung bay theo gió. Bàn tay nhỏ bé của nàng vội vàng che giấu, quả thực chỉ như vật đầu cá, vá đầu tôm*, hoàn toàn không có tác dụng. Ở ngay trên đỉnh núi mà Khuê Mộc Lang đã bị nàng chọc cho nổi cơn tam bành, da thịt tuyết trắng kia giống như một luồng ánh sáng màu trắng đâm thẳng vào mắt Khuê Mộc Lang.

(* vật đầu cá, vá đầu tôm: lấy chỗ này đắp qua chỗ khác, vì vậy vấn đề thực sự chưa được giải quyết.)

Khue Mộc Lang nghiêng răng nghiêng lợi đứng dậy, đáp mây bay đến nghênh đón, rồi túm lấy Tuyết Họa Nhi đang tay vịn chân loạn ôm cổ Khổng Tước, sau đó cởi áo choàng đen ra quần lấy nàng, rồi hạ xuống đất.

Khổng Tước quân cũng hạ xuống từ đám mây, biến thành hình người, cười hì hì nói: “Khuê Mộc Lang, hai ta đã rất lâu không gặp nhau rồi.”

Khuê Mộc Lang lạnh mặt, hừ một tiếng, đây mà là bằng hữu tốt nhất của hần sao? Chở người của hần bay lượn trên trời như vậy à? Hơn nữa nàng còn ăn mặc như thế kia, lại còn ôm cổ hần nữa!

Khổng Tước quân vừa thấy sắc mặt hần có vẻ không thân thiện cho lắm, đã vô cùng biết điều giải thích: “Chẳng phải Tuyết Họa Nhi chưa được cười trên mình khổng tước bao giờ hay sao, ta nhất thời hứng trí, nên đã mang nàng bay cùng.”

Khuê Mộc Lang “Ừm” một tiếng, dường như lời giải thích này còn chưa thỏa đáng, nên hần khó có thể nguôi giận.

“À, nàng sợ bị rơi xuống, nên vừa lên đã liều chết túm lấy cổ ta, suýt nữa là bóp chết ta rồi.” Khổng Tước quân giả vờ giả vịt xoa xoa cổ.

Khuê Mộc Lang liếc mắt nhìn kỹ, phát hiện trên cổ hần dường như cũng có vết móng tay bấm vào, lập tức cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều. Không bóp người thì bóp ai? Hừ!

Vì thế hần lại chuyển sang đi tìm Tuyết Họa Nhi để tính sổ.

“Ai cho nàng ăn mặc như thế này? Y phục của nàng đâu?”

Tuyết Họa Nhi đã xấu hổ tới mức muốn vùi đầu vào trong đồng y phục. Trước khi đi, Vũ Anh đã nhất quyết bắt ép nàng phải thay y phục mới, nàng ấy nói rằng y phục mới là loại có váy rộng và tay áo dài, mặc vào có cảm giác nhẹ nhàng như muốn lên tiên, muốn nàng tặng cho Khuê Mộc Lang một sự kinh hi.

Ở trước mặt yêu quái sư phục, tất nhiên là nàng cực kỳ nghe lời.

Nhưng mà không ngờ, nàng vừa lên đám mây, thì y phục này không chỉ bắt đầu lộ bốn phía, mà còn xẻ tà xung quanh nữa. Dọc đường đi, nàng đã vô cùng vất vả, vừa phải vội vàng che chỗ này, đây chỗ khác, vừa phải lo lắng thấp thỏm vì sợ bị rơi xuống, nên không cảm nhận được chút vui sướng nào khi được cười khổng tước.

Vì vậy, nàng đã vội vã trốn tránh trách nhiệm: “Là do Vũ Anh sư phụ bắt ta mặc như vậy.”

Khuê Mộc Lang nhìn người đang khoác áo choàng đen đang xấu hổ đến mức gương mặt đỏ ửng đứng bên cạnh, cũng hết giận. Thôi, thật ra thì nếu không phải nàng ở trên đám mây gây sự chú ý như vậy, mà chỉ âm thầm mặc cho hần xem, thì hần cũng không có ý kiến gì.

Khổng Tước quân trở mắt nhìn hai mắt sói của Khuê Mộc Lang phát sáng, dường như có thể xuyên thấu qua áo choàng mà nhìn trộm được thân thể Tuyết Họa Nhi. Hần vừa lặn lội đường xa tới đây, nhưng Khuê Mộc Lang ngoài việc khởi binh vấn tội hần ra thì hoàn toàn coi như không có sự tồn tại của hần, gạt hần sang một bên, hiển nhiên là lúc này cũng không rảnh để nhìn hần, vì vậy hần rất không cam lòng hăng giọng một cái, nói: “Quả nhiên là tu hành chưa đủ, trọng sắc khinh bạn.”

Giọng nói của hần tuy nhỏ nhưng lại vô cùng nghiêm túc, nên Khuê Mộc Lang cũng nghe thấy rõ ràng, hần quay đầu, nhíu mày, nói: “Người vẫn còn nhớ được người là bằng hữu của ta cơ à? Là bạn xấu hay bạn tốt vậy? Nếu ta nhớ không nhầm thì, khoảng chừng bảy năm ba tháng nay người chưa tới Thiên Đình thăm ta.”

Hiển nhiên là Khổng Tước quân đã bị hoảng sợ sau khi Khuê Mộc Lang báo lên mấy con số, hần vội vàng nghiêm túc bấm đầu ngón tay tính toán, sau đó kinh hãi thét lên một tiếng “Ai nha”, “Vậy mà thực sự đã bảy năm rồi. Trời đất chứng giám, ta cũng không ngờ rằng gần đây ta tính tu lại xuất thần như vậy, đúng là thời gian trôi nhanh như dòng nước mà! Ai, bốn quân cũng đã già đi bảy tuổi, quả thật là khiến người ta cảm thấy đau buồn a. Nhưng mà, Khuê Mộc Lang, tình cảm của chúng ta luôn giữ ở trong lòng, thân thiết giống như Cao Sơn Lưu Thủy và Dương Xuân Bạch Tuyết (1), chẳng lẽ chỉ bởi vì vài năm không gặp mà có thể hờ hững lạnh nhạt hay sao? Nàng nói xem có đúng không, Tuyết Họa Nhi?”

Hần quay đầu, nháy mắt mấy cái với Tuyết Họa Nhi đang núp trong áo choàng đen kia.

Lúc này, “Tuyệt Họa Nhi” công chúa thật đúng là rơi vào tình thế khó bảo toàn được bản thân, nàng không dám đắc tội với Khổng Tước quân, nhưng lại càng không dám đắc tội với Lang quân, vì vậy chỉ nhỏ giọng hừ hừ vài tiếng, mà từ chối cho ý kiến.

Khuê Mộc Lang mấp máy khóe môi, cười nói: “Hình như năm trăm năm trước ta có nghe nói người muốn bề quan thanh tu, bây giờ đã tu xong chưa?”

Khổng Tước quân có chút xấu hổ, nhưng cũng không định trả lời vấn đề vừa học búa lại vừa khiến người ta thương tâm này. Hắn đảo tròn mắt, quan sát xung quanh chỗ ở của Khuê Mộc Lang một lúc, rồi hỏi: “Nơi này là chỗ ở dưới trần gian mà người chọn ư? Tên gọi là gì vậy?”

Khuê Mộc Lang khoanh tay ngắm nhìn thác nước như một dải lụa trắng buông xuống từ giữa đỉnh núi xanh biếc, đang tỏa ra làn sương trắng, trên trời dưới nước đều là một khoảng không mịt mờ. Hắn miễn cưỡng cười: “núi Lâm Nguyệt, động Ba Nguyệt.”

Khổng Tước quân bĩu môi, chỉ vào núi non bốn phía, cực kỳ không đồng ý nói: “Cái gì? núi Lâm Nguyệt? Ta thấy phải gọi là núi Bát Tử mới đúng, người nhìn xem, xung quanh đều là núi cao, vậy xung quanh mảnh đất này, còn không phải là cái bát hay sao?”

(- cái bát.)

Tuyệt Họa Nhi cảm thấy căng thẳng, nàng thầm than trong lòng, Khuê Mộc Lang quân quả nhiên là một tên yêu quái có văn hóa, yêu thích đọc sách. Người xem, hắn chọn cái tên cũng thật là hay, muốn vươn tới trời xanh để ôm trọn lấy vàng trắng sáng, vừa có khí phách lại vừa có tính nghệ thuật. Còn Khổng Tước quân này xem ra chỉ là một cái gỏi thêu hoa*, trong bụng không có tí học vấn nào, núi Bát Tử, cái tên này quá mức tầm thường. Chắc chắn, thật sự là đáng tiếc cho Khổng Tước quân có dung nhan bề nguyệt tu hoa**, không thể xuất khẩu thành thơ chữ chữ châu ngọc, thật là đáng tiếc a!

(ví với những người chỉ có hình dáng bên ngoài không có học thức tài năng; hoa nhường nguyệt thẹn.)

Nàng nghĩ như vậy, rồi so đi tính lại, sau đó quay sang nhìn Lang quân, quả nhiên là phúc hũ thi thư, khí tự hoa* mà, hắn cởi áo choàng màu đen ra, bên trong mặc một bộ y phục bó sát người, làm nổi bật thân hình thon dài rắn rỏi của hắn, quả thật là ngọc thụ lâm phong, dung nhan tuấn mỹ. Hơn thế nữa, hắn còn có khí chất cương quyết mà tĩnh lặng, phong thái hiên ngang mà anh tuấn. Giá như hắn không phải là yêu quái, thì đã là một nam nhân hoàn mỹ vô khuyết rồi. Vì sao hắn lại là yêu quái? Vì sao? Vì sao a? Công chúa vừa để tay lên ngực, vừa tự hỏi vì sao mấy lần liền, vô cùng rầu rĩ.

(* phúc hũ thi thư, khí tự hoa: trong lòng có học vấn, mặt mũi tất sáng sủa.)

Khổng Tước quân thấy hai người kia không hưởng ứng cách gọi của hắn, có chút không phục, đổi trọng tâm câu chuyện.

Hắn cúi đầu, phỉu phỉu quảng sáng trên người, sau đó lại dùng ngón tay vuốt ve cánh tay áo màu vỏ quýt đỏ, ngón tay kia vừa trắng nõn vừa thon dài. Nếu như không phải chính mình cũng có một đôi tay ngọc thon thon dài dài, thì lúc này sợ rằng, Tuyệt Họa Nhi cũng phải xấu hổ vì thua kém hắn.

Khổng Tước quân nghiêng đầu, ánh mắt đong đưa liếc nhìn Khuê Mộc Lang, vô cùng đom đống, cười nói: “Vì hôm nay ta tới thăm người, nên đã cố ý mặc một bộ y phục mới, thế nào, có xứng với ta hay không?”

Khuê Mộc Lang nhìn qua một lượt từ trên xuống dưới, cực kỳ thận trọng gật đầu: “Theo ta thấy, xiêm y nào cũng không xứng với phong thái của người.”

Khổng Tước quân cười hì hì nói: “Chẳng lẽ ý của người là, tốt nhất ta không nên mặc cái gì hay sao?”

Tuyệt Họa Nhi đỏ mặt, cái người này, à không, Khổng Tước quân này nói chuyện thật là không có chút văn minh nào.

Khuê Mộc Lang cũng có chút xấu hổ, hắn vốn dĩ chỉ muốn trêu chọc con Khổng Tước bảnh chọe này một chút, ai dè tên này lại mượn gió bẻ măng, lại có thể nói chuyện suông sã như vậy trước mặt một tiểu cô nương? Thật sự là sẽ gây ảnh hưởng không tốt!

Hắn quay đầu, thấy Tuyết Họa Nhi càng lúc càng ép khuôn mặt nhỏ nhắn vào bên trong áo choàng, vì vậy nói: “Tuyết Họa Nhi, nằng đi đun chút nước, rồi pha trà mang tới đây.” Vẫn nên mau chóng để nằng đi khỏi đây, không nên tiếp tục nghe Vũ Tường nói ra mấy lời huân tố bất kỳ như vậy. Những lời như vậy, nói ra trong lúc chỉ có hai người thân mật mới có tình thú, còn khi có những người không liên quan, tốt nhất là nên nói chuyện nghiêm túc mới đúng.

(* huân tố bất kỳ: chạy mặn đều không kiêng. Ở đây ý nói, Vũ Tường chuyện gì cũng có thể lôi ra trêu đùa được, không trừ cái gì.)

Vũ Tường thấy nằng rời đi, nói nhẹ nhàng băng quơ: “Khuê Mộc lang, nằng là người phạm, vì sao người lại giữ nằng lại đây? Nếu người muốn có kẻ hầu người hạ, thì tiểu yêu trong núi này còn không nhiều hay sao hả? Đám tiểu yêu kia sẽ không bỏ qua cơ hội để lấy lòng người, bởi nếu ngày sau có Thiên kiếp, chúng còn cần đến sự hỗ trợ của người.”

Khuê Mộc Lang nhìn hắn, cười cười: “Người đừng có nói với ta rằng, người không biết nằng là ai nha.”

Vũ Tường nhúc nhúc: “Ta tò mò nên mới tính toán kiếp trước của nằng. Ta quan tâm người, quan tâm người thôi mà. Ha ha.”

Khuê Mộc Lang trầm ngâm giây lát, mới nói: “Nếu nằng đã vứt bỏ tất cả để hạ phạm, thì tất nhiên ta cũng không thể thất tín với nằng được.”

Vũ Tường điềm nhiên như không, ngắm nhìn xung quanh, nghiêm túc nói: “Mười ba năm ở nhân gian vốn là để thành toàn một công đức của người, tất nhiên ta hi vọng sau này, ở Thiên Đình người có thể tiến thêm một bước.

Khuê Mộc Lang cười nói: “Ta thật không quen với bộ dáng nghiêm túc của người, người nói chuyện như vậy, không hiểu sao ta cứ bị nổi gai ốc.”

Vũ Tường lập tức khôi phục dáng vẻ cợt nhả như bình thường: “Vậy sao, để ta xem, để ta xem.”

Hắn lại thật sự kéo cánh tay Khuê Mộc Lang qua, muốn vén ống tay tảo lên, Khuê Mộc Lang chợt cảm thấy tê dại, gai ốc trên người, lúc này cũng nổi lên thật rồi!

Hắn run rẩy trong lòng, bỗng nhiên khóe mắt lại liếc thấy một bóng người. Hắn quay đầu nhìn, chỉ thấy Tuyết Họa Nhi đang trợn mắt há hốc mồm, như vừa bị một hồi sấm sét làm cho khiếp sợ, giật mình đứng ở nơi đó. Cũng không biết có phải hắn bị hoa mắt hay không, nhưng không hiểu sao hắn lại có cảm giác hai lỵ trà trong tay nằng hơi run run một cái.

(1) - Cao Sơn Lưu Thủy và Dương Xuân Bạch Tuyết đều là những khúc cổ cầm kinh điển của Trung Hoa.

- Cao sơn lưu thủy gắn liền với một giai thoại về mối tình tri âm tri kỉ giữa Du Bá Nha và Chung Tử Kỳ. Ngay từ thời Xuân Thu Chiến Quốc (năm 770 - 221 trước CN), sách Liệt Tử Thang Văn chép: ” Du Bá Nha chơi đàn tuyệt hay, Chung Tử Kỳ nghe đàn càng giỏi. Bá Nha chơi đàn, chỉ tại núi cao, Chung Tử Kỳ nói: ‘Hay thay! với vợ tựa Thái sơn’. Chỉ để nơi dòng nước chảy, Chung Tử Kỳ nói: ‘Hay thay! mệnh mang như sông nước’. Bất luận là chỉ tại cao sơn hay chỉ tại lưu thủy, Bá Nha trong mỗi khúc nhạc đều biểu hiện chủ đề hoặc tư tưởng của mình, nhờ đó Chung Tử Kỳ có thể lĩnh hội được từ đó. Nghe nhạc vốn dĩ là cảm cái khúc mà người chơi gửi gắm, đạo lý này vốn dĩ đã có từ ngày xưa vậy.

Vào cuối thời Chiến Quốc Trung Quốc sách Lã Thị Xuân Thu, thiên Bản vị cũng ghi lại câu chuyện tương tự: “Bá Nha chơi đàn, Chung Tử Kỳ nghe. Đàn chơi mà chỉ để tại Thái sơn, Chung Tử Kỳ nói: ‘Hay thay tiếng đàn! Cao cao như núi Thái Sơn. Khi chỉ để nội dung nước chảy, Chung Tử Kỳ nói: ‘Hay thay tiếng đàn! Mệnh mang như nước chảy. Chung Tử Kỳ chết, Bá Nha quãng đàn đứt dây đến tận cuối đời không chơi đàn, từ đó trên nhân thế không có ai có thể gọi là cầm giả nữa”. Lã Thị Xuân Thu nói chung giống với sách Liệt Tử, chỉ khác kết cục này: sau Chung Tử Kỳ chết, Bá Nha “đến cuối đời không chơi đàn nữa”.

Nhưng nguyên nhân trực tiếp mà giai thoại này được lưu truyền là vì mối tình tri âm tương tri, tương giao giữa hai người. Tri âm đã mất, Bá Nha đương nhiên đoạn huyền tuyệt âm. Việc quãng đàn của Bá Nha thể hiện rất rõ chí của ông ta. Thứ nhất là việc làm thể hiện sự tôn trọng đối với người bạn đã mất, thứ hai là vì tuyệt học của chính mình người đời không ai có khả năng lĩnh hội được mà biểu hiện sự buồn khổ và cô độc. Nghĩ như thế thì Bá Nha tất là người thị tài ngạo vật, trác tuyệt khác người, khúc nhạc của Bá Nha

là cao khúc nhưng cũng vì thế mà cô độc, phạm phu tục tử không thể lĩnh hội được sự linh diệu của nhạc khúc. Bá Nha vì cảm thấy thấu đáo sự cô độc, vì phát hiện ra rằng tri âm nơi trần thế thực khó tìm mà nhất thời cảm khái.

- Tương truyền rằng Lư Duyên Tử - một nghệ sĩ giỏi về đàn và trống chính là người đã chế ra khúc nhạc Dương Xuân Bạch Tuyết. Song đây lại chính là khúc nhạc gây tranh cãi rất nhiều bởi cả nước có chưa quá mười người hòa được bản nhạc này một cách trọn vẹn.

Tích xưa kể lại rằng: Dương Xuân Bạch Tuyết là bản đàn gắn liền với lời giải bày của Tống Ngọc với vua nước Sở. Khi còn làm quan, Tống Ngọc thường bị gian thần ghen ghét, đưa chuyện. Ông chẳng được kẻ sĩ khen ngợi bao giờ. Sở vương thấy làm lạ mới thắc mắc thì nhận được câu trả lời đầy chính trực của Tống Ngọc:

”Khách có kẻ ca hát nơi kinh đô, thoát đầu hát khúc Lý Hạ Ba Nhân, trong nước khen hay và họa kể lại mấy ngàn người. Rồi hát bản Dương A Dạ Lộ, người khen và họa, rút xuống còn có vài trăm. Đến bài Dương Xuân Bạch Tuyết, khen và họa, còn lại chỉ có vài mươi người... Là vì khúc hát ý càng cao, thì người họa lại càng ít.

8. Chương 8

Khuê Mộc Lang lập tức hất tay đứng lên, sau khi đứng lên hẳn mới cảm thấy cái hất tay vừa rồi của mình không chỉ có chút thiếu tự nhiên, mà ngược lại còn hơi có vẻ chột dạ ái muội, thật sự là phản ứng hơi thái quá, thất sách mà.

Hắn đứng thẳng người, hắng giọng, vẻ mặt tự nhiên ra lệnh cho Tuyết Họa Nhi: “Sao lại thất thần vậy, bưng trà lên đây.”

Lúc này, Tuyết Họa Nhi mới như bừng tỉnh từ trong giấc mộng, nàng có chút đỏ mặt, cẩn thận bước tới.

Nói thật, lúc vừa rồi khi nhìn thấy Khổng Tước quân kéo ống tay áo Khuê Mộc Lang, đang định sờ vuốt lên trên, mà nàng bị dọa đến mức toàn thân nổi da gà, chẳng lẽ hai người bọn họ... Nàng nghĩ như vậy, mấy tia ửng đỏ trên mặt cũng hóa thành một rặng mây hồng, xấu hổ nhìn hai người bọn họ, dường như nàng vừa mới làm một chuyện trái với lương tâm là đi quấy rầy chuyện tốt của người ta.

Hiển nhiên là Khuê Mộc Lang cực kỳ để ý đến vẻ mặt của nàng, vì thế hắn quay đầu lườm tên đầu sỏ gây chuyện kia một cái. Tên đầu sỏ gây chuyện chưa phát hiện ra, vẫn đang dùng một tay chống cằm, ngón tay thon dài tinh tế gõ nhịp trên chiếc bàn đá xanh, vô cùng thích ý đợi trà bưng tới.

Tuyết Họa Nhi đặt ly trà xuống, đỏ mặt lui về phía sau, hai mắt chỉ dám nhìn mũi giày của chính mình, không dám ngẩng đầu lên, tầm mắt di chuyển trái phải giữa hai bàn chân.

Khuê Mộc Lang thấy vẻ mặt của nàng cực kỳ không bình thường, rõ ràng là đã hiểu sai. Hắn hí hóp mắt, âm thầm cười với nàng, tiểu nha đầu, ta có phải đoạn tụ hay không, nàng cứ chờ mà xem. Hắn suy nghĩ như vậy, không hiểu sao trong lòng bỗng nhiên cảm thấy nhộn nhạo không thôi.

Nơi này phong cảnh thanh u, non xanh nước biếc. Trà mới thượng hạng dùng nước suối ngọt lành để pha, khi ngậm trong miệng, răng môi cũng tỏa ra mùi hương thơm ngát. Khổng Tước quân cảm thấy hết sức mãn nguyện, Khuê Mộc Lang quả thật vô cùng tinh mắt, ở nhân gian chọn được một nơi có phong cảnh tươi đẹp như vậy.

Sau một hồi say mê ngây ngất, hắn tự nhiên vỗ tay một cái, thành tâm thành ý nói: “Ừm, nơi này của người có phong cảnh không tệ, non xanh nước biếc, lại còn có người hầu hạ, vậy ta ở lại nơi này cùng người đi.”

Khuê Mộc Lang hoảng sợ, suýt nữa thì bị sặc nước trà.

Nếu như trước đây, thì tất nhiên Khuê Mộc Lang cầu còn không được. Nhưng mà hiện giờ, thực lòng hắn chỉ muốn người khác ở cùng hắn mà thôi. Hắn cũng đã cố ý tìm một vùng đất trù phú là núi Lâm Nguyệt

này, hi vọng có thể khiến cho hai người được song tu một cách viên mãn. Nào ngờ, ý tưởng này còn chưa thực hiện được, đã có một kẻ tự tiện chen ngang giữa hai người. Trong đầu Khuê Mộc Lang cứ nghĩ tới hai câu tục ngữ “Một ngày không gặp, như cách ba thu” và “Tiểu biệt thắng tân hôn” suốt mấy ngày hôm nay, dự định chờ Tuyết Họa Nhi trở về, sẽ tự mình lén lút ném thử cái cảm giác kia. Nhưng mà, Vũ Tường là bằng hữu của hắn, nếu như không đồng ý, thì hiển nhiên là trọng sắc khinh bạn rồi, không nên như vậy chút nào.

Vì vậy, Khuê Mộc Lang đành phải sáng khoái gật đầu đồng ý: “Cũng được! Nếu như ngươi không có việc gì, thì cứ ở lại đi.” Nói xong, ánh mắt của hắn không kìm được nhìn về phía Tuyết Họa Nhi, chỉ thấy nàng vẫn đang đứng cúi đầu không nhúc nhích, trên người đã cởi ra chiếc áo choàng màu đen ban nãy, chỉ còn mặc một bộ xiêm y váy áo màu tím nhạt mà Vũ Anh đưa cho. da thịt của nàng trắng nõn như mỹ ngọc, bộ tử y kia lại vừa mỏng vừa nhẹ. Một cơn gió nhẹ thổi qua, khiến xiêm áo của nàng tung bay phất phơ như một làn khói tím lượn lờ, phiêu dật tú nhả không sao kể xiết. Trong lòng Khuê Mộc Lang khẽ động, không muốn dời mắt.

Nhưng mà, trước mắt vẫn còn một vị khách, đang gõ gõ chiếc bàn đá và nói chuyện phiếm cùng hắn. Vì thế mà hắn cực kỳ khó khăn thu hồi ánh mắt, ngồi nghe Vũ Tường nói chuyện mà tư tưởng vô cùng không tập trung.

Khuê Mộc Lang vốn tưởng rằng sau một phen tĩnh tu, thì Vũ Tường phải mắt tinh tâm sáng, nhìn ra được tâm tư của hắn. Hắn cũng đã cố ý thỉnh thoảng di chuyển ánh mắt đến trên người công chúa, để hy vọng Khổng Tước quân có thể sát ngôn quan sắc*, mà tự giác để cho hai người có cơ hội ngồi riêng với nhau nói chuyện vài câu. Ai ngờ, Khổng Tước quân cứ nói thao thao bất tuyệt, không biết là vô tình hay cố ý, từ đầu đến cuối mặc kệ Khuê Mộc Lang thấp thỏm không yên, tán gẫu từ Phật Tổ ở Tây Thiên đến Ngọc Đế ở Thiên Đình, cũng không định nhúc nhích cái miệng về phòng nghỉ ngơi để bọn họ được ngồi cùng nhau một lúc.

(* - đoán ý qua lời nói và sắc mặt.)

Khuê Mộc Lang đau lòng mỹ nhân đang đứng một bên, nói khẽ: “Tuyết Họa Nhi, nàng cũng ngồi xuống đi.”

Tuyết Họa Nhi sững sốt một lúc rồi mới ý thức được là hắn gọi nàng. Nàng cũng không dám cự tuyệt, chỉ đành bước đến cạnh bàn, cúi đầu ngồi xuống, vừa sợ hãi vừa xấu hổ ngược mắt lên nhìn hai người bọn họ, dường như nàng đang cảm thấy vô cùng có lỗi vì liên tục chen ngang vào hai người bọn họ.

Khuê Mộc Lang vừa thấy vẻ mặt nhăn nhó của nàng, đã đoán ra tâm tư của nàng tám chín phần, hắn khẽ mỉm cười mà không nói gì, rồi rót cho nàng ly trà. Tuyết Họa Nhi vội vàng đưa tay ra đỡ lấy. Nàng vừa nhắc tay lên, Khuê Mộc Lang đã phát hiện ra ống tay áo kia bị tuột xuống, lộ ra một đoạn cánh tay tuyết trắng. Khuê Mộc Lang vội vàng nói: “Nàng vẫn nên đi xuống chuẩn bị cơm tối đi thôi.”

Tuyết Họa Nhi khó hiểu đứng lên, vô cùng thắc mắc. Hắn gọi người ta tới đây, rót cho ly trà nhưng lại không cho uống, mà lập tức đuổi đi, như vậy là có ý gì chứ? Yêu quái quả nhiên là khó hiểu!

Sau khi dùng bữa cơm chiều xong, Khuê Mộc Lang cứ nghĩ rằng Vũ Tường cuối cùng cũng sẽ đi nghỉ ngơi, ai dè Vũ Tường lại lôi kéo hắn muốn chơi cờ. Vì thế, Khuê Mộc Lang đành phải chơi vài ván cờ cùng cái kẻ có tiếng là chơi cờ dở trên Thiên giới này mà cảm thấy một ngày dài tựa cả năm. Khó khăn lắm Khuê Mộc Lang mới trông thấy Vũ Tường ngáp một cái, vì thế hắn vội vàng nói: “Ngươi cũng mệt mỏi rồi, đi nghỉ một chút đi.” Nói xong, hắn đưa tay về hướng bên cạnh phòng bếp, chỉ tay một cái, ngay lập tức, một gian nhà cho Khổng Tước quân đã hiện ra.

Bố trí chu đáo cho Khổng Tước quân xong, Khuê Mộc Lang mới quay trở lại phòng mình. Phòng của Khuê Mộc Lang và Tuyết Họa Nhi chỉ cách nhau một bức tường. Vậy nên, hắn không thêm đi vào từ cửa mà trực tiếp đi xuyên tường, khiến Tuyết Họa Nhi đang buồn ngủ bị dọa đến mức nhảy dựng lên từ trên ghế, cơn buồn ngủ cũng lập tức biến mất.

“Lang quân* có gì dặn dò ạ?” Tuyết Họa Nhi cung kính hỏi, nàng nghĩ thầm, may mắn là không đi ngủ sớm, hình như đám cung nữ của nàng cũng đều phải chờ nàng ngủ say rồi mới có thể đi nghỉ ngơi.

Khuê Mộc Lang nghe được hai chữ “Lang quân **”, tâm tình bỗng trở nên vui vẻ. Hắn từ từ đi tới, ngồi xuống trước mặt nàng, nheo mắt cười cười.

(* và ** là hai từ đồng âm khác nghĩa, Lang trong câu nói của Tuyết Họa Nhi là lang sói, còn Lang quân trong suy nghĩ của Khuê Mộc Lang là người chồng, người tình. Khuê Mộc Lang hiểu sai ý tứ của Tuyết Họa Nhi.)

Trong phòng chỉ dùng một viên dạ minh châu lấp lánh để thấp sáng, nụ cười của hắn quả thật như xuân về hoa nở, ráng chiều kéo đến.

Trong lòng Tuyết Họa Nhi cả kinh, không hiểu đêm đã khuya thế này, cô yêu quả nữ mà hắn cười đẹp mắt như vậy là có ý gì. Trong đầu nàng, câu nói “Tiểu lý tàng đao*” bất chợt hiện ra.

(* - nham hiểm, miệng nam mô, bụng bồ dao găm; khẩu Phật tâm xà (bề ngoài biểu hiện rất tử tế, nhưng trong thâm tâm rất độc ác)

Khuê Mộc Lang kéo bàn tay nhỏ nhắn của nàng, dịu dàng nói: “Tuyết Họa Nhi, ta đưa nàng tới nơi này.”

Tuyết Họa Nhi gật đầu, bỗng nhiên nàng cảm thấy lòng bàn tay của mình rịn ra một ít mồ hôi.

Khuê Mộc Lang nắm tay nàng, phất tay áo một cái rồi bay lên. Tuyết Họa Nhi kinh ngạc nhìn chính mình xuyên qua nóc nhà bay ra ngoài, trong lòng bàn tay nhất thời thêm một tầng mồ hôi nữa.

Hắn mang theo nàng bay lên cao, thác nước và đỉnh núi càng lúc càng gần hơn, gần tới nỗi hơi nước mịt mờ đã làm ẩm ướt cả tà áo.

Lúc này, vầng trăng vừa mới lên cao, vạn vật yên tĩnh.

Tuyết Họa Nhi sửng sốt nhớ lại, chẳng lẽ hắn muốn kéo nàng vào thác nước để tắm hay sao? Mắt thấy sắp phải chui vào thác nước, công chúa nheo hai mắt lại, chuẩn bị lập tức nhắm chặt mắt nếu bị chạm vào nước.

Nhưng không ngờ, Khuê Mộc Lang lại kéo nàng vượt qua thác nước, bay thẳng lên đỉnh núi.

Tuyết Họa Nhi sợ ngây người, nơi này thế nhưng lại có một thiên trì, chính là ngọn nguồn của thác nước kia.

Ánh sáng trong trẻo màu bạc của vầng trăng tỏa ra ngập tràn Thiên Trì, mặt nước phẳng lặng rộng rãi, sóng nước lẫn lẫn lung linh huyền ảo. Ánh trăng phản chiếu dưới nước, khẽ lay động theo làn gió.

Ở chính giữa Thiên Trì có một đóa hoa sen khổng lồ đang nở rộ, giống như được điêu khắc từ tảng băng tuyết, óng ánh trong suốt.

Khuê Mộc Lang nhắc cánh tay lên, chỉ vào đỉnh núi ở hai bên, nói: “Tuyết Họa Nhi, nàng nhìn xem, hình dáng của hai đỉnh núi kia có giống đôi cánh tay hay không?”

Tuyết Họa Nhi ngẩng đầu lên nhìn, trên bầu trời đầy những vì sao lấp lánh, không một gợn mây, núi Lâm Nguyệt giống như hai cánh tay đang duỗi ra, vươn thẳng tới bầu trời, ôm lấy vầng trăng sáng. Thì ra đây là lý do vì sao hắn lại đặt cái tên đó cho ngọn núi này, quả nhiên là chuẩn xác.

“Nàng có nhìn thấy đóa hoa sen trong Thiên Trì kia không?”

Tuyết Họa Nhi gật đầu: “Ta nhìn thấy.” Nàng vô cùng kinh ngạc, trên thế gian cư nhiên có loài hoa sen lớn như vậy!

Khuê Mộc Lang nói khẽ: “Ta chọn nơi này làm chỗ ở, chính là bởi vì đóa hoa sen kia.”

Lang quân thích hoa sen sao? Nàng cũng rất thích hoa sen, bởi vì nó là loài hoa không chỉ có phẩm hạnh cao quý thanh khiết mà còn duyên dáng xinh đẹp thơm mát. Xem ra hắn quả thực là yêu quái phong nhã.

Bỗng nhiên, hắn ôm lấy eo nàng, bay vào giữa đóa hoa sen trong Thiên Trì.

“Đóa hoa sen này đã hấp thụ không biết bao nhiêu tinh hoa nhật nguyệt, mới có thể nở rộ mấy trăm năm trong Thiên Trì giá lạnh này mà không úa tàn. Cho nên ta đã lựa chọn ở nơi này.” Hắn dừng lại một chút, mới thấp giọng nói: “Vì một người.”

Tuyết Họa Nhi nghe không hiểu lời hắn nói, nàng chỉ cảm thấy ánh mắt của Khuê Mộc Lang lúc này dịu dàng như ánh trăng.

“Ta vẫn biết nàng ấy thích ta, nhưng mà ta lại vờ như không biết. Kỳ thật, không phải là ta vô tình với nàng ấy, mà vì bởi vì e ngại thanh quy của Thiên đình, nên ta sợ liên lụy đến nàng ấy mà thôi. da.nlze.qu;ydo/nn Nhưng không ngờ, nàng ấy lại vì ta mà rời bỏ Thiên đình. Cho nên ta đã đi theo nàng ấy. Phàm nhân còn biết coi trọng chữ tín, huống chi là thần tiên chúng ta.”

Hắn thở dài một tiếng yếu ớt, nhìn nàng, rồi lại nhìn vầng trăng tròn trên bầu trời, nói: “Nơi này có thể hấp thụ ánh trăng, có lợi cho việc tu tiên. Cho nên ta đã tạo ra một cái động tiên ở nơi này, hi vọng có thể cùng trải qua với nàng ấy.”

Bốn phía âm u yên tĩnh, duy chỉ có hơi nước lượn lờ cùng ánh trăng mờ mịt và hương thơm thanh nhã của hoa sen, mông lung mê ly giống như khung cảnh huyền ảo trong mơ.

Mà lúc này, Khuê Mộc Lang cũng không giống một tên yêu quái, bộ dáng của hắn vừa thâm tình vừa khấn khoản, lời nói nhu tình đằm đuối, rõ ràng là một nam tử si tình, quả thật là khiến người khác bị đắm chìm vào đó. Tuyết Họa Nhi nhìn thấy mà giật mình, đầu óc hôn mê. Nhưng ngay sau đó linh quang chợt lóe, nàng tỉnh táo lại, chẳng lẽ, người mà hắn nói đến là Khổng Tước quân?

Hắn nói với nàng những điều này, hắn là đang ngại ngùng không dám mở miệng, sợ bị Khổng Tước quân cự tuyệt, thì về sau ngay cả làm bằng hữu của nhau cũng không thể, cho nên muốn nhờ nàng làm mối?

Tuyết Họa Nhi lại nhớ đến tư thế có phần ái muội không rõ ràng và cái vung tay kích động của Khuê Mộc Lang lúc chiều, nên nàng càng thêm tin tưởng.

Vì thế Tuyết Họa Nhi cảm thấy vui vẻ, nếu như nàng có thể giúp hắn đạt thành tâm nguyện, hắn cao hứng lên có thể sẽ đưa nàng về nhà.

Nàng bắt đầu cảm thấy kích động, cơ hội lập công tới rồi!

“Lang quân muốn sai ta làm gì, xin cứ phân phó.”

Khuê Mộc Lang cúi đầu nhìn con người sáng long lanh rực rỡ như vì sao của nàng mà giật mình.

Chẳng lẽ nàng vẫn chưa quên ký ức kiếp trước, lúc này thiên thời địa lợi nhân hòa, nên nàng đã nhớ ra rồi?

Khuê Mộc Lang cực kỳ hưng phấn, ánh mắt cũng phát sáng.

Hai cặp mắt lấp lánh đều ẩn chứa tâm tư đối diện nhau, dần dần, đốm lửa nhỏ trong mắt hắn biến thành một ngọn lửa. Hắn kim lòng không đậu chậm rãi cúi đầu, hướng tới đôi môi của nàng.

“Thực là keo kiệt, cảnh sắc tươi đẹp như vậy mà không gọi ta tới để thưởng thức. Ai... Khuê Mộc Lang, rõ ràng là ba người có thể cùng đứng trên đóa hoa sen này mà!”

Ngọn lửa nhỏ trong mắt Khuê Mộc Lang bị dập tắt trong nháy mắt.

9. Chương 9

Trăng sáng nhô lên cao, mặt nước không chút gợn sóng, trên đóa hoa sen có ba người đang cùng nhau đứng.

Khổng Tước quân cố tình chen chúc giữa Khuê Mộc Lang và Tuyết Họa Nhi. Khuê Mộc Lang khoanh tay ngấm trăng, thở dài, trong lòng ngổn ngang trăm mối, nặng nề như bị đeo đá.

Khổng Tước quân theo ánh mắt của hắn nhìn về phía mặt trăng tròn đầy trên đỉnh đầu, da.nlze.qu;ydo/nn cảm thán: “Cảnh sắc tươi đẹp, ánh trăng lung linh.” Kế tiếp, hắn nổi hứng thi ca, ngâm nga:

”Hải thượng sinh minh nguyệt

Thiên nhai cộng thử thì

Tình nhân oán dao dạ
Cánh tịch khởi tương tư.”
(Bốn câu thơ nằm trong bài thơ:
”Vọng nguyệt hoài viễn” - Nguyên tác: Trương Cửu Linh

Hải thượng sinh minh nguyệt
Thiên nhai cộng thử thì
Tình nhân oán dao dạ
Cánh tịch khởi tương tư
Diệt chúc lân quang mãn
Phi y giác lộ ti
Bất kham doanh thủ tặng
Hoàn tảo mộng giai kỳ.

____ Dịch nghĩa ____

Trăng sáng mọc trên biển
Lúc này soi chung cả chân trời.
Người có tình buồn oán đêm xa cách
Suốt đêm trường thương nhớ nhau.
Tắt nến đi vì yêu ánh sáng chan hòa
Khoác áo vào mới biết sương móc thấm ướt.
Khó lòng lấy bay vốc ánh sáng để tặng nhau được
Ngủ đi may được gặp nhau trong giấc mơ.

____ Bản dịch của Nguyễn Hữu Bổng ____

Ngắm trăng nhớ người xa
Vầng trăng mọc ở biển khơi,
Cùng chung một lúc góc trời soi chung.
Đêm xa ai đó sầu mong,
Thâu canh ai nhớ, mơ màng nhớ ai?
Tắt đèn yêu bóng nga soi,
Khoác lên chiếc áo đượm mùi sương pha.
Khôn đem ánh sáng cho mà,
Ngủ đi trong mộng họa là gặp nhau.

Ngâm xong, hần quay sang Khuê Mộc Lang hỏi: “Mấy câu sau là gì nhỉ?”

Khuê Mộc Lang “hừ hừ” hai tiếng, không trả lời. Trong bụng lại thầm nói, hần không chỉ là kẻ chơi cờ đồ nhất nhì Thiên giới, mà còn là kẻ không có mắt nhìn nhất nhì Thiên giới.

Khổng Tước quân chợt bừng tỉnh, không ngờ mình lại không được Khuê Mộc Lang hoan nghênh, hần quay sang nói với Tuyết Họa Nhi: “Tuyết Họa Nhi, bài thơ này có phải là không phù hợp với hoàn cảnh cho lắm hay không? Trước mặt là hồ nước chứ không phải biển?”

Tuyết Họa Nhi khẽ nhích sang một bên, nói: “Ý cảnh thích hợp là được rồi.”

Vì thế Khổng Tước quân vỗ tay một cái, lại quay đầu nhìn Khuê Mộc Lang: “Ý cảnh ở đây thực phù hợp.”

Giờ phút này, Tuyết Họa Nhi cảm thấy chính mình không nên đứng cùng họ trên đóa sen, đáng tiếc đóa sen lại cách bờ hơi xa, bằng không nàng nhất định sẽ nhảy lên bờ, tặng nơi này lại cho hai vị kia. di@en*dyan(lee^qu.donnn) Nơi đây trắng thanh gió mát, bóng đêm dịu dàng, vô cùng thích hợp để giải bày tâm sự, ước định chuyện chung thân. Hình như, Nhị tỷ của nàng cũng đã hẹn Trạng nguyên lang đường triều tới Ngự hoa viên để ngắm trăng, kết quả, sau một đêm Trạng nguyên lang đã thành Nhị tỷ phu.

Hiển nhiên là hai vị trước mắt này bị nàng trở ngại, nên đều không mở miệng nói chuyện. Nàng lại dịch sang một bên chút nữa, đáng tiếc, bề mặt của đóa hoa sen này không phải là nền đất, nên bị dính hơi nước thì có chút trơn, Tuyết Họa Nhi lại một lòng muốn thành toàn cho hai người kia, hoàn toàn không để ý tới an nguy của bản thân, kết quả bị trượt chân một cái, “Bùm” một tiếng.

Trước lúc đó, Khuê Mộc Lang đang cúi đầu nghĩ cách để mời được người đang đứng cạnh hấn xuống khỏi đóa hoa sen, còn Khổng Tước quân lại đang ngắm nhìn ánh trăng cố gắng nhớ lại mấy câu tiếp theo trong bài thơ. Chỉ tới khi nghe thấy “Bùm” một tiếng, hai người họ mới biết Tuyết Họa Nhi đã bị rơi vào Thiên Trì.

Tuyết Họa Nhi vừa rơi xuống Thiên Trì, ngay lập tức một trận rét thấu xương ớn lạnh khiến thân thể nàng run bắn lên. Đường như có vô số lưỡi dao cực nhỏ và sắc bén đang đâm thẳng vào xương cốt nàng. Nàng cảm thấy chính mình giống như một viên bánh trôi nhỏ đang dần dần chìm xuống đáy nôi.

Nàng chỉ nghĩ rằng mình có thể bị yêu tinh ăn, chứ chưa bao giờ nghĩ sẽ bị chết đuối. Nước trong Thiên Trì lạnh đến mức cắt da cắt thịt, nàng đã sắp hít thở không thông. Bỗng nhiên, trên cánh môi mềm mại của nàng có thêm một đôi môi mát lạnh. Nàng muốn tránh ra theo bản năng, nhưng thân thể lại rơi vào trong một cánh tay mạnh mẽ, cánh tay kia trượt xuống vai, vây quanh vòng eo nhỏ nhắn, đặt vào nơi tròn trĩnh có lỗi có lỗ của nàng. Nàng bị hoảng sợ quên cả e lệ, duỗi cánh tay ra cố sức bắt lấy cọng rơm cứu mạng này.

Cuối cùng Tuyết Họa Nhi cũng có thể ngoi lên mặt nước, nàng hít mấy hơi thật sâu, lạnh cóng đến mức rùng mình.

Người vớt nàng lên chính là Khuê Mộc Lang, hấn ôm lấy Tuyết Họa Nhi đang run lên vì lạnh, trừng mắt nhìn Khổng Tước quân một cái, rồi ôm nàng bay xuống núi.

Vũ Tường đi theo phía sau, kêu lên: “Không phải tại ta mà, ta không chen lấn nàng, ta chỉ chen lấn người thôi.”

Khue Mộc Lang bước vào phòng ngủ, đặt Tuyết Họa Nhi xuống giường. Quần áo của nàng ướt đẫm, dính sát vào người, y phục kia vốn dĩ mỏng nhẹ, hiện giờ gặp nước lại càng thêm lộ liễu. Khuê Mộc Lang giơ tay muốn kéo y phục của nàng, Tuyết Họa Nhi rét run đến mức hai hàm răng va lập cập vào nhau, nhưng vẫn bị kích động, nàng kéo chặt lấy cổ áo ở y phục, run rẩy nói: “Lang quân muốn làm gì vậy?”

Khue Mộc Lang vốn có ý tốt, thiết tình thành ý muốn cởi y phục ướt sũng của nàng ra để tránh bị cảm lạnh, nào ngờ lại bị một tiếng gọi “Lang quân” nũng nịu sợ hãi của nàng làm cho rung động, quả thực là muốn cứ như vậy mà sửa tâm ý thuần khiết ban đầu thành không thuần khiết. Nhưng mà, hấn đành phải cố tình bẻ nó thành thuần khiết vậy.

Hấn hít sâu một hơi, tỏ ra quân tử, cầm lấy chiếc chăn dưới cánh tay mình che lên thân thể của nàng, trầm giọng nói: “Nàng cởi y phục ra đi, nếu không sẽ bị ốm đó.”

Tuyết Họa Nhi nhìn chiếc chăn hấn nâng trên tay đang hơi hột che lấy thân thể nàng. Nhưng mà hấn đang ngồi ngay trước mắt, cách nàng không tới một trượng, bắt nàng phải cởi y phục trước mặt hấn, quả thật là làm khó nàng mà.

Khue Mộc Lang đợi không nổi, nước Thiên Trì rét buốt thấu xương, nàng lại chỉ là một phàm nhân có thể chất yếu ớt, đã không mau chóng cởi y phục bị ướt ra, lại còn ngượng ngịu lè mề.

Ánh sáng trong mắt hấn chợt lóe lên, hấn thấp giọng nói: “Nếu nàng không tự cởi, thì để ta cởi giúp nàng.”

Một câu này hiệu quả hơn bất cứ điều gì, Tuyết Họa Nhi lập tức cởi y phục ra. Một đoạn cánh tay tuyết trắng từ dưới chăn lộ ra, duỗi ra dưới mí mắt của Khuê Mộc Lang. Hầu kết của Khuê Mộc Lang chuyển động, hắn thấy nàng thả y phục ướt sũng xuống chiếc ghế ở đầu giường, rồi nhanh chóng rút cánh tay vào trong chăn, sau đó lại run rẩy một cái.

Khuê Mộc Lan kiểm chế tâm tình đang nhảy nhót của mình, kéo chăn lên quấn chặt lấy nàng. Sau đó, hắn đặt tay lên mái tóc ẩm ướt của nàng. Bàn tay hắn lướt qua nơi nào, nơi đó đều bốc lên một làn khói nhẹ như hơi nước, trong nháy mắt đã hong khô những chỗ ẩm ướt. Tay hắn di chuyển từ từ trên gương mặt nàng, đầu tiên là mi mắt, sau đó đến đôi môi. Vừa rồi ở trong nước, hắn cũng đã được nếm một chút, dư vị thật là thơm ngọt, đáng tiếc chỉ là khoảnh khắc ngắn ngủn chớp mắt, sao có thể đủ chứ?

Tuyết Họa Nhi sững sờ nhìn hắn, cảm thấy khó hiểu, không biết hắn đang định làm gì? Ánh mắt của hắn lại phát sáng, giống như lúc này khi đứng trên đóa hoa sen.

”Tuyết Họa Nhi không sao chứ?”

Khổng Tước quân hấp tấp chạy vào, hắn lao tới trước giường, chen chúc, đẩy Khuê Mộc Lang sang bên cạnh, nhiệt tình thân thiết nói: “Ấm áp là không sao nữa rồi.”

Khuê Mộc Lang ảo não nhìn hắn, rất muốn mời hắn đi ngủ, nơi này chỉ cần một mình hắn chăm sóc là được rồi, nhiều người không tiện cho lắm. Thế nhưng, từ đầu đến cuối Khổng Tước quân cũng không thèm liếc nhìn hắn, ánh mắt tha thiết mong chờ nhìn Tuyết Họa Nhi trên giường, đột nhiên, mắt hắn đảo qua đồng y phục trên ghế, che miệng kinh hô một tiếng: “Khuê Mộc Lang, người cởi y phục của người ta ra hả?”

Khóe miệng của Khuê Mộc Lang run rẩy mấy cái.

Tuyết Họa Nhi vội vàng nói: “Không phải, ta tự cởi.”

Khổng Tước quân thở dài nhẹ nhõm, lôi kéo Khuê Mộc Lang nói: “Nếu Tuyết Họa Nhi quần áo không chỉnh tề, thì hai người nam nhân chúng ta ở trong này thật sự là không nên chút nào, tình ngay lý gian, vẫn nên tránh đi thì hơn. Chúng ta đi thôi.” Nói xong, hắn không thèm phân bua gì thêm, đã kéo Khuê Mộc Lang ra khỏi gian phòng.

“Lang quân, người đừng đi.” Tuyết Họa Nhi nhìn Khuê Mộc Lang một cước đã ra khỏi gian phòng, nên vội vàng gọi hắn lại.

“Lang quân, đừng đi.” Câu này quả thực là khiến cho người ta phải suy nghĩ miên man. Khuê Mộc Lang lại cảm thấy nhộn nhạo một hồi, nàng cư nhiên giữ hắn lại.

Hắn hất tay Khổng Tước quân ra, xoay người đến bên giường, vẻ mặt dịu dàng, hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Lang quân có pháp lực cao cường, có thể hong khô y phục giúp ta được không? Ta... chỉ có mỗi bộ y phục này thôi.”

Một bụng kiêu diễm của Khuê Mộc Lang lập tức tan tác. Thì ra là gọi hắn quay lại chỉ vì coi hắn như một cái bếp lò mà sai khiến. Hắn rầu rĩ khẽ vươn tay, sấy khô y phục trên ghế.

“Đi nhanh lên.” Khổng Tước quân quay trở lại gian phòng, lại lôi kéo cánh tay hắn bước đi.

Tuyết Họa Nhi thấy hai tên yêu quái rốt cuộc cũng rời đi, vội vàng xốc chăn lên, cầm lấy quần áo mặc lên người, lúc này nàng mới cảm thấy yên tâm quấn chặt chính mình. Ai dè, không hiểu sao càng quấn lại càng lạnh, toàn thân nàng đều run rẩy. Dần dần, ngay cả cái mũi nàng cũng nhét thêm vài thứ như để kín gió. Cái miệng nhỏ nhắn của nàng hô hấp giống như con cá hồi lâu, đến mức mồm miệng khô khốc, đầu óc cũng hôn mê luôn.

Rốt cuộc thì Khuê Mộc Lang vẫn cảm thấy lo lắng cho nàng, nên nửa đêm lại lặn lội xuống phòng nàng nhìn một chút.

Nàng đang nằm ở đó, dường như là đã ngủ say. Ánh trăng tĩnh lặng, ôn nhu như nước, dung nhan của nàng cũng an tĩnh thuần khiết, mà trong trẻo xinh đẹp.

Hắn đưa tay ra vuốt ve mái tóc dài của nàng, sau đó lại xoa gương mặt nàng, nghĩ tới chuyện ban nãy lại bị Khổng Tước quân phá đám lần nữa, nhưng bất chợt, hắn cảm thấy lòng bàn tay như bị phỏng.

Hóa ra nàng phát sốt, chẳng trách sắc mặt lại đỏ ửng kiêu diễm như vậy. Hắn vội vàng đỡ nàng dậy, để nàng tựa vào trước ngực mình. Sau đó hắn phun ra viên nội đan Linh Lung của bản thân, chiếu sáng xung quanh nàng.

Viên nội đan Linh Lung tỏa ra ánh sáng rực rỡ chói lọi, đây là chí bảo* mà hắn phải tu luyện mấy ngàn năm mới thành. Trị bệnh nhỏ cho một phạm nhân dĩ nhiên là không thành vấn đề. Lúc Tuyết Họa Nhi tỉnh lại, trợn mắt lên nhìn, chỉ thấy trước mắt có thứ gì đó lấp lánh lập lờ giống như dạ minh châu, đẹp đến chói mắt. Nhìn lại thấy chính mình đang nằm trong lòng Khuê Mộc Lang, mặt nàng nhất thời ửng đỏ, ngồi thẳng dậy, muốn thoát khỏi ôm ấp của hắn.

(* - vật vô cùng quý giá, có một không hai.)

Khuê Mộc Lang nuốt nội đan, dịu dàng hỏi: “Đã thấy đỡ hơn chưa?”

Tuyết Họa Nhi vẫn cảm thấy thân thể có chút mềm nhũn, mệt mỏi, thấp giọng nói: “Vừa rồi ta bị làm sao vậy?”

“Nàng vừa mới phát sốt, ta đã chữa bệnh cho nàng rồi. Bây giờ có chỗ nào không thoải mái nữa không?”

Tuyết Họa Nhi vội vàng trả lời: “Không có, ta khỏe rồi, cảm ơn Lang quân.”

Khuê Mộc Lang ôn nhu cười: “Nếu đã gọi ta là lang quân, thì sao còn khách khí như vậy chứ?” Hôn cũng đã hôn rồi, gọi cũng gọi thân mật như vậy, mối quan hệ này còn cần phải nói những lời khách sáo như vậy sao?

Không biết vì sao, Tuyết Họa Nhi lại cảm thấy có chút hoảng hốt. Hắn dán sát vào sau lưng nàng, nàng lặng lẽ vươn người ra phía trước, nhưng kỳ lạ là, không hiểu sao hắn vẫn cứ tiếp tục dán vào lưng nàng. Nàng vội vàng nhoài người ra phía trước, không ngờ hắn vẫn dựa vào sau lưng nàng, nàng cố gắng không đếm xỉa đến, mạnh mẽ nhoài về phía trước, nào ngờ, một cánh tay khỏe mạnh đột nhiên để trước ngực nàng, như một tấm sắt chặn lại hướng đi của nàng. Nàng không nằm úp sấp trên chăn, mà trái lại, nhào thẳng vào cánh tay của Khuê Mộc Lang, mà cánh tay của hắn lại đứng vào khuôn ngực mềm mại của nàng. Cánh tay kia cứng rắn đến mức khiến nàng bị đau thiếu chút nữa kêu ra tiếng.

Lần này Khuê Mộc Lang không chỉ kê sát vào sau lưng nàng, mà cánh tay hắn còn vắt ngang ngực nàng nữa, quả thực là trước sau đều bị công kích.

Bờ môi của hắn chạm vào vành tai nàng, hỏi: “Làm sao vậy? Ngồi không thoải mái ư?”

Hơi thở của hắn không có mùi tanh hôi như của yêu quái, mà ngược lại, còn có hương vị vô cùng dễ chịu. Tuyết Họa Nhi đỏ mặt, vội nói: “À... Ta không sao, làm phiền Lang quân rồi, thỉnh Lang quân trở về nghỉ ngơi thôi.”

Khuê Mộc Lang nghiêng đầu nhìn dung nhan đỏ ửng của nàng, trong lòng vui vẻ, vẻ mặt xấu hổ này hẳn là bởi vì hắn mà có đi? Khuê Mộc Lang nghĩ như vậy xong, cũng không còn cảm thấy quá nuối tiếc vì bị Khổng Tước quân phá rối nữa. Khó khăn lắm hắn mới không có mặt ở đây, vẫn nên nán lại một chút để tâm tình với nàng, khiến tình cảm được tăng thêm thì tốt hơn. Đêm nay, điều nên nói, vẫn chỉ nói được một nửa, điều nên làm, vẫn chưa làm xong, ừm, lúc này là cơ hội tốt, thừa dịp Khổng Tước quân không có ở đây.

Khuê Mộc Lang nhu tình đắm đuối nói: “Ta không hề thấy phiền, để ta ngồi cùng nàng một lúc.”

Tuyết Họa Nhi lại cực kỳ không được tự nhiên: “Lang quân vẫn nên ở cùng Vũ Tường quân đi, tối hôm nay là dịp tốt để ngắm hoa thưởng nguyệt, vừa nãy không phải Vũ Tường quân cảm thấy mất hứng vì Lang quân ngắm trăng mà không gọi hắn hay sao?”

Khuê Mộc Lang vừa mới cảm thấy có chút vui sướng, trong nháy mắt đã biến mất. Nha đầu kia, thật sự là không có mắt nhìn, đang được hắn ôm ấp trong lòng mà một chút ý nghĩ kiêu diễm cũng không có, lại cứ cố tình đẩy hắn vào con đường đoạn tụ. Cái khoản không có mắt nhìn này thật sự là vô cùng hợp với Khổng Tước quân.

Hắn hung ác thu hai cánh tay lại, vây nàng trong ngực, cất giọng lạnh lùng: “Vừa rồi trong Thiên Trì, ta đã hôn nàng, nàng có biết không?”

Trên mặt Tuyết Họa Nhi lại đỏ ửng, nàng thấp giọng nói: “Cảm ơn Lang quân đã độ khí cho ta.”

Nàng chỉ coi đó là độ khí? Khuê Mộc Lang buồn cười, đành phải nói: “Ừm, độ khí cũng chính là hôn môi. Nàng còn chưa hiểu hay sao?”

“Ta biết rõ, độ khí tất nhiên là phải dùng miệng.”

Khuê Mộc Lang bỗng cảm thấy trước mặt tối sầm lại, không hiểu phong tình đến mức này quả thực là hành hạ người ta đến chết mà. Xem ra vẫn nên dùng hành động thực thể một chút thì hơn.

Phải thể hiện rõ cho nàng thấy mới được!

Vì thế, hắn hạ quyết tâm, cúi đầu hôn nàng. Tiểu nha đầu, bây giờ không cần độ khí, ta xem nàng còn có thể nói như thế nào, nghĩ như thế nào nữa.

Tuyết Họa Nhi sợ ngây người.

Hắn đang cắn mút môi nàng, ra sức xâm lược vào trong miệng nàng, chẳng lẽ, hắn đã bắt đầu muốn ăn nàng, muốn hấp thu máu thịt của nàng rồi hay sao?

Nàng cảm thấy sợ hãi vô cùng, liều mạng giãy dụa tránh thoát, nức nức nở nở như hoa lê dầm mưa.

Khuê Mộc Lang nghi hoặc buông nàng ra, chẳng lẽ kỹ thuật của hắn kém như vậy sao?

“Lang quân, van cầu người đừng ăn ta.”

Khuê Mộc Lang dở khóc dở cười, nàng vừa không hiểu phong tình vừa không rành việc đời như vậy, thật sự là khiến cho người ta cảm thấy vui mừng, nhưng cũng cảm thấy phiền muộn không thôi!

“Nàng cho rằng ta đang ăn nàng ư?” Khuê Mộc Lang sờ sờ đôi môi của mình, có chút bị đả kích. “Nụ hôn” lại bị hiểu nhầm thành “Ăn”, điều này chứng tỏ kỹ thuật của hắn không ra sao cả, xem ra sau này, phải thường xuyên luyện tập mới được.

Khuê Mộc Lang nhìn gương mặt nhỏ nhắn của nàng, nuốt một ngụm nước bọt: “Ta muốn ăn nàng, muốn ngay bây giờ.”

Tuyết Họa Nhi đáng thương tội nghiệp nói: “Thịt của ta không ngon đâu, ta thích ăn chay, thịt của ta chắc chắn sẽ không thơm.”

Khuê Mộc Lang cười ha ha: “Ta không thích ăn đồ ngấy, ta chỉ thích thanh tú như nàng vậy. Ta đã ngửi thấy mùi thịt của nàng rồi.”

Tuyết Họa Nhi quần chân chặt hơn một chút.

“Lang quân đừng ăn ta mà. Không phải Lang quân đã nói, nếu như ta biểu hiện tốt, sẽ chỉ đường cho ta về nhà hay sao? Lang quân hử là quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy.”

Khuê Mộc Lang thấy nàng đang ra vẻ nịnh hót mình, nhất thời cảm thấy có chút bẽ mặt vì đã không làm quân tử. Vì thế, hắn ngẫm nghĩ một chút, rồi cười ha ha: “Ta cho nàng bảy cơ hội, nếu như nàng không chạy thoát, ta sẽ lập tức ăn nàng.”

Tuyết Họa Nhi kích động nhìn hắn, vội vàng nói: “Bảy cơ hội ư? Đa tạ Lang quân đã đồng ý thả ta.”

Khuê Mộc Lang nói một cách đầy ý vị sâu xa: “Ta cũng không nói sẽ thả nàng mà, nhưng nếu như nàng chạy không thoát, cũng đừng trách ta muốn ăn nàng.” Cái chữ “ăn” kia, hắn đặc biệt nhấn mạnh, rõ ràng là miệng đầy nước miếng.

Tuyết Họa Nhi liên tục gật đầu. Bảy lần, nếu như nàng đã ngốc đến mức bảy lần cũng không chạy thoát, thì dù có bị ăn cũng chẳng oan uổng gì.

10. Chương 10

Nàng cố gắng kiềm nén nỗi vui sướng đang ngập tràn trong lòng, cẩn thận dè dặt hỏi: “Vây, ngày mai ta có thể đi được chưa?”

Sắc mặt Khuê Mộc Lang lạnh lùng, hắn có chút không vui nói: “Sao vậy? Vội vàng đi như thế à? Chẳng lẽ ở nơi này không tốt sao? Chẳng lẽ ta đối xử với nàng không tốt hay sao?”

Tuyết Họa Nhi vội vàng nói: “Nơi này của Lang quân quả thực là như động thần tiên, ngài đối xử với ta cũng tốt vô cùng, didendadnleequyydo0n.com/ nhưng mà, dù sao ta cũng đã mất tích vài ngày rồi, người nhà nhất định là vô cùng lo lắng. Cho nên, ta mới vội vã muốn trở về.”

Nói xong, nàng sợ hãi nhìn Khuê Mộc Lang, thấy sắc mặt của hắn dường như đã dịu đi một chút, vì vậy mới can đảm hỏi tiếp: “Lang quân, không biết lối ra của chốn tiên cảnh này ở đâu ạ?”

Khuê Mộc Lang nhíu mày, nhìn nàng. Nhìn đến mức lòng nàng cũng run lên, vội vàng nói: “Ta sợ sáng mai đi thỉnh giáo Lang quân, sẽ quấy nhiễu mộng đẹp của ngài.”

Lông mày của hắn giãn ra một chút, hắn “Ừm” một tiếng, rồi đứng lên nói: “Sáng mai tới hỏi ta đi.”

Kỳ thật, trong lòng nàng vốn có một âm mưu nho nhỏ, là nếu như bây giờ hỏi được đường ra, thì ban đêm, nàng sẽ nhân lúc Khuê Mộc Lang ngủ say, mà chạy trốn. Chờ đến sáng mai, khi hắn ngủ dậy muốn bắt nàng, thì nàng đã sớm chạy đi thật xa rồi, như vậy cơ hội bị hắn bắt lại sẽ không lớn lắm. Chuyện chạy trốn này, tốt nhất là nên thành công ngay lần đầu tiên. Sau khi trốn ra ngoài thành công, nàng sẽ không bao giờ đi săn thú nữa, và cũng không bao giờ dám đi một mình nữa, có lẽ về sau muốn đi nhà xí, cũng nên mang bốn cung nữ theo cùng!

Nhưng mà, Khuê Mộc Lang nói phải chờ đến sáng sớm ngày mai mới nói cho nàng, thì nàng sao có thể ra ngoài được chứ. Nàng đành phải vừa lo lắng thấp thỏm vừa hưng phấn kích động, cố gắng trợn trừng mắt không ngủ mấy canh giờ, vừa thấy bình minh là mau chóng rời giường. Trước cửa phòng của Khuê Mộc Lang, nàng do dự một lúc lâu, đi qua đi lại mấy vòng mới sợ hãi gõ cửa.

Không biết hắn đã thức dậy chưa?

“Vào đi.”

Nàng nhẹ nhàng đẩy cửa ra, đứng cách xa khung cửa ba thước, nhìn Khuê Mộc Lang vẫn đang nằm trên giường, nhỏ giọng hỏi: “Thỉnh Lang quân chỉ lối ra ạ.”

Khuê Mộc Lang “A...” một tiếng, ngồi dậy. Tóc của hắn đang xõa tung, nhưng lại có vẻ tuấn tú và quyền rũ không nói nên lời, có phong thái động lòng người, quả thực so với dáng vẻ lạnh lùng kiêu ngạo của ngày thường thì như hai người khác biệt. Nàng nhìn không được ngắm nhìn nhiều hơn một chút. d.dal.q/don Nói thật, nàng cũng không còn quá sợ hãi hắn như mấy ngày trước. Hắn cư xử với nàng cũng coi như hòa nhã, lúc nàng rơi xuống Thiên Trì, chính hắn đã vớt nàng lên, nàng phát sốt, hắn cũng chữa khỏi bệnh cho nàng. Có vẻ như, hắn đối xử với nàng cũng không tệ lắm.

Hắn vẫy vẫy tay, nói: “Nàng lại đây.”

Nàng do dự một chút, rồi bước lên phía trước.

“Gần thêm chút nữa.”

Nàng đành phải tăng thêm chút can đảm, tiếp tục đi lên phía trước, đột nhiên, hắn duỗi cánh tay dài ra, kéo nàng lại gần, nàng “A” một tiếng hét lên, bị hắn kéo vào trong lòng. Cửa sổ phía sau giường mở ra, những tia nắng ban mai rơi xuống người hắn, đôi mắt hắn rạng rỡ, sáng quắc nhìn nàng.

“Nha đầu, ta cho nàng đi trước một canh giờ. Một canh giờ sau, ta sẽ đi tìm nàng, nếu như trong vòng một ngày mà ta chưa tìm thấy nàng, thì sẽ bỏ qua cho nàng.”

Chỉ một canh giờ thôi sao? Nàng có chút bất mãn, nhưng mà yêu quái đã đồng ý cho nàng cơ hội để chạy trốn, thì nàng đã cảm thấy mãn nguyện lắm rồi, thật sự không dám cò kè mặc cả với hắn nữa, vì thế gật đầu đồng ý.

Khuê Mộc Lang cười sâu xa nhìn nàng, rồi đưa nàng ra phía sau bức tường bên ngoài cửa sổ. Nàng nhảy xuống, thì đến một nơi xa lạ.

Tuyết Họa Nhi quay đầu lại nhìn, phía sau đúng là động thạch bích, ở đó có phòng ngủ của Khuê Mộc Lang. Nàng lại tiếp tục quan sát xung quanh một lát, liếc mắt thấy một cái sơn động, chính là nơi mà nàng đã tránh mưa ngày hôm đó. Nàng cảm thấy mừng như điên, rốt cuộc cũng có thể ra khỏi cái động yêu tinh này rồi!

Nàng nhấc chân bỏ chạy, dùng tốc độ nhanh nhất, hận không thể cười mây đạp gió. Nàng phải mau chóng chạy tới nơi có nhiều người ở mới được, càng nhiều người càng dễ ẩn thân.

Nàng nghĩ vậy, rồi bắt đầu nhìn quanh bốn phía, nhưng dường như đây là một nơi cực kỳ hoang vu, ngay cả chút hơi thở của con người cũng không có. Trong lòng nàng cảm thấy hốt hoảng, lại bắt đầu chạy như điên.

Cũng không biết đã chạy bao lâu, dường như tình hình có vẻ khả quan hơn rất nhiều. Xung quanh có nhiều con đường hơn, cũng có nhiều cây cối hơn. Phía xa xa còn có đồng ruộng thấp thoáng. Nàng cảm thấy vô cùng vui vẻ, kéo lê thân thể đã mệt gần chết tiếp tục chạy về phía trước.

Ven đường có một cái giếng, còn có một cây đại thụ. Nàng đang vô cùng mệt mỏi và khát nước, nên đã dừng bước chân, múc lên gần một nửa thùng nước từ dưới giếng, uống một mạch đến hết.

Đột nhiên, đằng sau có tiếng lá cây xào xạc nho nhỏ, nàng vừa quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một nam tử từ trên cành lá sum sê cao vút, nhẹ nhàng đáp xuống sau lưng nàng.

Nàng kinh ngạc lùi về phía sau một bước, bị thống nhìn người vừa tới, thê thê thăm thăm nói: “Lang quân, ngài như vậy thật không công bằng. Ta đây chỉ là một phạm nhân, chạy không lại ngài cười mây đạp gió như vậy đâu.”

Khuê Mộc Lang dùng áo choàng đen quấn lấy nàng, ôm vào trong ngực, ha ha cười nói: “Nha đầu, lần đầu tiên luôn không được thuận lợi, nào, chúng ta trở về ăn cho no, lần sau mang nước theo rồi mới chạy thì tốt hơn. Nàng xem, buổi sáng nàng còn chưa ăn cơm, có phải người đã mềm nhũn ra rồi hay không hả?” Nói xong hắn lại còn nhéo nhéo vòng eo bên trong áo choàng đen của nàng. Tim nàng đập mạnh một cái, quả nhiên, người nàng, đã mềm nhũn ra rồi. Nàng bị phần nhìn gương mặt tươi cười của hắn, không hiểu sao nàng cứ cảm thấy hắn có vẻ vui sướng khi người khác gặp họa.

Lần đầu tiên chạy trốn cứ như vậy mà vội vàng kết thúc. Trở lại động Ba Nguyệt, sau khi Tuyết Họa Nhi dùng cơm xong, bắt đầu nghĩ về thất bại lần đầu tiên, sau đó chuẩn bị cho kế hoạch chạy trốn lần thứ hai.

Kế hoạch của lần đầu tiên chưa đủ chu đáo, không có chút kỹ thuật nào cả. Con đường chạy trốn cũng quá mức rõ ràng, vừa mới ra khỏi động đã chạy thẳng hướng về nhà, die.danl.q/do0n Khuê Mộc Lang chỉ cần truy đuổi dọc theo con đường ấy, mà nàng chạy bộ lại không nhanh bằng hắn cười mây, cho nên hắn truy đuổi nàng còn không phải dễ như trở bàn tay hay sao?

Bây giờ, nàng muốn dùng cách ngược lại. Nàng sẽ không chạy theo hướng đi về nhà nữa, nàng muốn chạy lên núi. Ừm, phải mang theo lương thực cho vài ngày, rồi chạy lên núi trốn vài ngày, sau đó mới xuống núi để về nhà.

Vì thế, sau khi quyết định dùng phương pháp này, nàng vội vàng chạy tới phòng bếp làm hơn mười cái bánh cực lớn, gói vào trong bọc quần áo, rồi vác lên trên lưng, sau đó mang theo túi nước xuất phát.

Lang tinh gian xảo kia bố trí lối ra ngay tại phòng ngủ của hắn, lại còn ở cửa sổ phía sau giường. Mỗi lần muốn chạy trốn, đều phải đi qua giường của hắn, quả thực là khiến người ta cảm thấy xấu hổ mà.

Nhưng mà, nàng không quan tâm được nhiều vấn đề như vậy, việc chạy thoát thân vẫn quan trọng hơn.

Tuyết Họa Nhi cúi đầu, rụt rè đi tới trước giường, thấy Khuê Mộc Lang đang nghiêng đầu, tựa vào giường, trong tay cầm một quyển sách. Hắn nhìn thấy nàng đi tới, cũng không nói gì, chỉ có ánh mắt là di động theo nàng.

Nàng cũng không quan tâm, nhảy lên trên giường, bò tới cửa sổ. Kể từ sau khi nàng ở cùng đám yêu quái tới nay, trèo cửa sổ và nhảy qua cửa sổ quả thực là nhiều như cơm bữa.

Đột nhiên, một bàn tay to đặt lên hông nàng, nâng nàng lên trên. Sau khi nàng nhảy xuống cửa sổ, mới nhớ lại, vừa rồi nàng lại có thể bị một con yêu quái sờ vào nơi không nên sờ, thật là nhục nhã vô cùng a. Mặc dù hắn có lòng tốt giúp nàng, nhưng nàng cũng không cảm kích, phi lễ, quả thực là phi lễ trắng trợn mà! Trên mặt nàng nóng hầm hập, trong lòng cũng chửi rủa Khuê Mộc Lang xấu xa một hồi, sau đó bỏ chạy lên núi.

Chạy nửa ngày, dần dần núi rừng cũng rậm rạp hơn, mây mù dưới chân phù phiếm, làm cho người ta có ảo giác rằng bản thân đang được bay lên như tiên.

Nàng tìm một tảng đá lớn, ngồi xuống gặm một miếng bánh mì thật to, rồi uống vài ngụm nước. Nàng thở phào mấy hơi, nhìn lên mặt trời, trước mắt, đã rời động Ba Nguyệt cũng không chỉ mới một canh giờ, nhưng vẫn chưa thấy Khuê Mộc Lang đuổi tới nơi, xem ra hiện giờ khả năng thành công khá là lớn. Nàng lập tức cảm thấy tinh thần phấn chấn, tiếp tục leo lên một đoạn nữa. Gió trên núi thổi vô cùng mạnh, khiến y phục mỏng manh của nàng tung bay phấp phới, nàng cũng bị lạnh đến phát run lên. Xem ra, nàng cần phải tìm một nơi để tránh gió thôi.

Tuyết Họa Nhi tìm được một sơn động nhỏ ở ngay gần đó, rồi trốn vào bên trong, ừm, cố chịu đựng đến ngày mai, là có thể xuống núi về nhà rồi. Có niềm tin như vậy để hi vọng, nên nàng cũng bớt đi cảm giác khó chịu. Bôn ba cả một ngày, nàng cũng đã cảm thấy mệt mỏi, thả lỏng một chút, rồi nhanh chóng ngủ say.

Nàng tỉnh dậy bởi vì bị lạnh. Sau khi tỉnh, nàng lại bị hù dọa. Bên ngoài sơn động có âm thanh kỳ quái và ánh sáng màu lục lập lờ, kia không phải là ánh mắt hay sao?

Là Gấu? Là hổ? Hay là sói? Nàng suýt nữa bật khóc, trời ạ, vì sao lúc chuẩn bị kế hoạch lại không tính đến chuyện này cơ chứ?

Vừa mới trốn ra khỏi hang ổ của dã thú thành tinh, ngay lập tức đã bị dã thú chưa thành tinh ăn thịt. Vận mệnh của nàng thật đúng là ngang trái mà.

Âm thanh và ánh sáng màu xanh lục ở ngoài động đã càng lúc càng gần. Nàng sợ đến mức run rẩy, quên cả khóc.

Đột nhiên, một bóng dáng màu đen từ trên trời giáng xuống, như một con đại bàng giương cánh bay đến. Nàng giật mình, là Khuê Mộc Lang! Nàng “Oa” một tiếng, lao ra từ trong động, rồi lập tức nhào vào trong áo choàng đen của hắn, vô cùng cảm kích nói: “Lang quân, rốt cuộc người cũng đến tìm ta.” Lúc này, nàng cảm thấy Khuê Mộc Lang cực kỳ thân thiết, quả thực không giống một tên yêu quái chút nào. Hắn như một ngọn đèn sáng trong đêm đen, thấp sáng lên niềm hi vọng tưởng chừng đã vụt tắt của nàng.

Khue Mộc Lang cầm lấy cổ tay nàng, ngay sau đó, nàng lập tức cảm thấy có một luồng khí thẩm thấu qua da, tiến vào trong cơ thể, huyết mạch vừa bị tắc nghẽn đã lập tức được thông suốt.

Trong áo choàng đen là mùi hương thuộc về hắn mà nàng đã quen thuộc, thiếu chút nữa, nàng đã nhào vào đó mà gào khóc. Nàng đã chờ đợi không biết bao nhiêu lâu để được hắn bắt lấy, hiện giờ, cuối cùng nàng cũng đã cảm thấy an tâm rồi.

Trở lại động Ba Nguyệt, nàng làm tổ trong chần, vẫn chưa hết hoảng hốt.

Khue Mộc Lang ngồi xuống trước giường của nàng, ôm cánh tay, có phần dương dương tự đắc, cười hả hê: “Nha đầu, lần này là lần thứ hai nàng thất bại rồi đó.”

Nàng ngẩng đầu lên, tò mò hỏi: “Làm sao mà người biết ta ở trên núi?”

Khue Mộc Lang bĩu môi: “Chút tâm tư nhỏ nhỏ đó của nàng, ta chỉ liếc mắt thôi cũng đã nhìn ra rồi.”

Rõ ràng là kỳ thị chỉ số thông minh của nàng mà! Nàng có chút mất hứng, bĩu môi, nhưng lại không dám nổi giận.

“Trên lưng nàng mang một bọc quần áo lớn như vậy, lại đựng bánh mì loại lớn nữa, vừa nhìn là đã rõ rồi. Nếu như nàng về nhà, thì chỉ một ngày là tới nơi, đâu cần phải mang theo nhiều lương khô như vậy.”

Nàng liên tục thở dài, thì ra đã sớm bị nhìn thấu rồi. Bỗng nhiên nàng lại tức giận: “Vậy, nếu như người đã biết ta đi lên núi, vì sao không đi bắt ta sớm một chút, để ta bị dọa cho gần chết.”

Khuê Mộc Lang đưa mặt tới trước mắt nàng, cười ha ha, nói: “Ta tới chậm một chút, thì nàng mới biết ta quan trọng tới mức nào, mới biết ta tốt đến mức nào. Có đúng hay không? Nàng xem, lúc nàng trông thấy ta, kích động biết bao, nhiệt tình biết bao, quả thực là yêu thương nhưng nhớ ta, khiến ta xấu hổ vô cùng.”

Hắn ho khan hai tiếng, mới tiếp tục nói: “Thật ra ta là người rụt rè, da mặt cũng vô cùng mỏng. Lúc nàng trông thấy ta đã kinh hỉ vạn phần, chẳng lẽ, chẳng lẽ, nàng ái mộ ta ư?”

Sắc mặt Tuyết Họa Nhi lập tức hồng như son. Nàng vội vàng giải thích: “Ta không có ý gì khác đâu, Lang quân đứng hiểu lầm.”

Khuê Mộc Lang lại áp sát thêm chút nữa: “Thật sao?”

“Thật sự không có!” Nàng hận không thể thề độc.

“Nhưng mà, rõ ràng nàng vừa kéo vừa ôm ta, nam nữ thụ thụ bất thân, nàng làm như vậy khiến ta phải suy nghĩ mơ màng, nhưng đảo mắt lại phủ nhận, chẳng lẽ đây chính là ‘tình trong như đã, mặt ngoài còn e’ và ‘dục cự hoàn nghênh’ * như người ta thường nói sao?”

(* - dục cự hoàn nghênh: làm bộ.)

Mặt nàng càng đỏ hơn, vội vàng rút người lại phía sau: “Không phải, thực sự không phải vậy.”

“Sao ta cứ cảm thấy chính là như vậy?”

“Cái gì như vậy cơ? Đã trễ thế này rồi, sao hai người các người vẫn còn chưa đi ngủ?” Khổng Tước quân trợn mắt, mê mang đứng ở bên khung cửa, lộ đầu vào hỏi.

Khuê Mộc Lang chưa kịp nói gì, hắn đã bước nhanh tới.

“Ôi chao, Tuyết Họa Nhi, hình như nàng phát sốt đúng không? Sao mặt nàng lại hồng như vậy?”

Nói xong, hắn định sờ trán nàng, thì Khuê Mộc Lang đã đưa tay ra chặn lại giữa đường, kéo Khổng Tước quân đứng dậy, bắt đắc dĩ nói: “Đi ngủ thôi, đi ngủ thôi.”

11. Chương 11

Sau hai bài học kinh nghiệm vì bị thất bại lần trước, hôm sau, Tuyết Họa Nhi bắt đầu ngồi trong phòng để rút kinh nghiệm và mưu đồ chạy trốn lần thứ ba.

Suy nghĩ một lúc lâu, nàng cảm thấy con đường chạy trốn vẫn nên theo hướng dưới chân núi đông đúc nhân khẩu thì hơn, nhất định phải thực hiện theo phương pháp này, thứ nhất là có thể dễ dàng ẩn núp, thứ hai là sẽ không gặp phải dã thú.

Nhưng nếu chạy theo con đường xuống dưới chân núi, thì trong vòng một canh giờ chắc chắn không thể trốn thoát khỏi Khuê Mộc Lang. Nàng vất vả bốn ba một canh giờ, hắn chỉ cần đáp mây bay vèo một cái là đã vượt xa nàng rồi. Trước mắt, nhất định phải nghĩ cách kéo dài thời gian mới được. Trực tiếp đi tìm hắn yêu cầu thay đổi thời gian hiển nhiên là không được rồi, nếu chọc tức hắn chưa biết chừng hắn sẽ lập tức ăn thịt nàng, vài lần cơ hội cũng chẳng còn nữa. Vẫn nên đầu trí thì hơn.

Nhưng phải làm sao để có thể kéo dài thời gian hắn truy đuổi nàng đây? Biện pháp tốt nhất là phải phân tán được sự chú ý của hắn, ngăn chặn hắn, sau đó thừa dịp hắn không chú ý sẽ lập tức chuồn đi. Chờ đến khi hắn phát hiện ra nàng đã chạy trốn thì cũng muộn rồi. Ừm, biện pháp này không tồi. Tuyết Họa Nhi quyết định dùng cách này, rồi bắt đầu lên kế hoạch để thực hiện.

Vì thế, sau bữa cơm chiều, Tuyết Họa Nhi đến phòng bếp để rửa chén, xong xuôi, nàng đi vào căn phòng cách vách của Khổng Tước quân.

Hiển nhiên là Khổng Tước quân vô cùng sững sốt, hân vui mừng hỏi: “Tuyệt Họa Nhi, nàng tìm ta có chuyện gì vậy?”

Tất nhiên là có chuyện, hơn nữa còn là chuyện vô cùng quan trọng nữa. Nàng “Ừm” một tiếng, thấp giọng nói: “Vũ Tường quân, người biết không, có một người, vẫn luôn thích người.”

Hai mắt Khổng Tước quân sáng kên, vội vàng tới gần, vô cùng kinh hãi: “Thật sao? Có phải là nàng không?”

Tuyệt Họa Nhi lão đảo suýt ngã, vội vàng xua tay: “Không phải ta, chắc chắn không phải là ta rồi.”

Khổng Tước quân “A...” một tiếng, vẻ mặt có chút thất vọng, uể oải nói: “Không phải nàng, thì có gì mà kỳ lạ, người thích ta không phải chỉ có một hai người, ta thấy nhiều rồi.”

Xem ra là đã nhìn quen nên không cảm thấy sợ hãi! Tuyệt Họa Nhi vội hỏi: “Nhưng mà, hân không giống những người khác.” Nữ nhân thích người, người gặp nhiều rồi, nhưng mà nam nhân thích người, chỉ sợ là vẫn là lần đầu tiên đi, ha ha.

Khổng Tước quân quả nhiên tò mò, hỏi: “Không giống như thế nào?”

“Hân có tình cảm vô cùng sâu nặng với người, có thể nói, có thể nói đây là đoạn tình duyên từ trước tới nay chưa từng có, đủ để khiến đất trời cảm động. Tối nay, hân nhờ ta tới truyền đạt lại rằng, muốn hẹn người tới bên bờ Thiên Trì, để thổ lộ tình cảm cùng người.”

Khổng Tước quân cau mày, suy nghĩ một chút, đột nhiên nhảy dựng lên: “Sẽ không phải là Khuê Mộc Lang chứ?”

Vừa đoán đã trúng! Tuyệt Họa cảm thấy thật là thất bại, lại vội vàng xua tay: “Không phải, chắc chắn là không phải.” Trời ạ, trong động Ba Nguyệt này, có quá ít người, nếu không phải là nàng thì chính là hân. Xem ra dùng chiêu này cũng không ổn lắm. Nhưng thôi, mặc kệ hân, trước hết cứ lừa hai người bọn họ lên Thiên Trì rồi nói sau.

Khổng Tước quân nhú mày, hiển nhiên là đã bị nàng làm cho hồ đồ mất rồi, không phải Tuyệt Họa Nhi cũng không phải Khuê Mộc Lang, mà trong động Ba Nguyệt này chỉ có ba người bọn họ, chẳng lẽ hân lại thích chính mình à? Hiện giờ thì không có người nào khác. Không lẽ là người ngoài?

Bởi vậy, hân quả thật có chút muốn biết rốt cuộc ai đã gửi lời nhắn, nên quyết định, tối nay sẽ lên Thiên Trì rình coi một chút.

Tuyệt Họa Nhi lại lao tới phòng ngủ của Khuê Mộc Lang, nói lại một lần những lời vừa nói với Khổng Tước quân. Không ngờ, Khuê Mộc Lang quân còn dễ lừa gạt hơn, mới nghe thấy câu “Có người thích người.” mặt mày đã hớn hở nhìn nàng, một câu thừa thãi cũng không hỏi tới, chỉ sảng khoái nói: “Được, lát nữa ta sẽ tới.”

Tuyệt Họa Nhi mừng thầm, Khuê Mộc Lang quả là yêu quái ngay thẳng, dễ bị lừa gạt.

Tuyệt Họa Nhi cúi người chạy về gian phòng cách vách, thấp thỏm nhìn gian nhà cạnh phòng bếp qua khe cửa một lúc, mới thấy Khổng Tước quân bay ra, lao thẳng tới hướng thác nước.

Một người đã trúng chiêu rồi!

Một lát sau, lại thấy Khuê Mộc Lang cũng bay ra, đi theo hướng tới Thiên Trì.

Tuyệt Họa Nhi kích động. Thật tốt quá! Hai người họ gặp nhau bên bờ Thiên Trì, thổ lộ tâm tình, ít nhất cũng phải mất gần một canh giờ. Nếu chuyện này không được thuận lợi, Khổng Tước quân không chịu đồng ý, Khuê Mộc Lang sẽ phải khuyên nhủ dụ dỗ, có lẽ sẽ phải lâu hơn một canh giờ. Chờ đến khi bọn họ ước định chuyện chung thân rồi rời khỏi Thiên Trì xong xuôi, thì nàng cũng đã đi được vài canh giờ rồi. Mà biết đâu, bọn họ vui sướng đến mất hồn thì sẽ quên đi chuyện phải đuổi bắt nàng!

Chuyện này không thể chậm trễ một khắc nào, vậy nên Tuyệt Họa Nhi vội vàng cầm lấy một bọc quần áo nhỏ, chui vào phòng ngủ của Khuê Mộc Lang. Mặc dù hân không có ở trong phòng, nhưng không hiểu vì sao trong phòng ngủ vẫn ngập tràn hơi thở của hân, khuấy đảo khiến thần trí của nàng trở nên hoảng hốt. Nàng lập tức bổ nhào lên giường hân, tay chân luống cuống bò tới cửa sổ.

Đột nhiên, trên mông nàng có một bàn tay dấn lên, nàng kêu lên một tiếng sợ hãi, rồi ngã từ trên cửa sổ xuống. Thật may là nàng rơi vào mé trong của cửa sổ, chỉ bị ngã xuống giường, nên cũng không bị đau.

Nàng quay đầu nhìn, cư nhiên là Khuê Mộc Lang vừa đi đã quay trở về.

Tuyết Họa Nhi cảm thấy hoang mang sợ sệt, nói lắp bắp: “Lang... Lang quân sao lại quay về nhanh như vậy?”

Giọng nói của Khuê Mộc Lang rõ ràng có chút nhạo báng: “Ta trở về là vì muốn đi theo bắt nàng về, vả lại, bên ngoài trời tối đen như mực, ta sợ nàng chạy trốn bị đau chân.”

“Người, người, người có biết ta muốn chạy trốn ư?”

“Tất nhiên, nàng cúi người đi như kẻ trộm, ta còn không biết trong lòng nàng nghĩ gì hay sao?”

Lại một lần nữa kỳ thị chỉ số thông minh của nàng! Hơi quá đáng rồi nha!

Hắn buồn cười chỉ chỉ cái trán của nàng: “Nha đầu, đây là lần thứ ba.”

Nàng không phục lắm, nhỏ giọng lầm bầm: “Như vậy mà cũng tính là lần thứ ba sao?”

“Đó là điều đương nhiên, chỉ cần nàng bước một chân lên giường của ta, thì phải tính.”

Xem ra sau này nàng phải cẩn thận hơn mới được!

Khuê Mộc Lang cười hì hì nhìn nàng, đột nhiên lại vỗ mông nàng một cái: “Đi ngủ đi, rồi ngày mai lại tới đây làm lần thứ tư nha.”

Tuyết Họa Nhi có chút thẹn quá hóa giận, bị cười nhạo đã đành, đằng này nàng còn bị hắn sàm sỡ những hai lần. Tên yêu quái này, quả là đáng giận mà. Cứ chờ xem, ngày mai nhất định ta sẽ thành công!

Nàng hầm hầm tức giận trở lại phòng, bắt đầu lên kế hoạch cho lần bỏ trốn thứ tư.

Hôm sau, trời vừa hửng sáng, nàng đã bị Khổng Tước quân gọi dậy, bắt đầu khởi binh vắn tội: “Rốt cuộc là ai thích ta? Hừ, tại sao ngày hôm qua ta lại thấy bóng dáng Khuê Mộc Lang thấp thoáng ở bên bờ Thiên Trì, mà quay đi quay lại, hắn đã như bóng ma biến mất không thấy đâu nữa? Chẳng lẽ lại là hắn ư? Ông trời ơi!”

Tuyết Họa Nhi vội vàng an ủi hắn: “Người đừng thương tâm, ngày hôm qua là do ta tự mình an bài mà chưa được sự đồng ý của hắn. Thực xin lỗi, kỳ thật là ta muốn ‘điều hổ ly sơn’, để mình được chạy trốn dễ dàng. Thực sự xin lỗi người, là do ta đã giả truyền thánh chỉ.”

“Có ý gì?”

Tuyết Họa Nhi bắt đắc dĩ, đành phải nói ra giao ước giữa nàng và Khuê Mộc Lang và ba lần thất bại trước đó.

Khổng Tước quân kinh ngạc mở to hai mắt, sau đó nói: “Chỉ có bảy lần thôi sao, có đủ không?”

Hiển nhiên là hắn cũng đang kỳ thị chỉ số thông minh của nàng, cho rằng nàng không thể chạy thoát. Hừ, yêu quái thì có cái gì đặc biệt hơn người chứ, nếu không đáp mây bay, thì chắc gì đã đuổi kịp nàng! Đáng tiếc, những lời này, nàng chỉ có thể phát tiết ở trong bụng, chứ không dám nói trước mặt yêu quái. Ai, trên đời này, những chuyện không công bằng vẫn còn nhiều lắm, muốn nói công bằng với một tên yêu quái còn không phải là bảo hổ lột da* hay sao? Vẫn nên tự lực cánh sinh thì hơn!

(* - bảo hổ lột da: không thể hy vọng đối phương đồng ý vì việc đó có liên quan đến sự sống còn của đối phương.)

Lần thứ tư này, nàng kiên nhẫn chờ đợi cho đến khi bầu trời tối đen như mực, mới bắt đầu lặng lẽ hành động.

Trước khi đi, Vũ Anh đã đưa cho nàng một gói thuốc bột, nói rằng nếu rắc thứ này vào thức ăn, có thể khiến cho người ăn vào trở nên vô cùng sung sướng, sẽ được trải qua một đêm tuyệt vời.

Nàng có chút không hiểu, hỏi lại, một đêm tuyệt vời là như thế nào.

Vũ Anh cười hì hì nói: “Là được làm chuyện mà hần thích nhất, khiến cả thể xác và tinh thần vô cùng khoan khoái như đang trong mộng đẹp.”

Nàng hiểu ra, thuốc bột này có lẽ là mê hồn dược, uống vào sẽ mơ thấy một giấc mơ đẹp. Hiện giờ, thuốc này có lẽ sẽ phát huy công dụng rồi. Nàng rắc thuốc này vào nồi canh, nhưng chính nàng lại không uống một ngụm nào hết. Trái lại, Khổng Tước quân lại uống không ít, xuýt xoa nói: “Quả nhiên là đồ đệ của Vũ Anh, canh này cũng có hương vị giống của Vũ Anh.”

Nàng chăm chú nhìn Khuê Mộc Lang, tận mắt thấy hần uống vào vài ngụm, mới yên tâm. Thật tốt quá. Hần tiến vào giấc mộng đẹp, chờ đến khi tỉnh dậy, thì nàng đã về đến nhà rồi. Nàng quả thực là nhện không được mà muốn cười trộm.

Khó khăn lắm nàng mới đợi được đến lúc trời tối đen, hai tên yêu quái, mỗi tên đều trở về phòng của mình. Nàng lẳng lặng đợi một lúc, đột nhiên, nàng nghe thấy tiếng mở cửa. Nàng nhìn qua khe cửa, thấy Khổng Tước quân không hiểu sao lại đi ra ngoài, hần bay lên, rồi bỗng nhiên nghe thấy “Bùm” một tiếng. Lại thật, hần nhảy vào trong thác nước làm gì vậy? Chẳng lẽ hần đang bị mộng du hay sao? Chắc chắn như vậy, di@en*dyan(lee^qu.donnn) người nào uống thứ thuốc kia vào sẽ có một đêm tuyệt mỹ, có lẽ Khổng Tước quân đã uống hơi nhiều, nên thuốc đã có hiệu nghiệm rất nhanh. Mộng đẹp của hần là tới thác nước để tắm? Quả nhiên là yêu quái, có lối suy nghĩ không thể tưởng tượng nổi. Nàng lại đợi thêm một lúc lâu, mới thấy Khổng Tước quân toàn thân ướt sũng ra khỏi thác nước, lẳng yên không một tiếng động trở về phòng ngủ cạnh căn bếp nhỏ.

Tuyết Họa Nhi lại kiên nhẫn đợi thêm một lát, lúc này mới rón ra rón rén, vụng trộm chui vào phòng Khuê Mộc Lang.

Hần đang hít thở đều đều, chắc chắn là đang mơ thấy một giấc mơ đẹp.

Nàng vui mừng khắp khối, lần mò tới giường, vừa mới leo lên giường, bỗng nhiên cổ chân bị một bàn tay túm chặt lấy. Nàng suýt nữa đã hét ầm lên, nhưng lại cố gắng nhịn xuống. Xem ra, trong mộng, Khuê Mộc Lang thích nhất là vậy bắt. Nhất định là hần đang nằm mơ mình vừa bắt được con mồi. Nàng không thể vùng vẫy, giãy dụa, nếu không hần sẽ nổi thú tính, ăn nàng ngay lập tức. Mê hồn dược làm cho người ta không được tỉnh táo, lúc này, nhất định là hần đã mất đi lý trí, ngàn vạn lần không nên chọc giận hần.

Khue Mộc Lang cầm lấy cổ chân nàng, kéo về phía trước, nàng “phịch” một tiếng, lập tức nhào vào người hần, sau đó đảo ngược một cái, lại thành hần nhào lên người nàng. Mặc dù còn cách một tấm chăn, nhưng mà tư thế này, quả thực là không người nào còn có thể cảm thấy dương dương tự đắc được nữa.

Hần không nói chuyện, nhưng lại hô hấp dồn dập, cách tấm chăn ôm chặt lấy nàng. Nàng sợ tới mức không dám cử động, cả người cứng ngắc nghe hần hít thở.

Tay hần đặt ở giữa cổ và ngực nàng, vuốt ve lên xuống, có vẻ như muốn đi xuống, nhưng lại cũng có vẻ muốn đi lên. Khi tay hần muốn đi lên trên, trái tim nàng đập mãnh liệt, nhưng khi tay hần hướng xuống dưới, trái tim nàng còn đập nhanh hơn rất nhiều.

May mắn làm sao, hần lại buông tay ra, rồi ghé đầu vào cổ nàng ngửi ngửi. Sau đó, bờ môi của hần dán lên da thịt nàng. Nàng lo sợ tới mức muốn thét chói tai, may mà hần không cắn, chỉ hôn hai cái, rồi dường như đã ngủ mất.

Tuyết Họa Nhi vẫn không dám cử động một chút nào, lại có chút xúc động vì vừa thoát khỏi miệng sói. Nàng cảm thấy mình chạy trốn càng lúc càng thất bại. Lần đầu tiên còn chạy được xa một chút, d,0d2l5q6d lần thứ hai đã gần hơn rất nhiều so với lần đầu tiên. Tới lần thứ ba thì bị tóm được ngay trên cửa sổ. Còn lần thứ tư này, ngay cả cửa sổ cũng chưa sờ tới được, đã bị bắt ngay tại giường.

Nàng lấy đầu ngón chân chạm vào bọc đồ nhỏ trên giường, bỗng dưng cảm thấy rầu rĩ vô cùng.

12. Chương 12

Nàng vốn định thừa dịp Khuê Mộc Lang ngủ say, sẽ tiếp tục nỗ lực cố gắng trốn đi lần thứ năm. Không ngờ, trên ngực nàng có một cánh tay vắt ngang, còn trên đùi nàng lại có một bắp đùi gác lên. Nàng bị đè chặt đến mức không thể động đậy. Nàng đã cố thử vùng vẫy một phen, muốn dời cánh tay và bắp đùi của hắn ra, ai dè, cánh tay và bắp đùi của Khuê Mộc Lang cứng như cột sắt, không nhúc nhích chút nào.

Không hiểu sao, nàng cứ càng giãy dụa, thì lại càng dán chặt vào ôm ấp của hắn? Chân hắn nhốt chặt hai chân của nàng. Nàng ngượng ngùng di chuyển, nhưng cuối cùng lại lẩn trở về vòng tay của hắn, dán sát vào thân thể hắn, không chút kê hở.

Nàng vừa then thùng lại vừa tuyệt vọng, sống trên đời mười sáu năm, lần đầu tiên tiếp xúc với thân thể của nam nhân, lại là tình huống thế thảm như vậy. Đường như, nàng sẽ bị yêu quái cứng rắn “đè ép” suốt cả đêm rồi. Nửa người của nàng bị Khuê Mộc Lang vừa ôm vừa đè, nhưng hắn vẫn không nhúc nhích, chỉ hít thở đều đều, đều đều...

Nàng bị phần xấu hổ trộn mắt, nhịn suốt nửa canh giờ, cuối cùng không chịu nổi nữa, ngủ mất.

...

Giữa lúc mơ hồ, nàng cảm thấy cổ mình cực kỳ ngứa, đưa tay lên gãi, không hiểu sao lại chạm phải da thịt ấm áp? Nàng giật mình tỉnh dậy, cũng nhớ lại toàn bộ chuyện ngày hôm qua.

Khue Mộc Lang đang cầm lọn tóc của nàng nhẹ nhàng quét qua quét lại cổ nàng. Tóc của hắn xỏa tung trên vai, được những tia nắng ban mai chiếu vào, càng thêm đen óng, giống như một dải gấm thượng hạng. Hắn cười rất đẹp mắt, nhưng lại mang theo chút tà khí và ý đồ xấu.

Toàn thân nàng lập tức nóng lên, bởi vì cảm giác được, đùi hắn vẫn gác lên đùi nàng. Tên yêu quái đáng ghét này, đè ép nàng suốt cả một đêm, làm chân nàng bị tê rần. Nàng cắn răng, muốn nhấc đùi hắn lên, để đứng dậy, nhưng lại không di chuyển được chút nào. Xúc cảm cũng không tệ lắm, cơ bắp có vẻ vô cùng khỏe khoắn. Tim nàng đập thành thịch. Không được nghĩ linh tinh, không được nghĩ linh tinh, hắn là một con yêu quái!

“Mới sáng tinh mơ mà nàng đã phi lễ ta.” Khuê Mộc Lang lười biếng rên rỉ một tiếng, có vẻ như hắn đang rất hưởng thụ cái sự phi lễ này.

“Ta không có.” Tuyết Họa Nhi nổi giận, rõ ràng đùi hắn đang gác lên đùi nàng, như thế nào lại thành nàng phi lễ hắn rồi?

Khue Mộc Lang nhướng mày lên, chậm rãi nói: “Còn nói không có, vậy nàng đang sờ soạng đùi ta làm gì vậy?”

Tuyết Họa Nhi mặt đỏ tai hồng, buồn bực nói: “Là tại người đè lên chân ta, ta không sờ soạng người.”

Khue Mộc Lang xốc chân lên, nói: “Nàng xem, tay nàng còn đang để trên đùi ta đây này.”

Tuyết Họa Nhi cắn răng, oán hận nói: “Nhưng chân người đang gác lên đùi ta.” Nói xong, nàng nhìn thoáng qua khung cảnh dưới tấm chăn. Quả thực là vô cùng kích thích! Không biết từ bao giờ, váy nàng đã bị cuốn lên trên đầu gối, khiến da thịt tuyết trắng của nàng bị lộ ra một mảng, dán sát vào bắp đùi của hắn. Xong rồi! Lần này thì đúng là không còn thuần khiết nữa rồi.

“Vậy, tại sao nàng lại leo lên giường của ta? Đây là giường của ta, ta để chân ở chỗ nào mà chẳng được.”

Tên yêu quái này, thực sự là ngang ngược, không phân rõ phải trái. Lúc này, Tuyết Họa Nhi cũng quen phải sợ hãi, sinh mệnh đúng là rất đáng quý, nhưng sự trong sạch còn đáng quý hơn nhiều. Nàng cao giọng nói: “Là chính người cứ đè lên ta.” Những lời này khiến Khuê Mộc Lang cười không ngừng, cười đến mức áy mào. Mặt nàng lại càng đỏ hơn.

Khue Mộc Lang cười xong, nhấc bắp đùi ra khỏi đùi của nàng. Tuyết Họa Nhi thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc cũng được tự do rồi. Đáng thương cho nàng bị đè suốt một đêm, huyết mạch không được lưu thông. Khuê Mộc Lang thuận tay vuốt ve xoa bóp bắp đùi nàng vài lần. Lòng bàn tay hắn kề sát vào da thịt nàng, nóng

bồng như cái bàn ủi, mạch máu của nàng lập tức chảy ào ào dường như chỉ “Vụt” một tiếng, đã tập trung lên mặt nàng.

Bỗng nhiên, ngoài cửa vang lên tiếng thét chói tai của Khổng Tước quân.

“Sao hai người lại nằm trên cùng một cái giường? Ông trời ơi!”

Khuê Mộc Lang vội vàng kéo váy Tuyết Họa Nhi xuống, che bắp chân của nàng. Sau đó xoay người lại, cười cười: “Bởi vì nàng định chạy trốn, nhưng lại bị ta bắt được. Bây giờ, bắt nàng càng lúc càng dễ dàng, tựa như ôm cây đợi thỏ vậy.”

Tuyết Họa Nhi giận mà không dám nói gì, hắn lại có thể trắng trợn cười nhạo nàng như vậy!

Nàng vô cùng chán nản trở lại phòng, bắt đầu suy tư lần thứ năm nên chạy trốn như thế nào. Bây giờ hồi tưởng lại, nàng cảm thấy mình có chút khinh địch, cho rằng bảy lần là đủ để cho mình đào thoát. Nhưng lúc này xem ra, bảy lần chưa chắc đã đủ, chủ yếu là do bốn lần trước đã bị Khuê Mộc Lang đả kích, nên hiện tại, sự tự tin của nàng đã bị tổn thương nghiêm trọng.

Ban ngày, nàng vẫn nấu cơm cho hai vị yêu quái kia, nhưng vừa được rảnh rỗi, nàng lập tức ôm đầu, đau khổ suy nghĩ, làm thế nào để ra ngoài? Khuê Mộc Lang còn thỉnh thoảng ghé qua, sờ sờ đầu nàng, “từ ái” “thân thiết” hỏi han: “Đã nghĩ xong chưa, tiểu nha đầu?”

Nàng không để ý tới hắn, nghĩ xong rồi thì cũng không nói cho người biết! Hừ!

Sau giờ Ngọ, Khuê Mộc Lang vào trong phòng ngủ, không ra ngoài nữa. Nàng ngồi xổm trước cửa phòng bếp, sầm khổ ngắm nhìn đàn cá dưới suối.

Trên mặt nước có thêm một bóng người.

“Tuyết Họa Nhi, nàng đang nghĩ gì vậy? Không lẽ, nàng đang tư xuân?”

Tuyết Họa Nhi suyết nữa thì ngã vào trong nước, tư xuân có loại suy nghĩ như của nàng hay sao? Nàng quay đầu trừng mắt nhìn Khổng Tước quân, tâm tình đang không tốt, nên nhìn ai cũng không vừa mắt, cho dù là người có bộ dáng vô cùng tuần tú.

Khổng Tước quân vụng trộm ghé đầu tới gần: “Ta nói này, tối hôm qua, nàng nấu cái thứ canh gì vậy, vì sao ta vừa uống vào, lập tức có cảm giác không bình thường hả?”

Tuyết Họa Nhi đang không tập trung, nói qua loa: “Giống như phát sốt?”

Khổng Tước quân dè dặt, vô cùng xấu hổ “Ừm” một tiếng.

“Canh đó là do Vũ Anh dạy ta làm, ta cũng không biết.” Nàng mới không nói mình đã bỏ thêm vài thứ vào canh đâu, chỉ có điều, nàng quả thật không biết thứ thuốc kia gọi là gì.

Khổng Tước quân vô cùng thương tiếc hỏi han: “Nàng chạy trốn thất bại bốn lần liên tiếp nhanh như vậy sao?”

Tuyết Họa Nhi lập tức lườm hắn một cái, thật đúng là vạch áo cho người xem lưng* mà.

(* - nguyên văn: na hồ bất khai đề na hồ.

Nghĩa đen: không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì.

Nghĩa bóng: nếu mấy cái bình đập nắp cả thì nếu không mở nắp ra sẽ chẳng ai biết trong bình có gì, nên chẳng ai phân biệt được bình nào tốt, bình nào xấu. Nghĩa tương đương với câu “vạch áo cho người xem lưng” của Việt Nam.)

Khổng Tước quân sờ sờ cái mũi, cười ha ha, nói: “Ta không có ý gì đâu, ta chỉ quan tâm, quan tâm nàng thôi mà. Ta thật không nghĩ tới, nàng lại thất bại bốn lần như vậy, có vẻ là quá nhanh rồi. Ta hơi bất ngờ chút thôi mà.”

Tuyết Họa Nhi nổi giận, hai tên yêu quái này thật là đáng ghét mà, một tên thì cười nhạo nàng, tên còn lại thì chế giễu nàng.

Khổng Tước quân vội vàng nói: “Ta không có ý gì khác mà, chỉ muốn hỏi nàng một chút, xem nàng có cần ta giúp gì hay không? Ta là người nhiệt tình, cởi mở, luôn vui vẻ giúp đỡ người khác.”

Lời này có vẻ dễ nghe. Nhưng hắn là bằng hữu của Khuê Mộc Lang, sao có thể giúp nàng được chứ? Không thể tin được!

Nàng liếc mắt nhìn hắn, rõ ràng là không thềm quan tâm đến hắn.

“Thật mà, ta có thể giúp nàng.”

Nàng lười biếng hỏi: “Giúp thế nào?”

“Ta có thể biến nàng thành con rắn, thả trên người, rồi mang nàng ra ngoài.”

Con rắn! Tuyệt Họa Nhi hung tợn trừng mắt nhìn hắn, nàng vừa nghe đến chữ kia, dường như trên người đã bắt đầu cảm thấy ngứa ngáy. Hắn lại dám biến nàng thành con rắn! Phi! Đây rõ ràng là không có một chút thành ý giúp đỡ nào hết, mà là đang đùa giỡn nàng.

Khổng Tước quân nghiêm túc nói: “Ai, thật mà, con rắn rất nhỏ, nên hắn sẽ không thể phát hiện ra. Nàng có thể trốn trên đầu ta, hoặc cũng có thể trốn trên người ta.”

Công chúa suýt nữa thì nôn mửa. Biện pháp này thật ghê tởm bản thủ!

“Không cần.” Nàng kiên quyết cự tuyệt, thà chết để giữ tiết tháo, chứ không chạy trốn bằng cách không sạch sẽ như vậy. Vừa nghĩ đến con rắn, nàng đã muốn nôn khan.

“Đây không phải là người muốn giúp ta, mà là tới để chọc ghẹo ta.” Tuyệt Họa Nhi nổi giận, không khách khí vạch trần hắn.

Khổng Tước quân vội vàng lắc đầu: “Ta thiết tình muốn giúp nàng mà, mặc dù Khuê Mộc Lang là bạn tốt của ta, nhưng hắn là hắn, mà ta là ta.”

Tuyệt Họa Nhi hỏi: “Vì sao người phải giúp ta?”

Khổng Tước quân xoa xoa cái mũi, nói lầm bầm: “À, vì ta cảm thấy chúng ta rất có duyên, ta là một người luôn tin vào duyên phận.”

Tuyệt Họa Nhi nghi hoặc nhìn hắn, mặc dù hôm nay trông hắn ăn vận có vẻ mộc mạc thanh nhã, như một thư sinh tuấn tú, nhưng mà nàng nhất định không thể bị mê hoặc bởi vẻ ngoài của hắn. Tốt hơn hết, đừng nên nói đến duyên phận gì đó với một con yêu quái, mà nên cách hắn càng xa càng tốt.

“Cám ơn ý tốt của người.”

Khổng Tước quân lập tức niềm nở, nói: “Tuyệt Họa Nhi, nàng muốn đi đâu? Ta sẽ đưa nàng đi.”

Cái chữ “Đưa” này có sức hấp dẫn vô cùng lớn, đưa như thế nào? Nếu như đáp mây bay, thì có thể đi rất nhanh, có lẽ Khuê Mộc Lang sẽ không đuổi kịp. Nhưng mà, dù sao hắn cũng là bạn tốt của Khuê Mộc Lang, nếu hắn biết rõ nơi nàng đến, biết đâu khi trở về sẽ nói cho Khuê Mộc Lang, thì cuộc trốn chạy của nàng sẽ thất bại mất. Nhưng nếu hắn thực sự có lòng giúp nàng rời khỏi nơi này, thì bất luận thế nào, cũng không thể để hắn đi theo, biết nàng ở nơi nào được. Vì vậy, nàng chần chờ một lúc, mới thử thăm dò, nói: “Ta muốn về nhà.”

Khổng Tước quân lập tức nói: “Được, ta đưa nàng về.”

Thật hay giả vậy? Nhìn hắn có vẻ nghiêm túc và nghĩa hiệp, Tuyệt Họa Nhi hơi động tâm, nàng lại dò xét: “Nhà ta quản giáo rất nghiêm, nếu thấy một nam tử đưa ta về, nhất định sẽ cho rằng ta không còn trong sạch, sẽ đánh chết ta mất.” Ừm, tốt nhất là hắn chỉ cần đưa nàng tới kinh thành rồi rời đi. Nếu được như vậy thì tốt quá.

Khổng Tước quân sững sốt hồi lâu, mới thôn thức nói: “Cha mẹ nàng nhân tâm như vậy, còn trở về làm gì nữa, hay là chúng ta bỏ trốn đi?”

Hai mắt Tuyệt Họa Nhi trợn trừng lên như viên bánh trôi lớn, khiếp sợ đến mức nói lắp bắp: “Vũ Tường quân, người có biết bỏ trốn là có ý tứ gì hay không?”

Khổng Tước quân vô cùng nghiêm túc gật đầu: “Ta biết.”

Mắt nàng trừng to hơn. Biết rõ mà vẫn còn làm, rõ ràng là có rắp tâm bắt lương đây mà.

Nàng rùng mình một cái, lại hỏi: “Vì sao Khổng Tước quân lại muốn bỏ trốn cùng ta?”

“Bởi vì, có lẽ là, ta đã nhất kiến chung tình.”

“Nhất kiến chung tình là chuyện cực kỳ mù quáng và không đáng tin.”

“Tình yêu vốn dĩ mù quáng, khiến người ta mê muội, không tỉnh táo.”

“Bỏ trốn cùng nhau cần phải có lương tình tương duyệt.”

“Đúng vậy, ta thích nàng, mà nàng cũng thích ta.”

Tuyết Họa Nhi cảm thấy, trước khi bị hôn mê, thì cần phải nói cho rõ ràng. Nàng giận dữ nói: “Ta không thích người.”

“Làm sao có thể chứ, rõ ràng là nàng thích ta. Nàng mặc y phục như thế cười trên người ta, lại còn ôm chặt cổ ta, thân mật như vậy. Còn nữa, lần đầu tiên khi gặp ta, nàng cứ nhìn chằm chằm ta, từ đầu đến chân lâu thật lâu, nhìn đến mức trái tim ta loạn nhịp.”

Oan uổng chết mất! Tuyết Họa Nhi hận không thể moi tim ra cho hắn nhìn xem, nàng cố chấp cãi lại: “Ta không có, ta khẳng định sẽ không bao giờ thích người.”

Khổng Tước quân cười hì hì nói: “Ta biết nữ hài tử đều luôn nghĩ một đằng nói một nẻo. Xích Viêm nói lão bà của hắn cũng như vậy. Đại khái là nàng đang xấu hổ nên không dám thừa nhận, không sao, trong lòng ta biết là được rồi.”

Tuyết Họa Nhi sững sờ nhìn hắn... Nói không nên lời.

Khổng Tước quân nhiệt tình phân tích tình hình cho nàng: “Tuyết Họa Nhi, thật ra ta cảm thấy, nàng không nên về nhà ngay. Khuê Mộc Lang vừa thấy nàng đào tẩu, nhất định là sẽ về nhà nàng để tìm nàng. Ta nghĩ, trước hết, chúng ta nên tìm một chỗ để ở ẩn một thời gian, chờ hắn quên đi việc này, ta sẽ đưa nàng trở về.”

Hắn nói vô cùng có lý, Tuyết Họa Nhi lại bị lung lay một chút, nàng nhỏ giọng nói: “Người nói rất đúng, nhưng mà ta không muốn bỏ trốn cùng người.”

Dường như Khổng Tước cảm thấy bị tổn thương, hơi không vui nói: “Bỏ trốn hay không cũng không sao cả, ta đâu có ép buộc nàng. Nàng thấy ta giống như người thích Bá Vương ngạnh thượng cung hay sao? Trước giờ, toàn là nữ nhân muốn Bá Vương ta thôi đấy! Hừ hừ.”

Ý tứ chính là, ta đã hạ quyết tâm muốn bỏ trốn với nàng, nàng lại dám không cảm kích!

Tuyết Họa Nhi vội vàng nói: “Nếu như người giúp ta, về sau, ta nhất định sẽ lập bài vị, xây dựng miếu thờ cho người!”

Khổng Tước quân lập tức trở mặt.” Ta không thèm những thứ này, ta chỉ muốn nàng sẽ nhớ kỹ, ta đã tốt với nàng như thế nào là được.”

“Vâng, vâng.”

Khổng Tước quân len lén liếc nhìn phòng ngủ của Khuê Mộc Lang, nói nhỏ: “Sau giờ Ngọ, Khuê Mộc Lang sẽ tỉnh tọa một canh giờ, đó chính là cơ hội tốt cho chúng ta.”

Tuyết Họa Nhi cũng hạ giọng nói: “Nhưng mà, đường ra ở ngay bên cạnh giường hắn, chúng ta đi như thế nào đây?”

Khổng Tước quân cười hì hì, nói: “Đừng quên là ta có thể bay, nha đầu ngốc nghếch.”

Vì vậy, ngay lúc Khuê Mộc Lang còn đang tỉnh tọa, bằng hữu tốt nhất của hắn, Khổng Tước quân xinh đẹp quyền rũ, đã nghênh ngang mang theo người của hắn, bay đi bỏ trốn.

Lần này, Tuyết Họa Nhi đã vô cùng sáng suốt khi lấy trộm chiếc áo choàng đen của Khuê Mộc Lang để bọc lấy chính mình. Một tay nàng ôm chặt cổ Khổng Tước, một tay nắm chặt áo choàng đen, tránh cho việc có cơn gió nào thổi qua, làm cảnh xuân hỗn loạn.

Nàng ngồi trên lưng Khổng Tước, trong lòng vừa cảm thấy vui mừng, vừa cảm thấy ưu thương. Vừa mới thoát khỏi tay một con yêu quái, nhưng lại bí mật mang theo một con yêu quái khác, rốt cuộc là chuyện tốt hay chuyện xấu đây? Nàng có chút sầu lo, vì vừa ra khỏi hang sói lại tiến vào hang hổ, nhưng mà, vì tự do, cứ dũng cảm tiến lên đi!

13. Chương 13

Tuyết Họa Nhi cũng không biết Khổng Tước quân đã bay đi bao xa, mắt thấy hai người đã bay qua nơi có dân cư đông đúc, càng bay thì khung cảnh càng hoang vắng, nàng cảm thấy hoảng hốt. Dưới yêu cầu mãnh liệt của nàng, rốt cuộc Khổng Tước quân cũng hạ đám mây xuống.

Tuyết Họa Nhi nhìn nơi xa lạ này, lo lắng nói: “Nơi này có đúng là Bảo Tương quốc không vậy? Đừng bay tới Trung thổ Đại Đường nha.”

Khổng Tước quân khôi phục hình người, vỗ ngực thề son sắt, đảm bảo: “Không ra bên ngoài đâu, nàng yên tâm đi.”

Công chúa thoáng yên tâm, vì thế nàng đưa tay lên trán thành cái mái che nắng, nhìn ngó chung quanh, hỏi tiếp: “Đây là đâu? Có gần kinh thành không?”

Khổng Tước quân vội nói: “Không xa kinh thành lắm đâu, nếu cưỡi ngựa nhanh thì chỉ khoảng nửa tháng là tới nơi.”

Mái che nắng của Tuyết Họa Nhi sụp xuống, nàng nhìn Khổng Tước quân mà khóc không ra nước mắt, muốn nói mà không nói nên lời. Như thế này mà gọi là vui vẻ khi đưa người khác về nhà hay sao? Càng đưa lại càng rời xa nhà của nàng hơn!

Nàng vô cùng đối lòng nói lời cảm tạ: “Đa tạ Vũ Tường quân đã đưa ta rời khỏi động Ba Nguyệt. Quảng đường còn lại, tự ta sẽ tìm đường để đi về.”

Khuê Mộc Lang vội vàng ra vẻ tận tình, nói: “Sao có thể như vậy được chứ? Nơi này vô cùng hẻo lánh, nàng chỉ có một thân nữ tử, bộ dạng lại trên chọc người ta như vậy, sao ta có thể yên tâm để nàng lại đây một mình mà rời đi được? Dù thế nào ta cũng phải ở lại đây cùng nàng vài ngày, chờ Khuê Mộc Lang buông tha chuyện này, ta sẽ đưa nàng về.”

Hắn nói rất hợp tình hợp lý, Tuyết Họa Nhi ngẫm nghĩ, trong người nàng không có tiền, nơi này lại cách nhà nàng xa như vậy, chẳng lẽ, dọc đường lại đi ăn xin để trở về kinh thành hay sao? Thôi, tạm thời cứ nghe theo hắn, ở lại đây trốn hai ngày trước đã.

Ngay sau đó, Khổng Tước quân đã tìm một chỗ đất bằng phẳng, ngang nhiên tạo ra một trạch viện. Cây cầu nhỏ vắt ngang qua dòng suối phía sau hoa viên, phòng ốc hoa lệ tinh xảo, từng thứ một hiện lên trước mắt. Tốc độ tạo ra nhà cửa này thực sự là vừa nhanh vừa đẹp. Tiếp theo, hắn chỉ vào một tổ hỉ thước* trên cây, lại ngang nhiên biến ra hai người hầu.

(* - hỉ thước: chim khách.)

Tuyết Họa Nhi nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, kinh hồn bạt vía. Đây rõ ràng là yêu thuật mà, biến hóa thành người thật!

Nàng vừa thấy hai con hỉ thước biến thành người hầu, lập tức run rẩy.

Nàng quay đầu lại nhìn, thấy Khổng Tước quân cũng đã thay đổi hình dạng, thành một thư sinh thanh tú nho nhã, một thân áo vải màu xanh vô cùng đơn giản, nhưng lại làm cho hắn tăng thêm khí chất thanh

quý và phong độ của người trí thức. Tuyết Họa Nhi sững sờ nhìn vị thư sinh trước mắt, đây là Khổng Tước quân quyền rũ xinh đẹp thường ngày ư? Quả thực là khiến cho người ta có cảm giác hoa khôi thanh lâu bỗng nhiên trở thành cô nương nhà lành mà.

Đột nhiên, hần nhấc tay lên, chỉ vào nàng. Nàng giật mình một cái, cảm thấy thân thể dường như đang run lên.

Khổng Tước quân cười hì hì tới gần, dịu dàng nói: “Như thế này, Khuê Mộc Lang sẽ không còn nhận ra chúng ta nữa. Nương tử!”

Tuyết Họa Nhi run rẩy, nương tử?!

Trong tay Khổng Tước quân lại biến ra thêm một chiếc gương lớn, hần nâng đến trước mặt Tuyết Họa Nhi. Tuyết Họa Nhi ngó vào gương nhìn nhìn, thiếu chút nữa bị dọa tới mức nôn khan rồi ngất đi, vì sao hình tượng của nàng lại biến thành như thế kia chứ? Quả thực là tàn tạ đến nỗi không dám nhìn!

Khổng Tước quân lại vô cùng có cảm giác thành tựu, nói: “Nương tử, biến nàng thành hình dáng như thế này, Khuê Mộc Lang mới không thể nhận ra nàng.”

Tuyết Họa Nhi bị “chính mình” trong gương làm cho ghê tởm đến mức không có tâm trạng đi cảm tạ ý tốt của hần. nàng liếc nhìn tiểu thư sinh tuấn tú bên cạnh, có chút cảm khái, bộ dạng nàng thì xấu như ma chê quỷ hờn... mà Khổng Tước quân thì nho nhã thanh tú như vậy, làm sao có thể giống một đôi phu thê chứ? Thế này còn không phải là “Đóa hoa tươi cắm vào bãi phân trâu”, mà nàng chính là bãi phân trâu nóng hôi hổi kia hay sao?!

Khổng Tước quân an ủi: “Nương tử đừng nên buồn phiền, ta là người đọc sách có nội hàm, coi trọng phẩm hạnh và vẻ đẹp ở bên trong. Gia Cát tiên sinh và Lương Quang tiên sinh đều là cưới vợ cưới đức. n Hơn nữa, tục ngữ nói không sai, trong nhà có ba vật quý, đó là: vợ xấu, đất bạc màu và áo bông rách. Trong ba vật quý đó, thì vợ xấu xếp thứ nhất, có thể thấy được, địa vị của nàng ở trong nhà là vô cùng quan trọng.

Trong lòng Tuyết Họa Nhi cảm thấy dễ chịu hơn một chút, nàng ỉu xiu nói: “Ta đi nấu cơm cho người.”

Nói đến việc nấu cơm này, thì Tuyết Họa Nhi vô cùng tích cực. Tuyết Họa Nhi cảm thấy, nên cho đám yêu quái này ăn no, như vậy bọn họ sẽ không có ý đồ gì với nàng nữa. Cũng như nàng vậy, khi đã ăn no cơm thì không muốn ăn đồ ăn vặt nữa. Cho nên, dù đã thoát khỏi Khuê Mộc Lang, nhưng cũng cần phải chăm sóc chu đáo cho Khổng Tước tinh trước mắt này.

Khổng Tước quân vô cùng hài lòng, biến ra thêm một cái ghế dựa lớn, đưa hai tay ra sau đầu rồi tựa vào, hơi khép mắt, giống như đang dưỡng thần.

Tuyết Họa Nhi đang muốn tìm một chỗ để nấu cơm cho hần, thì bỗng nhiên cảm thấy, trên đỉnh đầu có một đám mây đen kéo tới, tiểu viện tối sầm lại. Chẳng lẽ là Khuê Mộc Lang đuổi tới? Nàng kinh hãi, lo lắng thấp thỏm ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy đám mây đen mở ra một luồng sáng mờ, sau đó có năm người nhảy xuống, dẫn đầu là một nữ tử có dáng người cao gầy.

Tuyết Họa Nhi nhìn ngắm tỉ mỉ, dung mạo của nàng ấy thật sự không giống yêu tinh cho lắm. Bởi vì từ trước tới giờ, nàng mới gặp bốn vị yêu quái. Đôi phu thê Vũ Anh anh tuấn quyền rũ không cần phải nói, Khuê Mộc Lang thì tuấn mỹ cao lớn, Khổng Tước quân lại càng thêm xinh đẹp như hoa như nguyệt. Ai cũng đều khiến cho người khác chỉ mới thoáng nhìn một cái, đã cảm thấy rục rịch đến chói mắt, thần trí muốn hôn mê.

Mà vị trước mắt này, mặc dù cũng nhảy xuống từ đám mây, nhưng diện mạo lại cực kỳ bình thường, ồm, ngoài dáng người cao gầy ra thì cũng chỉ có dáng người cao gầy mà thôi.

Khổng Tước từ trên ghế dựa đứng dậy, vẻ mặt tươi cười mãn nguyện đã không còn, nét mặt lại vô cùng nghiêm túc.

Không hiểu sao, Tuyết Họa Nhi lại cảm thấy căng thẳng sợ hãi, vị tôn thần này là yêu quái phương nào vậy? Xem ra là lai giả bất thiện! *

(* - lai giả bất thiện - trong câu “Lai giả bất thiện, thiện giả bất lai.” : chỉ người đến nhưng không có ý tốt, nếu có ý tốt thì đã không đến.)

Khổng Tước quân nhân nhặt chào một tiếng: “A Loan tìm ta có việc?”

Nàng kia mím môi không trả lời, chỉ trừng hai mắt lớn như chuông đồng, cố chấp nhìn hẩn. Tuyết Họa Nhi dùng con mắt tinh tường của một nữ nhân chỉ đứng bên ngoài để quan sát, đã lập tức cảm thấy giữa hai người này có chuyện, ánh mắt của A Loan kia vô cùng phức tạp. Nếu như phụ hoàng ba tháng mà không tới chỗ một vị phi tử nào đó, thì ánh mắt của phi tử kia cũng y như vậy. Ánh mắt này, nàng đã nhìn quen lắm rồi.

Thông thường, dưới tình huống như thế này, ừm, người ngoài nên tránh đi là tốt nhất, để cho hai người họ ở lại giải quyết riêng với nhau cho thỏa đáng.

Nàng lén lút dịch sang bên cạnh, định chuẩn đi.

Đột nhiên, Khổng Tước quân bước tới, cầm lấy cánh tay nàng, kéo nàng tới đứng bên cạnh, rồi nói với A Loan: “Đây là nương tử của ta, vừa mới cưới, gọi là Tiểu Nha.”

Tuyết Họa Nhi kinh ngạc nhìn ánh mắt A Loan lập tức thay đổi, loại ánh mắt này, nàng cũng rất quen. Nếu như phụ hoàng ngủ lại chỗ của một vị phi tử nào đó suốt một tháng trời, thì ánh mắt của các phi tử khác khi nhìn vị phi tử nọ sẽ là như thế này. Thông thường, dưới tình huống này, phải lập tức tránh đi mới thỏa đáng, có thể chạy bao xa thì chạy, tránh bị người ta làm tổn thương.

Nhưng mà, Khổng Tước quân lại đang túm chặt tay áo nàng, Tuyết Họa Nhi run rẩy một cái. Khổng Tước quân này cũng quá mức không có đạo đức, như thế này còn không phải là đưa nàng vào dưới lưỡi đao hay sao chứ? Sắp chết mà vẫn còn kéo theo một cái đệm lưng, thật sự là không phúc hậu!

Quả nhiên, hai mắt A Loan đờ đờ sát khí, khói xanh lượn lờ sau lưng, bắt đầu nghiêng răng nghiêng lợi, nói: “Ta vừa mới tới Sắc Hoa Sơn tìm chàng, thì chàng lập tức bế quan tĩnh tu. Ta vừa đi khỏi, chàng cũng lập tức xuất quan. Giờ mới vài ngày không gặp, chàng lại có ngay một nương tử vừa già vừa xấu. Chàng, chàng,... đã làm tổn thương trái tim ta quá rồi!”

Nói xong, ngón tay của nàng đột nhiên chỉ thẳng vào Tuyết Họa Nhi. Tuyết Họa Nhi run run, sợ bị nàng đâm thủng người, may mà nàng chưa thi triển yêu pháp.

A Loan tiếp tục dùng dằng dặc, nói: “Ta có điểm nào không bằng nàng ta

chứ? Bộ đáng nàng ta như vậy, chàng nhìn mà không thấy ghê tởm hay sao?”

Tuyết Họa Nhi chấp nhận sự thật này, lúc nàng nhìn “chính mình” trong gương, cũng suýt thì nôn khan. Nàng muốn cách xa Khổng Tước quân một chút, không tham dự vào ân oán của hai người bọn họ, nhưng Khổng Tước quân cứ ra sức kéo tay áo nàng, không cho nàng đi. Mắt thấy sát khí của A Loan càng lúc càng thịnh, bất cứ giá nào Tuyết Họa Nhi cũng phải liều mạng vùng vẫy. Á, tay áo bị rách mất rồi!

Khổng Tước quân cầm đoạn tay áo bị rách trong tay, nói một cách hùng hồn: “Ta cứ thích bộ đáng xấu như thế này, vậy mới có thể làm cho ta càng có vẻ thần tiên xuất chúng. Nàng xinh đẹp như vậy, đi cùng ta, khiến cho ta bị lép vế, sao ta có thể chịu nổi chứ? Cho nên, ta không thể thích nàng được.”

Tuyết Họa Nhi sững sờ nhìn Khổng Tước quân, hẩn nói thật chứ?

Sát khí của A Loan tiêu tan trong nháy mắt, ánh mắt của nàng cũng trở nên dịu dàng: “Thật sao, là vì ta quá xinh đẹp, mới khiến cho chàng sinh lòng tự ti, không dám trèo cao ư?”

Khổng Tước quân có vẻ vô cùng đau đớn: “Đúng vậy, ta vừa nhìn nàng đã tự thấy xấu hổ rồi.”

Tuyết Họa Nhi bội phục sát đất thẩm mỹ quan của Khổng Tước quân.

“Vậy ta biến thành xấu một chút, chàng sẽ thích ta, đúng không?”

Tuyết Họa Nhi suýt nữa đã khuyên nàng rằng: “Cô đừng có biến dạng thêm nữa. Cô như vậy, là vừa vặn lắm rồi.”

Nhưng nàng còn chưa kịp khuyên, tay A Loan đã đặt lên mặt, móng tay khê vạch một cái, bên cạnh thái dương lập tức xuất hiện một vết màu đỏ.

Tự mình hại mình! Tuyết Họa Nhi sợ đến ngất người, tình yêu, quả thực là khiến cho đầu óc người ta choáng váng, không thanh tỉnh mà.

“A Loan, nàng đừng như vậy!” Rốt cuộc thì Khổng Tước quân cũng tìm lại được lương tâm của mình, tiến lên cầm tay nàng, sau đó thấp giọng nói: “Quá muộn rồi, ta với nàng ấy đã thành thân, nàng nên tìm một người khác đi.”

Ánh mắt buốt lạnh của A Loan quét tới, khiến Tuyết Họa Nhi cảm thấy rét run. Nàng âm thầm kêu khổ, Khổng Tước quân, người không thể tha cho ta được hay sao? Vì sao cứ muốn dẫn lửa tới chỗ ta chứ?

“Không sao cả, nàng ta là phạm nhân, cùng lắm chỉ sống được vài chục năm, ta đợi nàng ta chết đi, rồi sẽ tái giá với chàng.”

Khổng Tước quân hoàn toàn không còn gì để nói. Tuyết Họa Nhi lại có chút xúc động vì tình yêu trung trinh của A Loan, nhưng nàng cũng bắt đầu cảm thấy lo lắng cho tuổi thọ của mình. Nếu một ngày nào đó, A Loan nôn nóng, sẽ bắt nàng nhường chỗ, thì ôi thôi, cái mạng nhỏ của nàng xong rồi! Xem ra việc nán lại bên cạnh Khổng Tước quân còn nguy hiểm đáng sợ hơn ở bên cạnh Khuê Mộc Lang. Nàng phải mau chóng rời đi thôi.

“Ngay bây giờ, ta và Vũ Tường quân sẽ tách ra, ta nhường chỗ cho tỷ tỷ.” Tuyết Họa Nhi chân thành tha thiết chỉ rõ lập trường của mình.

Hai mắt A Loan sáng lên: “Thật chứ?”

Tuyết Họa Nhi kiên quyết nói: “Thật mà. Ta sẽ lập tức rời đi.”

Khổng Tước quân giữ chặt cánh tay bị rách tay áo của Tuyết Họa Nhi, ngăn cản bước chân kiên định của nàng.

“Nương tử, sao nàng lại nhẫn tâm vứt bỏ ta như vậy? Chẳng lẽ nàng đã quên, trong đêm động phòng hoa chúc, nàng đã thề với ta những gì hay sao?”

Tuyết Họa Nhi liều mạng kéo lấy ống tay áo bị rách của mình, buồn bực nói: “Nói hươu nói vượn, ta nói với người cái gì chứ?”

“Chính là ‘Khi đỉnh núi chẳng gồ ghề, khi nước sông ngừng chảy, khi mùa đông có sấm sét, khi mùa hạ có tuyết rơi, và đất trời hợp làm một, thì mới đoạn tuyệt cùng chàng!’ ”

Lúc này đây, khả năng thi ca của Khổng Tước quân không chỉ có một chữ không tồi, mà còn thâm tình khẩn thiết, dào dạt yêu thương. Nghiến răng nghiến lợi cũng không đủ để miêu tả sự căm phẫn của nàng với Khổng Tước quân. Hắn lại dám bịa đặt cái gì mà động phòng hoa chúc, thề non hẹn biển. Đây không phải là đang muốn dồn nàng vào chỗ chết hay sao?

Giờ phút này, rạch ròi cũng không có ích lợi gì, vẫn nên thể hiện quyết tâm với A Loan thì hơn. Tuyết Họa Nhi nghiêm túc nói: “A Loan cô nương, những gì đã qua sẽ trở thành quá khứ. Quan trọng là,... bây giờ, ta đã thay lòng đổi dạ với hắn mất rồi.”

Nói xong, nàng mau chóng đi ra ngoài, không ngờ, Khổng Tước quân lại kéo một ống tay áo khác của nàng, khó khăn chia lìa, nói: “Nàng muốn đi đâu, ta cũng sẽ đi theo nàng.”

Rõ ràng là hắn không kéo nàng chết cùng thì không chịu bỏ qua mà. Tuyết Họa Nhi hung ác giật lại tay áo, quyết chí đánh tới cùng: “Ta, ta đi xuất gia!” Tuyết Họa Nhi lau đi mồ hôi lạnh, thầm vui sướng vì bản thân đã cái khó ló cái khôn. Ha ha, xuất gia, người có thể đi theo sao? A Loan sống chết cũng sẽ không để cho người đi theo.

Nàng đắc ý gỡ ống tay áo, nói với A Loan: “Xin hỏi cô nương, ở gần đây có am ni cô nào không?”

A Loan ngẫm nghĩ một lúc, nói: “Am ni cô thì không có, chỉ có một đạo quán.”

Đạo quán?

“Không sao cả, để ta biến người thành một nam nhân, là người có thể tới đạo quán rồi.”

Không đợi Tuyết Họa Nhi ý kiến gì, nàng đã nhấc ngón tay lên, Tuyết Họa Nhi lại cảm thấy thân thể có chỗ không bình thường, quay đầu nhìn, thấy khoe miệng Khổng Tước quân giật giật. Trong lòng nàng lạnh lẽo, chẳng lẽ, nàng đã thật sự biến thành nam nhân?

Khổng Tước quân lấy tay đỡ trán, nói với A Loan: “Nàng, nàng quá nhẫn tâm rồi.”

“Vũ Tường, bây giờ nàng ta đã là nam nhân, chàng sẽ không thích nàng ta nữa, có đúng không?”

Khoe miệng của Khổng Tước quân lại giật giật.

“Vũ Tường, chúng ta đưa nàng tới Thanh Phong quán đi. Nếu như nàng tu hành chăm chỉ, có lẽ một ngày nào đó, sẽ được làm thần tiên, thì đây chính là chuyện tốt.”

Thanh Phong quán.

Thượng Dương đạo trưởng vô cùng uyển chuyển nói: “Việc này,... đạo quán của chúng ta thường xuyên có người tới, vị đạo hữu này, ừm, ta sợ, ừm, có người đó nào nhìn thấy, sẽ không dám trở lại nữa.”

A Loan lấy ra mười bảy mười tám đĩnh vàng.

Đạo trưởng lại nói: “Vậy thì sau này tới phòng bếp làm việc đi, ban ngày đừng có chạy lung tung.”

Việc đầu tiên khi Tuyết Họa Nhi đi vào phòng bếp, chính là lao tới chum đựng nước. Nàng mới chỉ nhìn sơ qua, đã hôn mê bất tỉnh!

Thật lâu sau, nàng mới tỉnh lại, thì phát hiện mình đang bị người ta nửa ôm vào trong ngực, là một vị đạo sĩ tuổi còn trẻ, xinh đẹp thanh tú, đang dịu dàng điềm điềm cười: “Người mới tới à? Ta cũng vậy.”

14. Chương 14

Tuyết Họa Nhi lập tức lặn ra khỏi vòng tay của tiểu đạo sĩ, đứng lên. Hiện giờ, tuy rằng nàng thân là nam nhi, nhưng tâm vẫn còn thuần túy là nữ nhi tâm, nhất định không thể bởi vì bản thân là một tiểu đạo sĩ xấu xí thì phải cam chịu, để cho vị đạo sĩ trẻ tuổi trước mắt này chiếm tiện nghi.

Nàng “Ừm” một tiếng, gơ tay vỗ vỗ bụi đất trên người, lúc tiện tay vỗ bụi trên ngực, trong lòng nàng lại có một cơn gió Thu lạnh lẽo thổi qua. Từ núi cao chuyển thành đồng bằng, mức chênh lệch này cũng quá lớn rồi.

Tiểu đạo sĩ kia cực kỳ nhiệt tình hỏi: “Ta là Thanh Du, người tên là gì?”

Tuyết Họa Nhi ngẩn người, thở dài, nói: “Ta là Tiểu Nha.” Đây là lần thứ hai nàng phải giấu họ giấu tên rồi. Hiển nhiên là trình độ đặt tên của Khổng Tước quân không bằng Khuê Mộc Lang. Tiểu Nha so với Tuyết Họa Nhi cũng chỉ như tiết mục dân gian so với Dương Xuân Bạch Tuyết*.

(* - Dương Xuân Bạch Tuyết là khúc cổ cầm kinh điển của Trung Hoa: đã được chú thích ở Chương thứ bảy.)

“Vịt Nhỏ?”

(Vịt Nhỏ và Tiểu Nha là hai từ đồng âm khác nghĩa, đều đọc là “xiǎo yā”.)

Tiểu đạo sĩ gọi là Thanh Du kia cố gắng kìm nén để không cười, Tuyết Họa Nhi trở mắt nhìn hẩn kìm nén tới mức đỏ bừng cả mặt, sợ hấn bị nội thương, đành phải chuyển hướng câu chuyện, hỏi: “Người cũng làm ở phòng bếp này sao?”

“Ta không phải, vừa rồi có một vị khách nhân tới đạo quán, sư phụ sai ta tới đây đun ấm nước để pha trà, ta vừa tới đã thấy người bị bất tỉnh trước cửa phòng bếp. Người bị sao vậy, đói bụng đúng không?”

Không phải đói, mà là bị dọa, bị “chính mình” dọa đến mức ngất đi. Tuyết Họa Nhi vào phòng bếp, thấy trên bếp lò đang hâm một ấm nước nóng, nên tiện tay đưa cho Thanh Du.

Thanh Du cầm theo ấm nước đi đến cạnh cửa, còn quay đầu cười hiền lành với nàng. Hắn cười rộ lên, vô cùng rạng rỡ đẹp mắt.

Tuyết Họa Nhi ngẩn người, cố ý nhào tới chum nước bên cạnh, ghé vào mép chum soi soi, bộ dáng vẫn như cũ. Nàng thật sự bội phục Thanh Du, đối diện với gương mặt thể này, mà vẫn còn có thể nở nụ cười được?

Sắc trời đã sắp tối đen như mực, Tuyết Họa Nhi nán lại trong phòng bếp giúp đỡ vài vị đạo hữu chuẩn bị cơm chiều xong, lập tức giữ chặt một vị đạo hữu, hỏi: “Đạo hữu, cho hỏi, buổi tối nghỉ ngơi ở chỗ nào?”

“Đi hỏi sư phụ đi, tất cả mọi chuyện trong đạo quán đều do một mình sư phụ định đoạt.”

Tuyết Họa Nhi đành phải đi tìm Thượng Dương đạo trưởng.

Trong phòng Thượng Dương đạo trưởng, ngoài Thanh Du ra, thì còn có một người khác nữa. Tuyết Họa Nhi vừa mới nhìn thoáng qua, lập tức bị trang phục đẹp đẽ của người kia làm cho choáng váng đến hoa mắt. Người này thật đúng là có tiền mà, những thứ đội trên đầu, mặc trên người, đi dưới chân, không có thứ nào không phải là đồ tốt. Bộ dáng cũng là phong lưu phóng khoáng, anh tuấn nhiều tiền. Chẳng trách, Thượng Dương đạo trưởng lại có chút xem trọng hắn, đối xử với hắn như thượng khách.

Thượng Dương đạo trưởng nghe xong mục đích đến đây của Tuyết Họa Nhi, “A...” một tiếng, vỗ trán nói: “Người xem trí nhớ của ta này, vậy mà lại quên khuấy người.”

Tuyết Họa Nhi nhớ là A Loan đã từng cho lão ta mười bảy mười tám đỉnh vàng, không hiểu lão ta có quên hay không?

Thượng Dương đạo trưởng nói: “Hôm nay có khách tới, phòng không đủ, trước tiên người cứ ngủ chung giường đi.”

“Chung giường gì cơ?” Tuyết Họa Nhi làm công chúa mười sáu năm nay, chưa bao giờ phải ngủ chung giường, vì thế nên mở miệng hỏi.

Nàng nghe Thượng Dương đạo trưởng không kiên nhẫn giải thích xong, lập tức cảm thấy run run, toàn thân nổi da gà. Chung giường tức là, phải ngủ cùng bốn đạo hữu khác trên cùng một cái giường trong cùng một căn phòng, chung chăn chung gối! Đạo, đạo hữu,... tất cả đều là nam nhi.

Nàng sững sờ nhìn Thượng Dương đạo trưởng, hận không thể mở miệng nói: “Đạo trưởng, ta là công chúa, có thể cho ta một phòng đơn hay không? Tiền nong ta sẽ trả sau, muốn ít hay nhiều đều được.” Nhưng mà, nếu bây giờ nàng nói như vậy, nhất định sẽ bị cho là kẻ điên, kẻ điên!

Thanh Du đứng một bên nhỏ giọng nói: “Nếu không, tối nay Vịt Nhỏ chen chúc một giường với ta vậy?”

Thượng Dương đạo trưởng nhấp một ngụm trà, gật đầu nói: “Cũng được.”

Tuyết Họa Nhi cả kinh, nhưng lại bắt đầu suy xét xem, ngủ chung giường với một nam nhân tốt hơn, hay là ngủ chung giường với bốn nam nhân tốt hơn?

Mặc dù bây giờ, thân thể của nàng là nam tử, nhưng mà trên tâm lý, thì bất luận là ngủ cùng một nam nhân hay ngủ cùng bốn nam nhân, nàng cũng không thể chấp nhận nổi. Nàng kiên quyết, cắn răng nói: “Đạo trưởng, hôm nay ta sẽ ngủ ở sài phòng* hoặc phòng bếp được không?”

(* - phòng chứa củi.)

Đạo trưởng có chút không kiên nhẫn, nếu không phải nhớ tới mười mấy đỉnh vàng kia, thì quả thực là không muốn nhìn thấy cái mặt “hắn”.

“Tùy người vậy.”

Công chúa sầu khổ nghèo túng, lão đảo vào trong sân, thê lương nhìn ánh trăng trên đỉnh đầu, quyết định, trước tiên cứ ở sài phòng rồi qua đêm nay tính sau.

“Vị tiểu đạo hữu này, nếu như không chê, thì ta sẽ để lại gian phòng khách cho người.”

Bỗng nhiên, phía sau truyền đến một giọng nói xa lạ. Nàng quay đầu lại nhìn, thì ra là vị khách trong phòng Thượng Dương đạo trưởng. Vị khách nọ đã ra khỏi gian phòng, bóng đêm che giấu y phục xa hoa lộng lẫy hắt hắt trên người, làm cho người ta có cảm giác hắt hắt thật thanh lịch tao nhã.

Tuyết Họa Nhi kinh hãi: “Thật không?” Quả thực là trời không tuyệt đường người, có hi vọng rồi!

“Thực ra, một mình ta cũng không ở hết hai gian phòng khách, là do đạo trưởng có lòng tốt cho ta thêm một gian để ta đặt đồ đạc. Người ngủ gian kia có được không?”

“Đa tạ, đa tạ. Xin hỏi, phải xưng hô với huynh đài đây thế nào?”

“Ta là Mộc Tín.”

Tuyết Họa Nhi lặng lẽ nhắc lại tên hán một lần, dự định nếu sau này có cơ hội, nhất định sẽ báo đáp ân tình nho nhỏ ngày hôm nay của hán.

Nàng nằm trong phòng khách, thật lâu cũng chưa buồn ngủ, chỉ cảm thấy không hiểu sao chính mình lại bị cuốn vào chuyện tình của Khổng Tước quân, còn suýt nữa thì bị chết đuối trong biển dầm chua của A Loan, thật là oan uổng mà. Cũng không biết bây giờ, Khổng Tước quân ra sao rồi. Hán ngàn vạn lần đừng có bỏ quên nàng ở trong này, làm một nam đạo sĩ xấu xí luôn nha. Nhớ tới chuyện này, nàng sầu lo đến mức khó có thể đi vào giấc ngủ.

Mãi tới nửa đêm, nàng mới ngủ mơ màng được một lát, thì bỗng nhiên ở cửa phòng có tiếng động nho nhỏ. Nàng cả kinh, lập tức tỉnh ngủ. Nàng đã cài cửa phòng rồi, sao có thể bị mở ra một khe hở được chứ? Nàng sợ tới mức thiếu chút nữa hét toáng lên, kinh ngạc nhìn một người tiến vào từ khe cửa.

Một bóng đen nhào tới, làn gió khẽ lay động, một bàn tay nắm lấy cổ nàng. Nàng khẽ kêu một tiếng, lập tức cảm giác lực bàn tay trên cổ mạnh hơn một chút, nhất thời hít thở khó khăn. Đột nhiên, cánh cửa bị mở toang, một bóng đen khác cũng xông vào, bàn tay đang bóp cổ nàng buông ra, hai bóng đen quần vào một chỗ. Sau một lát, ngọn đèn dầu trong phòng sáng lên.

Hóa ra hai bóng đen kia là Mộc Tín và Thanh Du. Hiện tại tình huống trở thành bàn tay Mộc Tín bóp cổ Thanh Du.

Hiển nhiên là Mộc Tín dùng lực rất mạnh, nên cơ mặt của Thanh Du bắt đầu hơi giật giật.

Mộc Tín lạnh giọng quát: “Nói! Vì sao ngươi muốn hại ‘hán’?”

Thanh Du lầm bầm: “Buông ra trước đã.”

Tay Mộc Tín không nhúc nhích tí nào. Tuyết Họa Nhi sợ hãi nói: “Ngươi bóp cổ hán như vậy, hán khó nói chuyện.”

Mộc Tín vỗ mạnh vào lưng Thanh Du, Thanh Du lập tức mềm nhũn, ngã ra trên mặt đất. Hán cúi đầu ho khan vài tiếng, nói: “Trên người nàng có một viên Khóa Dung Đan của Hoa Thần, ta chỉ muốn viên đan dược này của nàng, không có ý gì khác.”

Tuyết Họa Nhi ngây ngẩn cả người, nàng quen biết với Hoa Thần từ khi nào vậy, làm sao có thể có viên Khóa Dung Đan này chứ, Thanh Du này có lẽ là đang mộng du, nên nói hươu nói vượn đúng không?

Mộc Tín lạnh lùng nói: “Ngươi có lai lịch thế nào? Khóa Dung Đan là cái gì?”

Thanh Du sợ hãi nhìn Mộc Tín, nói: “Ta là một gốc cây hoa quế ngàn năm, đã tu hành từ rất lâu, tình cờ gặp được nàng trong đạo quán. Khóa Dung Đan có thể làm cho dung nhan bất lão, ta chỉ muốn lấy Khóa Dung Đan để giảm bớt vài năm tu hành, ta không định làm tổn thương nàng.”

Tuyết Họa Nhi sợ ngây người, trong đạo quán mà Hoa Yêu cũng có thể ẩn náu. Thế giới này, thật sự là nơi đâu có yêu quái, hóa ra từ trước tới giờ nàng hiểu biết quá nông cạn rồi.

“Khóa Dung Đan?” Mộc Tín thì thảo đọc một lần, rồi nhìn về phía Tuyết Họa Nhi.

Tuyết Họa Nhi vội vàng xua tay: “Ta nào có tiên đan gì chứ. Ta chỉ là người phạm tội.”

Mộc Tín lại dời ánh mắt sang Thanh Du, lạnh lùng nói: “Tu hành há có thể mưu lợi? Vẫn nên trở về mà tu luyện cho tốt đi.” Nói xong, tay hắn nhắc lên. Tuyết Họa Nhi trơ mắt nhìn Thanh Du từ cửa sổ bay ra ngoài.

Chẳng lẽ Mộc Tín không phải là phạm nhân, mà cũng là yêu quái ? Tuyết Họa Nhi lại bắt đầu sợ hãi. Từ khi nàng quen biết Khuê Mộc Lang, hiểu biết của nàng về yêu quái càng ngày càng nhiều, chủng loại cũng càng ngày càng nhiều rồi.

Mộc Tín bước tới, mỉm cười.

Tuyết Họa Nhi nuốt một ngụm nước bọt, run rẩy nói: “Ta thực sự không có đan dược mà.”

Mộc Tín “Ừ” một tiếng, không đợi Tuyết Họa Nhi thở ra, hắn đã nói tiếp: “Vậy sao, tự ta tới tìm.”

Tuyết Họa Nhi ngậy dại, trơ mắt nhìn tay hắn đang muốn hạ xuống thân thể nàng. Nàng vội vàng ôm cánh tay trốn tránh, thiếu chút nữa đã hét lên “Phi lễ.”

Mộc Tín di chuyển, ngăn cản đường đi của nàng, tay nhắc lên rồi rơi xuống bả vai của nàng, không biết là vô tình hay cố ý mà néo néo đầu vai nàng, cười ha hả nói: “Đều là nam nhân cả, có gì mà phải xấu hổ. Để ta kiểm tra xem.”

“Không, không được.”

Mộc Tín cúi đầu bước tới trước mặt nàng, thấp giọng nói: “Tại sao lại không được?”

“Ta, ta đã lâu không tắm rửa, trên người có rận, ta sợ rận sẽ bò sàng người người.”

“A..., như vậy, để ta tắm cho ngươi trước. Sau đó, thuận tiện nhìn xem trên người ngươi có đan dược hay không.”

Sắc mặt Tuyết Họa Nhi trở nên trắng bệch, nàng vội la lên: “Không cần không cần, ta thực sự không có.”

Mộc Tín cười tít mắt nói: “Là không có rận hay không có đan dược?”

“Không, không có đan dược.”

Ngón tay Mộc Tín lại nhẹ nhàng néo néo đầu vai nàng, chậm rãi nói: “Vì sao Khóa Dung Đan lại làm cho dung nhan người ta trở nên bất lão? Thất tình lục dục khiến tâm hồn bị nhiễu loạn, và dung nhan của con người bị già cỗi, ăn Khóa Dung Đan vào, thất tình lục dục sẽ phai nhạt. Trách không được nàng, ai da, nàng nói xem đan dược này có lợi hay có hại? Thật đúng là khiến cho người ta không biết làm sao mới tốt.”

Tuyết Họa Nhi sững sờ nhìn Mộc Tín, đột nhiên nàng cảm thấy ánh mắt của hắn vô cùng quen thuộc, giọng điệu này của hắn cũng vô cùng quen thuộc. Một dự cảm không tốt bắt đầu mãnh liệt nổi lên.

Nàng sợ hãi hỏi: “Ngươi là Vũ Tường quân?”

Sắc mặt Mộc Tín trầm xuống, hắn nói: “Sao vậy, nàng nhớ hắn?”

Trong lòng Tuyết Họa Nhi lạnh toát.

“Ngươi, ngươi là Lang quân?”

Mộc Tín nhú mày, lời nói có chút trêu chọc: “Nàng và Khổng Tước quân bỏ trốn một ngày, tư vị như thế nào?”

Tuyết Họa Nhi cúi đầu, bắt đầu hồi tưởng lại những việc đã trải qua trong lần bỏ trốn này, nàng vô cùng thất bại nói thật: “Thật không tốt.”

Đầu tiên là bị Khổng Tước quân biến thành một nữ nhân xấu xí, sau đó lại bị một nữ yêu nổi máu ghen biến thành một nam nhân xấu, cuối cùng còn suýt nữa bị một Hoa Quả yêu vì muốn cướp đan dược mà sát hại tính mệnh. Mặc dù nàng được Khuê Mộc Lang cứu, nhưng nàng lại không có chút cảm kích nào với ân cứu mạng của hắn. Bị hắn cứu, đồng nghĩa với việc lần chạy trốn thứ năm này đã thất bại hoàn toàn rồi. Bây giờ, đã chạy xa được như thế này, mà tới cùng còn bị hắn bắt được.

Chờ tới lúc nàng nhìn lại, Mộc Tín đã biến thành bộ dáng của Khuê Mộc Lang.

Nàng có chút không cam lòng, nhỏ giọng nói: “Tại sao Lang quân lại biết ta bỏ trốn cùng Khổng Tước quân?”

“Ngay tại lúc hai người thì thầm to nhỏ con rắn gì đó bên bờ suối, thì ta đã biết rồi.”

“Vậy vì sao Lang quân không lập tức ngăn cản?”

Khuê Mộc Lang chậm rì rì nói: “Ta thấy nàng nhàn rồi không có việc gì làm, Vũ Tường quân cũng rảnh rồi nhàn chán. Không bằng để hắc đưa nàng đi giải sầu, ra ngoài dạo chơi một chút.”

Tuyết Họa Nhi không nói gì, nàng lại bị trêu đùa nữa rồi.

“Nha đầu, sao càng lúc nàng càng không tiến bộ thế? Bây giờ còn biến thành cái bộ dáng này, thật sự là khiến ta quá mức thất vọng rồi. Ồi!”

Tuyết Họa Nhi cảm thấy vô cùng ủy khuất và buồn bực, khế hừ hừ: “Ta cũng không muốn như vậy mà.”

Khuê Mộc Lang vỗ vỗ đầu nàng, an ủi: “Nha đầu, trở về tắm rửa một cái rồi tĩnh dưỡng vài ngày, sau đó chúng ta lại tiếp tục tới lần thứ sáu.”

Nói xong, hắc ngẩng nhìn khuôn mặt và vòng eo của Tuyết Họa Nhi, cười ha ha hai tiếng, chế nhạo: “Nhìn cái bộ dạng này của nàng, thật sự là ta không thể nào xuống tay nổi.”

15. Chương 15

Không thể nào xuống tay nổi lại bị Tuyết Họa Nhi nghe thành không thể nào hạ miệng nổi. Ánh sáng trong phòng chập chờn, càng làm cho ánh mắt của Khuê Mộc Lang lộ rõ vẻ trêu tức và đùa giỡn. Tuyết Họa Nhi chịu đựng nổi bất mãn, nhỏ giọng lầu bầu: “Lang quân thấy bộ dáng này của ta không thể nào hạ miệng được ư? Không ngờ Lang quân lại kén ăn như vậy.”

Khuê Mộc Lang không biết nên khóc hay nên cười, tiếp lời nàng: “Đúng là ta vô cùng kén ăn. Tục ngữ có câu ‘tú sắc khả xan’, bộ dáng này của nàng, sao ta có thể ăn nổi chứ, vẫn là bộ dáng trước đây có vẻ hợp khẩu vị của ta hơn.”

Tuyết Họa Nhi vừa nghe hắc nói như vậy, đã vội nói: “Không, cứ để cho ta xấu đi.” Nếu xấu đến mức yêu quái ghét bỏ mà không muốn ăn nữa, thì thực sự là cũng có trình độ ha!

Hiển nhiên là Khuê Mộc Lang bỏ mặc, chẳng thèm ngó ngang tới ý kiến của nàng, khoát tay một cái đã khôi phục nguyên dạng cho nàng.

Tuyết Họa Nhi nhìn những ngón tay của mình trở về thon dài xinh đẹp như cũ, lại tiếp tục đưa tay lên sờ sờ, khuôn mặt cũng đã bóng loáng nhẵn mịn, vừa cảm thấy mừng nhưng cũng vừa cảm thấy lo.

Mừng vì rốt cuộc cũng không còn xấu đến nỗi người người đều oán trách, thiên hạ đều căm ghét. Nhưng nàng lại lo, vì bộ dáng này hiển nhiên là vô cùng hợp khẩu vị của Lang quân. Người xem kia, ánh mắt của hắc lại bắt đầu thay đổi, như là hận không thể lập tức nhào tới cắn nàng một miếng vậy.

“Trước tiên ngủ đi đã, rồi ngày mai quay về động Ba Nguyệt.” Khuê Mộc Lang vỗ vỗ vai nàng, rồi lại nhéo nhéo cánh tay nàng.

Tuyết Họa Nhi bị hắc vỗ mà rung mình một cái, nhỏ giọng nói: “Được.” Nói được xong, như thế nào mà lại không thấy Khuê Mộc Lang nhắc chân sang phòng cách vách chứ?

“Lang quân ngủ ở đâu?”

Khuê Mộc Lang cười trêu ghẹo: “Tất nhiên là ở đây, ngủ cùng nàng.”

Tuyết Họa Nhi lại rung mình cái nữa, vội vàng nói: “Không thể, không thể. Nam nữ thụ thụ bất thân.”

“Đó đều là quy củ của phạm nhân, lại nói, ta và nàng ngủ cùng nhau cũng không phải là lần đầu tiên.”

“Lần đó là do Lang quân ngủ say, đè lên ta. Khác với hôm nay.”

“Không có gì khác cả, nếu ta không ngủ cùng nàng, lát nữa nàng chạy mất thì làm thế nào?”

Tuyết Họa Nhi thề son sắt: “Ta sẽ không chạy.”

Khuê Mộc Lang hừ một tiếng, nói: “Vây cũng không nhất định. Bỏ trốn theo trai cũng đã làm rồi, bỏ trốn ban đêm cũng rất có khả năng.”

Có tiền án trước đó, nên rõ ràng, muốn chiếm được sự tín nhiệm của Lang quân còn cần thêm thời gian. Tuyết Họa Nhi đành phải yên lặng nhận chấp nhận.

Nàng ngoan ngoãn bò lên giường, ra sức nhích vào phía trong, hận không thể dán lên tường luôn. Khuê Mộc Lang cũng nằm lên, nghênh ngang dang rộng thân thể, để chân sát vào chân nàng. Tuyết Họa Nhi lại xê dịch chân vào phía trong, Khuê Mộc Lang cũng chen lấn vào, lại còn ghé sát đầu gối người nàng.

Là người thấy mùi thịt của nàng? Cho nên muốn ăn khuya sao? Tuyết Họa Nhi run run, nhỏ giọng sù sùi: “Lang quân đã nói sau bảy lần mới ăn ta mà. Lang quân không nhớ lắm chứ?”

Khuê Mộc Lang cười ha ha, lại tiếp tục ngủ ngủ, nói: “Ta không nhớ lắm, tới lần thứ bảy bắt được nàng rồi, sẽ phải rửa thật sạch rồi mới ăn, nếu không sẽ bị đau bụng.”

Tuyết Họa Nhi khóc không ra nước mắt.

“Hoa Quế tinh nói trên người nàng có Khóa Dung Đan, là chỗ nào vậy?” Khuê Mộc Lang dán sát vào vành tai nàng, hỏi nhỏ. Hơi thở của hắn phả vào da thịt nàng, vô cùng nóng bỏng. (chỗ này nguyên văn là “vô cùng ****”).

“Ta thật sự không có mà. Ta không lừa người.”

“Thật sao? Để ta tìm xem.”

Sờ? Tuyết Họa Nhi vội vàng nói: “Không cần tìm đâu, thật sự không có mà. Ta thề!”

Về mặt của Khuê Mộc Lang vô cùng tự nhiên, vô cùng thẳng thắn vô tư: “Nếu không có, thì sợ gì chứ? Nàng không cho ta sờ, rõ ràng là đang giấu đầu lòi đuôi.”

Tuyết Họa Nhi lập tức đứng dậy muốn trốn, Khuê Mộc Lang dùng một tay ôm nàng vào trong ngực, bắt đầu tìm kiếm khắp cả người nàng. Tuyết Họa Nhi vừa then vừa vội, vùng vẫy né tránh. Đáng tiếc, giường này quá nhỏ bé chật hẹp, nàng lại bị hắn giam trong ngực, quả thực là không thể nào né tránh. Vì thế cả người nàng đều bị sờ qua một lần. Ôi!

Tay hắn cứ như một ngọn đuốc, liên tục thiêu đốt da thịt nàng, khiến toàn thân nàng như đang bị nướng lên vậy. Chỉ trong giây lát, mà nàng sắp thành một chiếc bánh bao nhỏ nóng hôi hổi, bốc khói nghi ngút.

Công cuộc tìm kiếm của Khuê Mộc Lang vô cùng tinh tế, trừ đầu ngón chân của nàng, thì không một nơi nào có thể lọt lưới. Kết thúc việc tìm kiếm, hắn nghiêm túc kết luận: “Quả thực là không gạt ta, đúng là không có thật.”

Tuyết Họa Nhi xấu hổ và giận dữ đến mức muốn sống không được mà muốn chết cũng không xong. Bây giờ mới kết luận như vậy, không phải là đã muộn rồi sao, toàn thân nàng đều bị móng vuốt sói đào bới một lần, trong sạch cũng đã không còn rồi.

“Người quá đáng rồi đó, đây chính là phi lễ trắng trợn.” Nàng thiếu chút nữa tức giận mà khóc to, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Lang quân đáng giận này, hắn không chỉ kén ăn, mà còn háo sắc.

“Ta muốn tốt cho nàng thôi, mặc dù Khóa Dung Đan giúp cho nàng có dung nhan bất lão, nhưng lại làm cho nàng không thể có con được, cái đầu nhỏ này của nàng nghĩ thật không thông suốt, về sau, sao còn có thể phụ xướng phụ tùy, tình chàng ý thiếp với phu quân nàng được chứ?”

Cái này còn không phải là vô nghĩa hay sao? Nàng sắp không giữ được cái mạng nhỏ này đây, làm gì còn nghĩ được sau này chứ.

“Rốt cuộc Khóa Dung Đan ở chỗ nào vậy? Chẳng lẽ, ở trong miệng nàng?”

“Không có, thực sự không có. Không tin người nhìn xem.”

Tuyết Họa Nhi vội vàng há miệng cho hắn xem, không nghĩ tới, hắn cũng há mồm, rồi lập tức ngậm chặt môi nàng.

...

Sau một lúc lâu, Khuê Mộc Lang mới buông nàng ra, thỏa mãn liếm liếm môi, nói: “Đã kiểm tra xong, trong miệng cũng không có.”

Tuyết Họa Nhi lại khóc không ra nước mắt, bây giờ, thật đúng là nàng đã phải chịu thiệt thòi lớn mà, trừ đầu ngón chân, thì tất cả các nơi khác đều bị hắn phi lễ.

Cái Khóa Dung Đan gì đó thật đáng ghét, ngay cả bộ dáng của nó như thế nào nàng cũng không biết.

“Chưa biết chừng, là ở trong bụng nàng.” Khuê Mộc Lang lại không có ý tốt đặt tay lên bụng nàng.

Sắc mặt Tuyết Họa Nhi trở nên trắng bệch.

May mắn thay, hắn đã nhấc tay ra, sau đó nghiêm mặt nói: “Sau này, ta sẽ đưa nàng tới tìm Hoa Thần hỏi một chút. Trước tiên cứ ngủ đi đã.”

Bị giày vò một phen như vậy còn có thể ngủ hay sao? Tuyết Họa Nhi căm hận nhìn Khuê Mộc Lang đang nằm bên cạnh. Hắn lại có thể ngủ vô cùng say sưa, gương mặt mỉm cười, đắc chí vừa lòng.

Lại một lần nữa ngủ cùng giường, Tuyết Họa Nhi cảm thấy cảnh ngộ của mình càng lúc càng không tốt. Nàng sầu muộn đầu tranh tới nửa đêm, đến lúc thật sự quá mệt mỏi, không tự hỏi những vấn đề vô ích rồi rầm nữa, mới dần dần độn độn ngủ mất.

Ngày hôm sau, trời mới tờ mờ sáng, Khuê Mộc Lang đã dắt tay, kéo nàng xuống núi. Nói hoa mỹ là, lo lắng cho thanh danh của nàng, nên phải đi sớm một chút, sợ bị các đạo hữu khác nhìn thấy, sẽ hiểu lầm.

Tuyết Họa Nhi nghĩ thầm, nếu người thực sự coi trọng lễ nghi như vậy, vì sao lại làm ra cái chuyện ác độc là khám xét toàn thân chứ?

Sáng sớm ở vùng núi, không khí trong lành thấm vào trong lồng ngực, hoa dại ven đường còn đọng những hạt sương từ đêm qua, nhìn vô cùng đáng yêu. Nàng khoác chiếc áo choàng đen của Khuê Mộc Lang trên vai. Rõ ràng là hắn có thể cười mây đạp gió, nhưng lại nắm tay nàng, đi từng bước xuống núi.

Trên đồng ruộng dưới chân núi đã có nông dân làm việc. Có một đôi đường như là phu thê, nữ nhân xách một vò cháo, đứng trên bờ ruộng, gọi trượng phu đang ở dưới ruộng. Nông phu kia gác cái cuốc xuống, đi tới, hai người thuận tiện ngồi xổm trên bờ ruộng, mặt đối mặt húp cháo. Trên mặt đất cũng bày một đĩa dưa muối nhỏ. Nữ nhân kia gấp một gấp vào bát của nam nhân, nam nhân kia lại gấp trả lại hơn một nửa vào chén của nữ nhân, tiện thể lấy mu bàn tay lau đi hạt cơm dính trên khóe miệng nữ nhân.

Khuê Mộc Lang dừng bước, nhìn đôi phu thê nọ. Tuyết Họa Nhi đứng bên cạnh nhìn sườn mặt hắn, chỉ thấy trong mắt hắn tràn ngập vẻ dịu dàng, dường như còn có chút xuất thần.

Nàng không biết hắn đang suy nghĩ cái gì, chỉ cảm thấy bàn tay to đang nắm lấy tay nàng, bắt đầu siết chặt.

Hắn không quay đầu, thản nhiên nói: “Tuyết Họa Nhi, những tháng ngày bình thường trôi qua dưới nhân gian, thật ra cũng tốt lắm.”

Tuyết Họa Nhi cũng đồng ý với hắn, gật đầu hâm mộ nói: “Người xem, nông phu kia, đối xử với lão bà của hắn thật là tốt.”

Khuê Mộc Lang cũng hâm mộ, nói: “Ta thấy nông phu kia cũng rất tốt với trượng phu của nàng.”

Sau đó, Tuyết Họa Nhi lại bắt đầu tiếc nuối sinh mệnh của mình có hạn, sợ là sẽ không có cơ hội tìm thấy một trượng phu cũng đối xử với nàng như vậy rồi. Khuê Mộc Lang bắt đầu tiếc nuối tiếc nuối, trước kia Tuyết Họa Nhi một lòng ái mộ hắn, lại bị Khóa Dung Đan che kín tâm nhãn, xem ra nếu như không lấy Khóa Dung Đan kia ra, mà muốn làm cho nàng yêu sâu đậm hắn, sợ là vô cùng khó khăn.

Ai, thật sự là mỗi người đều có suy nghĩ và phiền não riêng. Nhưng trong lòng hai người đều thổn thức và chua xót.

Sau khi đáp mây trở lại động Ba Nguyệt, chuyện đầu tiên Khuê Mộc Lang làm là bắt Tuyết Họa Nhi đi nấu một nồi cháo.

Tuyết Họa Nhi thầm nói trong lòng, theo lý thì Lang quân đại nhân này phải thích ăn thịt mới đúng, như thế nào mà lại đi thềm thường một nồi cháo của nhà người ta như vậy? Chờ tới lúc nàng bưng cháo lên, Khuê Mộc Lang lại sai nàng đi lấy dưa muối. Tuyết Họa Nhi ấp úng nói: “Lang quân, trong động không có loại thức ăn này.”

Hôm nay Khuê Mộc Lang không ăn được dưa muối thì thế không bỏ qua. Hắn cố ý dùng pháp thuật làm ra một đĩa dưa muối nhỏ, sau đó cũng muốn bắt chước đôi phu thê nọ mà thể hiện tình cảm với Tuyết Họa Nhi. Trong bữa cơm, hắn liên tục đưa mắt ra hiệu cho Tuyết Họa Nhi, nhưng nào ngờ, nàng chỉ vui đầu ăn cháo, mí mắt không thèm nâng lên, càng miễn bàn là sẽ gấp cho hắn một gấp dưa muối. Khuê Mộc Lang nặng nề ho khan hai tiếng, rốt cuộc cũng khiến Tuyết Họa Nhi chú ý tới. Nàng trừng to hai mắt, hỏi: “Có phải dưa muối bị mặn quá hay không?”

Khuê Mộc Lang cũng chẳng còn tâm trạng để ăn cơm nữa, nhu tình chan chứa bị đả kích nghiêm trọng. Xem ra, việc vô cùng quan trọng và cấp bách hiện giờ là phải lấy Khóa Dung Đan ra cho nàng.

Hắn buông bát đĩa xuống, trầm giọng nói: “Ta phải ra ngoài một chuyến.”

Nói xong, áo choàng đen mở ra, như một tia chớp, biến mất không còn tung tích.

Tuyết Họa Nhi trợn mắt há hốc mồm nhìn bóng dáng màu đen biến mất giữa đám mây, trong lòng mừng như điên. Lúc này mà không trốn, thì còn đợi đến lúc nào nữa?!

Nàng đặt bát cháo xuống, lập tức lao thẳng đến phòng ngủ của Khuê Mộc Lang, tay chân luống cuống trèo lên cửa sổ rồi nhảy xuống, sau đó vui mừng phấn khởi chạy một mạch về phía trước. Bây giờ, xem như là ngựa quen đường cũ, không còn ngu ngốc chạy lên núi nữa, vẫn nên chạy tới nơi có nhiều người thôi.

Chạy một đoạn rất xa, lại thấy cái cây và giếng nước kia. Tuyết Họa Nhi vui sướng nhào tới, quen tay hay việc lấy thùng múc nước rồi uống. Uống nước xong, nàng cảm thấy trên đỉnh đầu có chút mát mẻ, ngẩng đầu lên nhìn, thế nhưng lại có một người ngồi trên chạc cây, đang thoải mái bắt chéo chân, cười đến rục rờ.

Tuyết Họa Nhi hít vào một ngụm khí lạnh, thật đúng là oan gia ngõ hẹp mà, lại gặp tên Khổng Tước quân xui xẻo này.

Nàng lập tức đề phòng hỏi: “Sao Vũ Tường quân lại ở nơi này?”

Khổng Tước quân cười đến run rẩy cả người: “Cái này gọi là duyên phận đó, ta cũng không biết vì sao mà khéo như vậy gặp được nàng, có lẽ, ta là quý nhân của đời nàng.”

Tuyết Họa Nhi âm thầm xem thường hắn, khiến nàng chịu uất ức như vậy, mà vẫn còn không biết xấu hổ nói mình là quý nhân của nàng.

Khổng Tước quân lại nói: “Ta vừa thoát khỏi A Loan đã lập tức đi tìm nàng, khi biết được Khuê Mộc Lang đã bắt được nàng, ta vội vàng muốn tới cứu nàng, không ngờ, lại gặp được nàng ở đây. Hai ta, thật đúng là có duyên. Khuê Mộc Lang đâu?”

Nhắc tới Khuê Mộc Lang, Tuyết Họa Nhi lập tức nhắc chân lên muốn đi, nếu còn nói mấy câu dông dài với Khổng Tước quân nữa, Khuê Mộc Lang trở lại, sẽ mất đi một cơ hội tốt.

Khổng Tước quân vội vàng nhảy từ trên cây xuống, kêu lên: “Này, này, nàng đợi ta với. Nàng muốn đi đâu? Ta đưa nàng đi.”

Tuyết Họa Nhi vội la lên: “Đa tạ đa tạ. Ta tự đi thì tốt hơn.”

Khổng Tước quân nhúc nhích: “Này, lần trước gặp A Loan là chuyện ngoài ý muốn. Ta cũng rất đau đầu, không dễ gì mới thoát khỏi nàng. Ta đã nghĩ kỹ rồi, bây giờ, ta sẽ dùng cách ngược lại. Ta sẽ đưa nàng về nhà luôn. Nhất định là Khuê Mộc Lang sẽ không thể ngờ được, nàng ở trong nhà mình.”

Tuyết Họa Nhi gật đầu: “Quả thực là ta phải về nhà, nhưng mà thật sự không dám phiền người nữa.” Nàng đã thấy rõ rồi, Khổng Tước quân là một kẻ lẳng lơ, ở cùng hắn, chắc chắn không phải là chuyện tốt.

Khổng Tước quân chân thành nhìn nàng, dịu dàng nói: “Sao có thể nói là phiền chứ, ta nguyện ý mà, ta cam tâm tình nguyện.”

Nhưng mà ta không muốn! Tuyết Họa Nhi không dám nói thẳng, chỉ bực mình trừng mắt nhìn hắn. Hi vọng hắn từ ánh mắt và sắc mặt có thể đoán được ra ý tứ của nàng. Đáng tiếc, từ trước đến nay, Khổng Tước quân luôn yếu kém trong khoản này, hoặc là hắn làm bộ nhìn không thấy.

Khổng Tước quân không phân bua gì thêm, lôi kéo tay nàng bay lên. Hắn đứng trên đám mây, vui tươi hơn hờ nói: “Nàng xem, nhanh như vậy, chỉ một lát là có thể về đến nhà rồi. Nếu nàng là công chúa, như vậy nhất định ở trong hoàng cung, đúng không?”

Tuyết Họa Nhi bất đắc dĩ, đành phải nói: “Ta thật sự ở trong cung.”

Khổng Tước quân hưng phấn nói: “Ta còn chưa tới hoàng cung bao giờ. Bây giờ, ta có ý này vô cùng tuyệt diệu.”

Tuyết Họa Nhi run rẩy, nhớ tới chủ ý ngày hôm qua của hắn. Nàng có dự cảm bất hảo. Chủ ý của hắn ỏi thiêu thì có, là tuyệt diệu ỏi thiêu.”

Quả nhiên, Khổng Tước quân cười hì hì, vụt một cái, đảo mắt đã biến thành Tuyết Họa Nhi. Tuyết Họa Nhi sợ ngây người. Hắn biến thành nàng, là muốn làm gì vậy? Còn nàng thì sao?

Khổng Tước quân vô cùng đắc ý nói: “Cái này gọi là vạn vô nhất thất*, cho dù Khuê Mộc Lang có vào trong cung tìm được nàng, thì cũng sẽ coi ta là nàng. Nàng xem, ta biến có giống hay không?”

(* - vạn vô nhất thất: tuyệt đối không thể sai sót nhằm lẫn; không sơ hở tí nào.)

Tuyết Họa Nhi không nói gì, nhưng lại cảm thấy hơi sợ hãi, nàng hỏi: “Vậy ta thì sao? Có hai ‘ta’ ư?”

Khổng Tước quân cười ngọt ngào với nàng, cười đến mức khuynh thành. Tuyết Họa Nhi trợn mắt nhìn, hóa ra, “nàng” cũng có thể cười đến mức quỵên rũ mắt hồn như thế, rõ ràng là cùng một khuôn mặt, vì sao hắn lại có thể cười được như vậy chứ?

Khổng Tước quân tiếp tục cười khuynh quốc khuynh thành: “Nàng ấy à, đương nhiên ta sẽ biến nàng thành một người khác.”

Tuyết Họa Nhi hét lên một tiếng thảm thiết: “Ta không muốn biến thành đạo sĩ xấu xí đâu.”

Khổng Tước quân nghiêm túc nói: “Đương nhiên là không. Bây giờ, ta sẽ biến nàng thành một nam nhân đẹp nhất thế gian.”

“Nam nhân?”

“Đúng vậy.”

“Ta không cần!”

Đáng tiếc, kháng nghị của nàng chỉ như vỏ trấu bay trong gió, đảo mắt một cái, nàng đã phải trơ mắt nhìn y phục của mình thay đổi. Trong lòng nàng cả kinh, hình như, vừa rồi, khi Khổng Tước quân ngồi trên chạc cây đã mặc bộ y phục này. Nàng giật mình, vội hỏi: “Chẳng lẽ, người biến ta thành người?”

Khổng Tước quân nhướng mày, nghiêm mặt nói: “Đúng thế, trên thế gian này, ngoại trừ ta, thì có kẻ nào đẹp mắt hơn ta được chứ?”

Tuyết Họa Nhi suýt nữa đã rơi từ trên đám mây xuống.

16. Chương 16

Khi hạ xuống đám mây thì đã là bên ngoài hoàng cung. Tuyết Họa Nhi trơ mắt nhìn Khổng Tước quân biến thành chính mình, ung dung đi đến cửa cung, ngẩng cao đầu, ánh mắt không thèm liếc nhìn người khác, cứ uy nghiêm mà kiêu ngạo, nói: “Ta là Tam công chúa.”

Tuyết Họa Nhi kính nể nhìn hắc, cái dáng vẻ công chúa này quả nhiên là kiêu căng phách lối hơn nàng ngày xưa nhiều. Trước kia, nàng luôn thân thiện hiền hòa, chưa bao giờ nàng cư xử kiêu ngạo như vậy.

Tất nhiên là thị vệ canh giữ cửa cung biết Tam công chúa, tuy nhiên hắc lại cảm thấy lạ, không hiểu vì sao Tam công chúa lại đột nhiên từ ngoài cung trở về, nhưng cũng không dám hỏi nhiều, mà mở cửa cho bọn họ đi vào. Tuyết Họa Nhi thầm nghĩ, có lẽ sau này, khi tuyển thị vệ canh giữ cửa cung phải nghiêm ngặt hơn nữa, và phải tuyển người có tài, chứ hồ đồ để người khác đi vào, à không, là để yêu quái đi vào, có thể thấy được, trước kia trong cung, mức độ an toàn yếu kém biết bao nhiêu. Xem ra, vẫn nên thỉnh một vài vị đạo sĩ biết bắt yêu quái ở ngoài cung thì tốt hơn. Nhưng nghĩ lại thì cũng không ổn, chẳng phải là trong đạo quán có Hoa Quế yêu trà trộn vào hay sao? Yêu quái ấy à, thật sự là không chỗ nào không có, không kẻ hở nào không vào, thật khiến người khác đau đầu mà.

Mặc dù Bảo Tương quốc không phải là một quốc gia lớn, nhưng mà, dù gì hoàng cung cũng là nơi thể hiện sự uy nghiêm của hoàng gia, ấy vậy lại có thể để cho một con yêu quái trà trộn vào, thật mất mặt mà. Vấn đề an toàn này vô cùng khó giải quyết, khiến người khác phải sầu lo.

Sau khi hồi cung, thì đương nhiên phải đi báo kiến phụ hoàng trước. Nhìn thấy phụ thân, không đợi nàng kịp xúc động, Khổng Tước quân đã vô cùng kích động, xông đến trước.

“Phụ hoàng, nữ nhi nhớ người muốn chết!”

Tuyết Họa Nhi run lên một cái, hắc diễn đạt quá rồi đấy. Người nhìn bộ dáng lệ nóng doanh tròng, hoa lệ đầm mưa, giọng nói uất ức nũng nịu kia mà xem, sao hắc có thể làm được như thế chứ? Điều bộ sao lại đáng yêu như vậy? Cho dù Tuyết Họa Nhi đã nhìn quen các vị phi tần trong hậu cung ganh đua sắc đẹp, muôn hồng nghìn tía, nhưng khi so sánh với hắc, quả thực chỉ như hạt bụi, ngay cả đầu ngón chân hắc cũng không bằng.

Cảnh Nghi để vô cùng xúc động nhìn “Nữ nhi”, hỏi: “Con đi đâu vậy? Mấy ngày nay ta phái người bí mật đi tìm con, phụ cận kinh thành cũng đã bị lật tung lên mấy lần rồi.”

“Tam công chúa” yếu điệu nói: “Nữ nhi đi săn thú, gặp phải mãnh hổ, may mà được vị công tử này cứu giúp, chàng còn giữ con lại quý phủ để dưỡng thương nữa.”

Tuyết Họa Nhi sững sờ nhìn “Bách Hoa Tu công chúa” xinh đẹp yếu điệu đang đưa Lan Hoa Chỉ* trắng nõn thon dài về phía mình, rốt cuộc cũng hiểu, hóa ra mình chính là vị công tử dũng mãnh nhanh nhẹn, can đảm đoạt lấy miếng mồi trong miệng mãnh hổ, để thực hiện một màn anh hùng cứu mỹ nhân theo lời của hắc. Nàng có chút khâm phục công phụ trọn mắt nói dối mà mặt không đỏ, mí mắt không nháy của Khổng Tước quân.

(* - Lan hoa chỉ: tay hoa - ngón tay xếp thành hình hoa lan)

Cảnh Nghi để kích động nhìn ân nhân cứu mạng của nữ nhi, nói: “Vị công tử này, người họ gì, tên gì? Trẫm muốn trọng thưởng cho người.”

Tam công chúa chân chính nhìn phụ thân của mình, thiên ngôn vạn ngữ mắc nghẹn trong cổ họng, một lúc lâu sau mới nói khe khẽ: “Ta, ta là Vũ Tường.” Ai dà, từ khi gặp yêu quái, nàng không chỉ trèo tường như cơm bữa, mà còn thay tên đổi họ cũng như cơm bữa. Từ “Tuyết Họa Nhi” thành “Tiểu Nha”, rồi lại từ “Tiểu Nha” thành “Vũ Tường”, nàng đã sắp quên tên của mình vốn dĩ là Bách Hoa Tu rồi.

Khổng Tước quân lại nũng nịu nói: “Phụ hoàng, may mà có ân cứu mạng của chàng, nữ nhi mới có thể trở về an toàn. Nữ nhi muốn lấy thân báo đáp ân cứu mạng của chàng.”

Tuyết Họa Nhi sững sờ nhìn Khổng Tước quân đang phóng tới một ánh mắt đắm đuối đưa tình, toàn thân run lên, suýt nữa thì cầm mặt xuống đất! Bây giờ thì nàng đã hiểu, người hắc muốn dùng thân báo đáp chính là nàng!

Rốt cuộc là hấn định làm gì vậy? Quả nhiên, đừng phải hấn thì sẽ không có chuyện gì tốt đẹp mà. Hấn rõ ràng là công chúa giả, còn nàng rõ ràng là một nam nhân giả, hấn đang muốn làm con hát đây mà. Nàng hỏi hấn muốn chết, lẽ ra, sống chết không nên đồng ý cho hấn tới hoàng cung. Giờ thì hay rồi, làm sao có thể chấm dứt được chuyện này đây?

Lão quốc vương cũng cảm thấy sững sốt, cẩn thận hỏi han: “Qua loa như vậy sao? Ơn này, nữ nhi à, con không biết là báo ơn như vậy có chút quá lớn, quá phận và quá mức hay sao chứ?”

“Tam công chúa” xấu hổ lắc lắc thân thể làm nũng, nói: “Không đâu mà, nữ nhi thấy, báo ơn như vậy vừa thỏa đáng, vừa thực tế, lại có tình thú nữa.”

Lão quốc vương có phần bất đắc dĩ đối với sự lớn mật, nhanh nhẹn và dũng mãnh của nữ nhi nhà mình, quay đầu lại, cẩn thận đánh giá “Vũ Tường”. Nói thật, dung mạo đó đúng là tuần tú hiếm có trên thế gian, chẳng trách nữ nhi lại động tâm, ngay cả ông cũng động tâm, vì thế “Ủm” một tiếng.

Tuyết Họa Nhi tỉnh táo lại, lúc bình thường, khi phụ thân nói “Ủm”, thì chuyện đó tám chín phần mười đã được đồng ý.

Nàng hét thảm một tiếng, vội vàng nói: “Không, Hoàng thượng anh minh, báo đáp này của công chúa quả thực là quá lớn, quá phận và quá mức. Ta không thể nào nhận nổi. Ta quyết không thể nhận.”

“Tam công chúa” thẹn thùng, ảo não trừng mắt nhìn nàng: “Chàng đó, người ta cũng đã là người của chàng rồi, chàng còn khách khí gì chứ?”

Tuyết Họa Nhi run lên bần bật, suýt nữa ngất đi! Ông trời ơi, hấn nói cái gì vậy? Rõ ràng là bịa đặt mà! Vu oan giá họa mà!

Đầu tiên, sắc mặt lão quốc vương chuyển thành màu hồng, sau đó lại biến thành màu trắng, cuối cùng là xanh mét. Ông hận nhất là loại nam nhân không dám thừa nhận, không chịu trách nhiệm. Trước giờ, ông luôn là người rất có trách nhiệm, chưa bao giờ sủng hạnh một cung nữ mà lại không tiếp nhận. Thân là một nam nhân, chẳng lẽ lại dám làm mà không dám chịu? Lão quốc vương nổi giận: “To gan! Dám vô lễ với công chúa! Đã làm mà còn không muốn nhận hay sao?”

Cái gì con cũng chưa làm mà! Tuyết Họa Nhi thật muốn bổ nhào vào lòng phụ thân khóc lóc kể lể thiên cổ kỳ oan như mùa đông có sấm sét, mùa hạ có tuyết rơi này của nàng, nhưng mà, ngoại trừ Khổng Tước quân, thì ai sẽ tin nàng đây?

Lão quốc vương vô cùng bất mãn: “Nếu gạo sống đã nấu thành cơm chín, thì cứ như vậy đi, chẳng lẽ cưới Tam công chúa vẫn còn khiến người bị ủy khuất hay sao? Ngoài bộ dáng đẹp mắt ra, thì người có cái gì chứ?”

“Tam công chúa” quệt miệng, bất mãn nói: “Phụ hoàng đừng nói vậy, chàng vẫn biết làm thơ, võ biết săn thú. Trừ bỏ không làm cơm, thì cái gì chàng cũng làm được. Không cho phụ hoàng nói xấu chàng.”

Lão quốc vương không thấy bất ngờ chút nào đối với sự bênh vực của nữ nhi. Ông đã gả hai nữ nhi đi rồi, nên rất có kinh nghiệm. Nữ nhi đã gả ra ngoài cũng như chậu nước đã hắt đi, một khi các nàng gả cho người ta, thì trong mắt chỉ có trượng phu, phụ thân sẽ bị gạt sang một bên. Chính mình nói hấn không tốt thì được, nhưng người khác nói câu đó, thì nhất định là không được. Bây giờ, xem ra Tam nữ nhi đã khăng khăng một lòng với Vũ Tường này rồi, ai da, lại là một chậu nước đã hắt ra ngoài...

Tuyết Họa Nhi sững sờ nhìn Khổng Tước quân, bây giờ thì xong rồi, hấn dùng thanh danh công chúa của nàng, tùy tiện gả “chính mình” cho một người không tồn tại. Nếu tương lai, hấn phải mông bỏ chạy lấy người, vậy thì nàng, nàng phải làm quả phụ hay sao? Nhưng ngộ nhỡ hấn không phải mông bỏ chạy, vậy thì chẳng lẽ, nàng phải gả cho hấn? Một con Khổng Tước tinh? Nàng lại một lần nữa cảm nhận được cái gì gọi là muốn sống không được, mà muốn chết cũng không xong. Đùa cợt cũng không nên làm như vậy, như vậy là dẫn người ta vào chỗ chết đó!

Lúc này đây, nàng không có một chút cảm giác vui sướng nào khi thoát khỏi Khuê Mộc Lang, so với Khổng Tước quân, Khuê Mộc Lang thực sự là người tốt, hấn ngoại trừ sờ sờ, hôn nhẹ, và uy hiếp muốn ăn nàng ra, thì ở những phương diện khác, đối xử với nàng cũng không tệ. Trong thời khắc mấu chốt còn cứu cái mạng nhỏ của nàng những hai lần. Ở cùng hấn có vẻ như an toàn hơn nhiều so với ở cùng Khổng Tước quân.

Khổng Tước quân thì thật đúng là kẻ không thể dựa vào, không chỉ trêu chọc hoa đào lung tung khắp nơi, mà còn gây chuyện rắc rối. “Chỉ sợ thiên hạ không loạn” chính là biệt hiệu dành riêng cho hắn!

Lão quốc vương phân phó: “Chuyện này có chút vội vàng, nên phủ công chúa chưa được xây dựng. Trước tiên, Vũ Tường cứ ở lại trong cung đi. Tam nha đầu, con phải quản lý Phò mã của con cho tốt, đừng để hắn đi lung tung. Trong cung này có nhiều nữ nhân, diện mạo của hắn lại đẹp mắt như vậy. Về sau, con trông chừng người của con cho cẩn thận, ta cũng phải trông chừng người của ta cho tốt, tránh xảy ra chuyện đáng tiếc.”

Tuyết Họa Nhi nhìn phụ thân rời đi mà khóc không ra nước mắt.

Quay đầu nhìn “Bách Hoa Tu” kiều diễm lại càng cảm thấy vô cùng phần nộ. Nhưng nghĩ đến bên cạnh còn có vài cung nữ, nên nàng phải kìm nén vô cùng khổ sở, kìm nén đến mức nội thương.

Dường như, Khổng Tước quân vô cùng tò mò về cuộc sống sinh hoạt của công chúa, lúc thì phân phó cái này, lúc lại phân phó cái kia, quả thực là sai khiến mấy cung nữ của nàng đến nỗi chân không chạm đất.

Khó khăn lắm hắn mới yên tĩnh lại, đuổi cung nữ ra bên ngoài, sau đó cười hì hì, thốt tha duyên đáng đi tới, vịn đầu vai Tuyết Họa Nhi, nũng nịu gọi một tiếng: “Phò mã, lang quân.”

Da gà da vịt toàn thân Tuyết Họa Nhi nổi hết lên, tê dại run cầm cập.

“Rốt cuộc là ngươi muốn làm gì, mau biến ta về như cũ đi.”

Khổng Tước quân nghiêm túc nói: “Đừng vội, không phải Khuê Mộc Lang đã nói, một ngày không tìm được nàng, thì nàng mới xem như là đã thành công hay sao? Bây giờ mới một canh giờ. Đợi đến ngày mai, ta sẽ biến nàng về như cũ.”

“Sau đó thì sao?” Ý Tuyết Họa Nhi là “Ngươi thì sao?”

“Sau đó, ta cũng biến về.”

“Sau đó nữa thì sao?”

“Sau đó nữa thì, tất cả trở về bình thường, ta là nam, còn nàng là nữ.”

“Ý ta là, tất cả mọi người đều đã biết ta đã giả đi.”

“À, đúng vậy, giả đi thì giả thôi.”

Tuyết Họa Nhi không hiểu là hắn đang giả bộ hồ đồ hay là bị hồ đồ thật, nàng cắn răng nói: “Chẳng lẽ ý ngươi muốn nói, ta phải giả cho ngươi?”

“Giả cho ta khiến nàng bị uất ức sao? Nàng đã gặp nam nhân nào đẹp mắt hơn ta chưa?”

“Không được.”

Khổng Tước quân cảm thấy bị tổn thương, giận dữ: “Không được? Vậy ta sẽ đi.”

Hắn vẫn còn không rõ nàng đang muốn hỏi cái gì. Tuyết Họa Nhi nói thẳng: “Vậy ta đây phải làm sao bây giờ?”

“Nàng ở lại đi.”

Tuyết Họa Nhi cắn răng: “Đương nhiên là ta muốn ở lại, nhưng mà thanh danh của ta thì sao? Ta phải giải thích với mọi người như thế nào về việc, trong một đêm, Phò mã của ta đã không còn nữa?”

Khổng Tước quân vỗ trán: “Ai nha, sao ta lại không nghĩ tới chuyện này nhỉ?”

Tuyết Họa Nhi nhớ đến bộ dáng nói láo không chớp mắt vừa rồi của hắn, hung tợn nói: “Ngươi! Ngươi cố tình, chắc chắn là ngươi đã cố tình!”

Khổng Tước quân vội vàng la lên: “Oan uổng cho ta mà, ta luôn đơn thuần, thực sự là ta không nghĩ được nhiều, được xa như vậy. [dile,n,,d4/xnl3q.uzyd9n](#) Ta cho rằng làm như vậy mới có thể giải thích được chuyện nàng biến mất mấy ngày rồi mới hồi cung, ta một lòng suy nghĩ cho nàng mà.”

Tuyết Họa Nhi tiếp tục hung tợn nói: “Người cổ tình thì có, ta hận người.”

Hai mắt Khổng Tước quân phát sáng, yếu ớt nói: “Hận cũng là một loại tình cảm, chứng tỏ rằng nàng có cảm giác mãnh liệt đối với ta.”

Tuyết Họa Nhi run lên một cái, rồi ngậm miệng. Tranh cãi cũng vô ích, từ khi ở cùng đám yêu quái, nàng đã học được một điều là phải chấp nhận hiện thực.

Một lúc sau, hai vị tỷ tỷ của Tam công chúa nghe được tin vui rằng muối muối mang theo phu quân trở về, đã nhanh chóng lao tới tấm cung của nàng, vào trong lại nhanh chóng bỏ nhào lên người Khổng Tước quân.

Nàng trở mắt nhìn Khổng Tước quân trái ôm phải ấp Đại tỷ và Nhị tỷ của mình, mà cảm thấy ngứa răng. Sao lại ôm chặt như vậy chứ? Vốn dĩ không mặc nhiều quần áo mà?

Khổng Tước quân ôm nhị vị tỷ tỷ một lúc lâu, mới cười hì hì chỉ vào Tuyết Họa Nhi, nói: “Đây là Phò mã của muội, bộ dáng rất đẹp mắt đúng không? Muội nghĩ là, thần tiên trên trời cũng chỉ như thế này là cùng. Diện mạo như vậy các tỷ có thích không?”

Tuyết Họa Nhi cố nén cơn buồn nôn, nhìn hắn một cái. Hắn đang khoe khoang bản thân một cách trần trụi đây mà.

“Đẹp, đẹp, muội muội thật là tinh mắt.”

“Bách Hoa Tu” công chúa ngưỡng ngùng nói: “Muội vừa trông thấy chàng đã thích rồi. Muội cố ý giả vờ bị hổ cắn bị thương, cố ý ở lại nhà chàng không đi, sau đó, sau đó, có một đêm, muội kìm lòng không đậu đã đem gạo sống nấu thành cơm chín.”

Trong lòng Tuyết Họa Nhi nổ ầm một tiếng, máu nóng xông thẳng lên não. Khổng Tước quân, hắn lại dám bôi nhọ thanh danh của nàng như vậy. Rõ ràng là hắn đang cố ý, cố ý một cách trắng trợn.

Nàng bị chọc đến mức nóng cả mắt, nhưng dù sao, hiện tại nàng cũng đang khoác lên người lớp da của Khổng Tước quân. Vậy thì, ta đây cũng sẽ bôi nhọ người, chà đạp người. Ta sợ người chắc? Bằng bất cứ giá nào, cũng phải vì thanh danh của bản thân.

“Không, Đại tỷ, Nhị tỷ! Là do ta chủ động, là do ta đã Bá Vương ngạnh thượng cung, chiếm đoạt lấy Tam công chúa. Không phải ban đêm, mà là giữa ban ngày ban mặt. Tam công chúa là người băng thanh ngọc khiết, sao có thể làm ra loại chuyện là chủ động tới tìm ta được chứ. Tất cả đều là do ta đã làm bừa, ta không phải người.”

Quả nhiên, Khổng Tước quân sững sốt, nói không nên lời.

Tuyết Họa Nhi lại tiếp tục nói: “Mặc dù diện mạo của ta đẹp mắt, nhưng mà nội tâm lại bỉ ổi. Ta rất thích mỹ nhân. Nhị vị tỷ tỷ đã xuất giá chưa? Nếu chưa, bốn người chúng ta thành người một nhà, có được hay không?”

Nhị vị tỷ tỷ, nhanh chóng cáo từ.

Khổng Tước quân ủy ủy khuất khuất nhìn nàng, trách móc: “Nàng, nàng lại có thể nói như vậy. Nàng có biết hiện giờ nàng đang ở trong bộ dáng của ta hay không? Nàng có biết là ta quý trọng danh dự biết bao nhiêu hay không? Ta giữ mình trong sạch, không sợ cường bạo, A Loan ép buộc ta bao nhiêu lần ta cũng không theo. Nàng lại dám nói nội tâm của ta bỉ ổi! Sau này làm sao ta có thể gặp người được chứ? Lòng dạ của nàng thật là nham hiểm!”

Sung sướng quá đi mất! Người mà cũng biết cái tư vị này thật không dễ chịu ư? Tuyết Họa Nhi trừng mắt nhìn Khổng Tước quân, oán hận cuộn cuộn như nước sông Trường Giang từ phía chân trời ập tới, dìm chết Khổng Tước quân hắn.

...

Công chúa và Phò mã trở mặt, người ngoài đều không biết nguyên nhân, chỉ biết khi màn đêm vừa buông xuống, thì cả hai đã ở riêng rồi!

17. Chương 17

Lúc tin tức Tam công chúa và Phò mã vừa mới về tẩm cung đã âm ỹ đòi ở riêng truyền tới tai Hoàng đế Bệ hạ, ông đã lập tức từ trong lòng ái phi vội vã chạy tới tẩm cung của Tam nữ nhi. Vừa mới tân hôn đã âm ỹ đòi ở riêng, lại còn ở trong Hoàng cung, trước mặt bao người nữa, sẽ gây ảnh hưởng không tốt, vô cùng bất lợi đối với danh dự của Hoàng gia, lại càng không có lợi cho tình hữu nghị và sự ổn định, hậu quả cực kỳ nghiêm trọng, nhất định phải giải quyết.

Hoàng đế Bệ hạ tới chỗ Tam công chúa, vừa mới nhìn đã cảm thấy vô cùng giận dữ. “Phò mã” ngọc thụ lâm phong lại dám ngang nhiên chiếm lấy phòng ngủ của “Công chúa”, đuổi công chúa tới Thiên điện. “Phò mã” đáng giận khi nhìn thấy ông, ánh mắt lại còn ngấp tràn ỷ khuất, giống như hần vừa mới bị ức hiếp, cứ ngược đời con người trong giấc mơ nhìn ông. Lão quốc vương lại tức giận công tâm, có nhìn ta cũng vô dụng, mà có lý đi chăng nữa thì cũng vô dụng, ta chỉ bệnh vực khuê nữ của ta.

Vì thế, Quốc Vương Bệ hạ bày ra sắc mặt vô cùng khó coi, liếc nhìn “Vũ Tường”, rồi hừ lạnh: “Phò mã, ở trong cung mà ngược đời xử với Công chúa của ta như vậy, sau này rời khỏi Hoàng cung, không còn ở dưới mí mắt của ta nữa, còn không phải là muốn lật trời lên hay sao?”

Tuyết Họa Nhi nhìn phụ thân mình bực tức đến mức vênh cả râu lên, không ngừng nói chuyện gièm công chúa do Khổng Tước quân biến thành, mà muốn ôm ông khóc lóc kể lể: “Trong Thiên điện kia không phải nữ nhi của người đâu, là một nam yêu quái biến thành đó, con mới là công chúa thực sự, là nữ nhi của người.”

Đáng tiếc, một tay Khổng Tước tinh đã tạo nên cục diện như bây giờ, cho dù nàng có nói gì thì cũng không ai tin tưởng, thật đúng là tu hú chiếm tổ, khiến người khác phẫn hận mà.

Hoàng đế lại tiếp tục nói: “Phò mã, chúng ta cần phải coi trọng sự hài hòa, thiên địa hài hòa, âm dương hài hòa. Người và công chúa âm ỹ đòi ở riêng như vậy là cực kỳ không hài hòa, nhất định phải sửa chữa sai lầm ngay lập tức, mau thỉnh công chúa trở về. Người không được quên, người là thần, nàng là quân. Không phải là ta đang bao che cho nữ nhi của mình, mà người xem, nàng xinh đẹp như vậy, lại còn là đứa nhỏ lạnh lợi khôn khéo, ai mà không muốn nâng niu nàng trong lòng bàn tay chứ? Nhưng người lại dám lạnh nhạt với nàng, thật sự là không hiểu phong tình, vô cùng đáng giận. Uổng công người mang bộ dáng phong lưu phóng khoáng, anh tuấn kiệt xuất như vậy. Quả thực là đáng tiếc.”

Tuyết Họa Nhi oan uổng muốn khóc, dưới cái nhìn uy hiếp tràn đầy sự căm ghét và phẫn nộ của Hoàng đế phụ thân, bắt buộc phải đi tới Thiên điện, thỉnh Khổng Tước quân tới chính điện nghỉ ngơi.

Khổng Tước quân khoan thai bước tới, trong nụ cười mang theo chút hờn giận, liếc xéo Tuyết Họa Nhi một cái, ánh mắt kia quả thực là dương dương tự đắc một cách trắng trợn.

Hoàng đế nhìn “Nữ nhi” đang đắc ý, còn “Phò mã” thì đang bực tức, mà nhất thời cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Ông hưng trí bưng bưng phân phó: “Bày thiết yến ở Yêu Tiên đài đi, hôm nay ngày tốt cảnh đẹp, trước hoa dưới trăng, để cho Công chúa và Phò Mã hảo hảo bồi đắp tình cảm, trước hòa hảo sau hài hòa.”

Vì thế, đêm hôm khuya khoắt, trong Hoàng cung, trên Yêu Tiên đài hương khói lượn lờ, đèn đuốc chói mắt, còn có rượu ngon và hoa quả. Hoàng đế Bệ hạ tự mình áp giải hai người lên Yêu Tiên đài, hạ mệnh lệnh, không giải quyết được bất hòa thì đừng có xuống Yêu Tiên đài.

Tuyết Họa Nhi nhìn Khổng Tước quân biến thành “Chính mình”, hận không thể lập tức trao đổi với hần để trở về như cũ.

Khổng Tước quân dương dương tự đắc cầm một quả nho đưa lên miệng, cười hì hì nói: “Cuộc sống trong Hoàng cung quả nhiên là dễ chịu, ta thực không muốn rời đi.”

Tuyết Họa Nhi lập tức trợn trừng hai mắt, trong lòng cả kinh.

“Không phải người đã nói, ngày mai, khi trời vừa sáng sẽ trao đổi với ta hay sao?”

Khổng Tước quân giật mình, hỏi ngược lại: “Ta đã nói như vậy à?”

Tuyết Họa Nhi thiếu chút nữa thì không thở nổi, vội la lên: “Nói rồi, trước lúc ở riêng người đã đáp ứng rồi. Người đừng có mà lật lọng.”

Dường như Khổng Tước quân đang hồi tưởng lại, sau đó hần gật đầu nói: “Được rồi. Nói thật, nàng biến thành ta, liên tiếp làm mất đi phong thái của ta. Nàng xem nàng kia, rứt cổ tròng mắt, tra tấn hành hạ dung mạo của ta tới mức biến dạng. Thực sự là ta nhìn không nổi nữa. Sáng sớm ngày mai, chúng ta sẽ đổi về như cũ.”

Tuyết Họa Nhi nhẹ nhàng thở ra, ngắm nhìn vầng trăng tròn đầy trên đỉnh đầu, do do dự dự hồi lâu, rồi cuộc cắn răng một cái, nói: “Ta muốn đi ngủ, người ở chỗ này mà thiên địa nhân hòa một mình đi. Ngày mai nếu Phụ hoàng có hỏi, người cứ nói chúng ta đã hòa hảo rồi. Sau đó, người nói nhớ nhà, muốn về nhà. Cuối cùng, người sẽ mất tích, chúng ta sẽ tạm biệt nhau từ đây. Không, về sau vĩnh viễn không cần phải gặp lại.”

Khổng Tước quân “Vụt” một cái đứng lên, quả nho trong tay cũng lăn xuống đất. Hắn vô cùng đau đớn nhìn Tuyết Họa Nhi, thương tâm nói: “Nàng qua cầu rút ván à, ngày mai đuổi ta đi ư?”

Tuyết Họa Nhi cắn hận nói: “Ta đối xử với người cũng đủ khách khí rồi, còn người đã bôi nhọ thanh danh của ta như thế nào hả? Tất cả mọi người đều biết ta gả cho người ta, nhưng ngày mai, sau khi người rời đi thì cũng mất tích luôn, khi ấy ta sẽ thành một nữ nhân bị tượng phụ vứt bỏ. Người hại ta còn chưa đủ hay sao?”

Khổng Tước quân thâm tình khẩn thiết nói: “Ta có thể không vứt bỏ nàng mà.”

“Không được, người nhất định phải vứt bỏ ta.” Tuyết Họa Nhi kiên quyết ném ra những lời này, rồi xoay người xuống lầu. Nàng thà cô độc một mình, chứ nhất định không chịu gả cho một con yêu quái. Cho dù có phải gả cho yêu quái, cũng nhất quyết không thể gả cho tên yêu quái hoa tâm như hắn.

Tuyết Họa Nhi vừa bước xuống bậc thềm được ba bước, thì bỗng nhiên một trận cuồng phong thổi tới, nàng còn chưa kịp kêu cứu, đã bị ngắt đi.

Khi tỉnh lại, Tuyết Họa Nhi giật mình một cái, nàng bị đưa đến một nơi xa lạ, không phải trong Hoàng cung, cũng không phải ở động Ba Nguyệt. Nàng đang nằm trên một chiếc giường lớn lạ lẫm, không chỉ hoa lệ chói mắt, mà trước mắt còn có một người bưng giá cấm nển ngơ ngác nhìn nàng. Nền kia rất sáng, nhưng ánh mắt của người nọ còn sáng hơn! Có thể so với ánh mắt của Khuê Mộc Lang khi muốn ăn nàng.

Tuyết Họa Nhi rung mình một cái, người trước mắt này chính là A Loan!

Nàng lập tức có cảm giác gặp phải kẻ địch, thậm chí không ổn.

A Loan dịu dàng đắm đuối nói: “Vũ Tường, chàng dậy rồi ư? Ta tìm chàng lâu lắm rồi. Sao chàng lại vào Hoàng cung Bảo Tương quốc? Nữ nhân vừa mới đứng cùng chàng là ai vậy?”

“A Loan tỷ tỷ, ta không phải là Vũ Tường.” Tuyết Họa Nhi vội vàng phân trần. Thì ra, nàng ấy tưởng nàng là Khổng Tước quân nên mới bắt nàng tới đây. Thật đúng là nhà dột còn gặp mưa to. Trốn đi mấy lần mà không lần nào được suôn sẻ. Vừa mới ra khỏi hang sói thì đã bị vào hang cọp, mà lại còn là cọp cái.

A Loan bật cười: “Chàng lại nói đùa rồi, chàng không phải Vũ Tường thì là ai chứ? Nương tử của chàng đâu? Đã vứt bỏ rồi sao? Ta nói mà, nha đầu kia xấu xí như vậy, làm sao mà chàng có thể chung giường chung gối với nàng ta được chứ?”

Ồi chao, trí nhớ của nàng ấy thật là tốt, vẫn còn nhớ rõ “Tiểu Nha” xấu xí mà Khổng Tước quân đã biến nàng thành kia. Tuyết Họa Nhi đau đầu, nên giải thích mọi chuyện như thế nào bây giờ? Tốt nhất là vẫn không nên giải thích thì hơn, nếu giải thích thì có vẻ như nàng và Khổng Tước quân đang dây dưa không rõ ràng.

Nhìn bộ dáng nhu tình mật ý của nàng ấy, Tuyết Họa Nhi nhúc nhích đầu vô cùng: “Ta, Ta thực sự không phải Khổng Tước quân mà.”

A Loan đặt giá nền xuống, nhào tới, nín chặt lấy cổ áo của Tuyết Họa Nhi, hai mắt kích động phát sáng: “Vũ Tường, chàng đừng ra về nữa. Ta biết chàng cũng có tình cảm với ta. Hôm nay, ta sẽ nói thẳng. Nếu như chàng không theo ta, ta sẽ Bá Vương ngạnh thượng cung.”

“Đừng, ngàn vạn lần đừng làm vậy!” Trời ạ. Có nữ yêu nào dũng mãnh can đảm như vậy không! Tuyết Họa Nhi thất kinh, nắm chặt áo, âm thầm phân cao thấp với cái kẻ đang muốn lột y phục của nàng. Không ngờ, A Loan là yêu quái nên có khí lực rất lớn, lại có tình cảm mãnh liệt cuộn trào nên sức lực vô cùng mạnh, kết quả là nàng ta dùng nội lực để lôi kéo, cho nên, y phục mỏng manh kia đã hoa hoa lệ lệ bị rách. Tuyết Họa Nhi khóc không ra nước mắt, vừa vội lại vừa sợ, cái từ “Bá vương ngạnh thượng cung” này, nàng cũng không rõ nó có ý nghĩa cụ thể là gì, nhưng mà đại thể thì vẫn biết.

“Ta, ta là Tam công chúa của Bảo Tương quốc, vừa rồi, trên Yêu Tiên đài, ta và Vũ Tường đã trao đổi diện mạo, ta thật sự không phải là Vũ Tường. Tỷ tỷ biết pháp thuật, không tin có thể dùng pháp thuật khôi phục nguyên hình cho ta để nhìn xem. Nếu tỷ tỷ muốn bá vương Vũ Tường, thì đi lên Yêu Tiên đài nhanh lên mới kịp, đừng ở cùng đồ giả là ta mà để lỡ mất.” Chuyện tới nước này, thì chỉ có thể bắt Khổng Tước quân tới đây mới có thể nói rõ ràng được.

A Loan nhường mày buông tay, sắc mặt nhất thời tái mét.

“Người thật to gan, dám lừa gạt ta.” A Loan âm u nói xong, bấm đốt ngón tay rồi phát một cái, một cơn gió lạnh thổi qua. Tuyết Họa Nhi phát hiện y phục của mình đã trở về hình dáng ban đầu. Nàng lại vội vàng sờ sờ mái tóc của mình, sau đó âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng cũng được trở về diện mạo của chính mình rồi.

“Tại sao người phải biến thành bộ dáng của Vũ Tường?”

Tuyết Họa Nhi cảm thấy cực kỳ uất ức: “Là tại hắn, cứ muốn biến ta thành bộ dáng của hắn, ta cũng không muốn như vậy.”

Sắc mặt A Loan trở nên âm hiểm nghiêm túc: “Người và hắn có quan hệ gì?”

Tuyết Họa Nhi cảm thấy rét run. Từ ánh mắt của A Loan có thể thấy được, nàng ấy đã thực sự coi nàng như tình địch mà oán hận rồi. Nàng ấy sẽ không muốn ăn nàng đi? Vì thế Tuyết Họa Nhi vội vàng thanh minh: “Chúng ta không có quan hệ gì hết.”

“Thật chứ?”

“Thật mà. Ta biết tỷ tỷ thích hắn. Ta cảm thấy trên thế gian này cũng chỉ có tỷ tỷ mới có thể sánh đôi cùng Vũ Tường quân. Không còn ai có thể xứng hơn nữa.”

“Coi như người thức thời.” A Loan hừ một tiếng, dường như sau khi nghe những lời đó, nàng ấy cũng cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

“Tỷ tỷ đưa ta về đi, rồi thuận tiện bắt Vũ Tường quân đến đây luôn, chậm thêm chút nữa, chỉ sợ hắn đã rời khỏi hoàng cung rồi.”

A Loan lập tức đứng dậy, cũng túm lấy y phục của nàng rồi cùng nhau bay lên. Trong vòng một đêm, Tuyết Họa Nhi đã liên tục bị lẫn qua lẫn lại, cảm thấy vô cùng khổ sở. Kể từ lần đi săn đó, sau khi bắn trúng một con thỏ, quả thực nàng đã gắn bó như keo sơn với đám yêu quái. Từ những con yêu quái chạy trên đất, bay trên trời, đến cả yêu quái hoa hoa cỏ cỏ, nàng cũng đều được thấy rồi. Như vậy, lúc nào mới có thể thoát ra được đây. Nàng quả thực có chút cam chịu, mong muốn Khuê Mộc Lang xuất hiện ngay lúc này, ăn thịt nàng luôn, thế là xong mọi chuyện.

Khi nhìn thấy Hoàng cung một lần nữa, Tuyết Họa Nhi có cảm giác được sống lại. Nhưng mà sau khi A Loan đã đứng trên đỉnh Yêu Tiên đài, thì Tuyết Họa Nhi lại phát hiện tình huống có chút không ổn. Trên Yêu Tiên đài và dưới đài đều có tiếng người ồn ào, đèn đuốc sáng trưng. Lão Hoàng đế đang đứng ở nơi sáng nhất, phân phó mọi người: “Vừa rồi có một luồng gió yêu quái đã cuốn công chúa đi. Các người hãy mau chóng tìm khắp mọi nơi. Tìm thấy sẽ được trọng thưởng. Phò mã, yêu quái kia trông như thế nào?”

Khổng Tước quân tỏ vẻ lo lắng, nói: “Phụ hoàng, vừa rồi, không khéo lại đúng lúc con đang cúi đầu ăn nho, khi cảm thấy có cơn gió lạnh thổi tới, ngẩng đầu lên đã không thấy bóng dáng công chúa đâu nữa, cho nên

cũng không biết yêu quái trông như thế nào.”

Tuyết Họa Nhi vô cùng kích động. Khổng Tước quân chết tiệt, cuối cùng cũng trở về bộ dáng của hân rồi. Nàng vội vàng nói với A Loan: “Tỷ tỷ, mau đặt ta xuống, rồi đi bắt Vũ Tường quân đi.”

“Đợi một chút.”

Tay áo dài của A Loan vung lên, lập tức có một trận gió to thổi qua, tất cả các ngọn đuốc đều bị tắt. Mọi người chậm rãi ngã xuống. Trong bóng tối, chỉ còn ánh sáng lơ lửng trên người Khổng Tước quân. Hân ngẩng đầu nhìn thoáng qua, rồi nhẹ nhàng bay tới, sau đó đứng trên mái cong của Yêu Tiên đài, trường sam tung bay, giống như đang đứng giữa vầng trăng, dung mạo thanh nhã, lỗi lạc vô cùng.

“Thì ra là nàng, A Loan! Vừa rồi ta còn tưởng rằng Khuê Mộc Lang lại bắt Tuyết Họa Nhi đi, cho nên chưa đuổi theo.”

A Loan cầm chặt tay Tuyết Họa Nhi, bắt nàng đứng thẳng, hỏi: “Chính là ta. Ta cứ nghĩ nàng ấy là chàng. Sao chàng lại ở đây? Chàng và nàng ấy có quan hệ gì?”

“Ta và nàng ấy sao?” Khổng Tước quân nhìn Tuyết Họa Nhi cười quyền rũ, cười đến mức Tuyết Họa Nhi cảm thấy toàn thân lạnh lẽo. Nàng âm thầm cắn răng, người ngàn vạn lần đừng có nghĩ ra cái chủ ý tuyệt diệu gì đó, rồi nói lung tung đi.

Khổng Tước quân yếu ớt thở dài: “Ta và nàng ấy, là tình địch.”

Tuyết Họa Nhi vừa định thở phào nhẹ nhõm, lại lập tức cảm thấy không bình thường, hơi thở bị đè nén ở trong cổ họng. Tình địch? Chẳng lẽ không phải những người cùng giới tính mới tồn tại cái gọi là tình địch này hay sao? Hân và nàng, thành tình địch từ khi nào vậy? Là bởi vì người nào mà đối địch?

A Loan hét to một tiếng: “Người nói vậy.”

Khổng Tước quân lại tiếp tục yếu ớt thở dài một hơi: “A Loan, nàng đừng ép ta nữa, những lời ta nói đều là thật. Ta thích nam nhân, chứ không phải nữ nhân.”

Tuyết Họa Nhi run rẩy, cùng lúc đó, nàng cảm thấy bàn tay của A Loan đang nắm lấy tay nàng cũng run rẩy một phen.

Tuyết Họa Nhi nhìn Khổng Tước quân đang cười một cách thản nhiên mà thích ý, âm thầm bội phục. Xem như người lợi hại!

A Loan rất lâu không nói nên lời, hung ác nhìn Khổng Tước quân, ngón tay và cánh tay liên tục run rẩy. Tuyết Họa Nhi thấp tha thấp thỏm, chỉ sợ nàng ấy run rẩy mạnh hơn chút nữa, túm nàng không chặt, thì nàng có thể bị ngã xuống đất. Hiện giờ, nàng và A Loan đang lơ lửng giữa không trung mà.

Sau một lúc lâu, A Loan mới nghẹn ngào nói: “Người chàng thích là ai?”

Khổng Tước quân ngẩng đầu nhìn ánh trăng, lại yếu ớt thở dài: “Ài, ta thích Khuê Mộc Lang, đã rất nhiều, rất nhiều năm rồi.”

Toàn thân Tuyết Họa Nhi lập tức nổi đầy da gà.

Thiên lôi cuộn cuộn...

A Loan hét to một tiếng, cả người mạnh mẽ run lên. Chuyện Tuyết Họa Nhi lo lắng rốt cuộc cũng đã xảy ra. Nàng bị tuột khỏi tay A Loan, cả người lao thẳng xuống đất.

Bây giờ thì xong đời rồi, vì muốn đến gần các vị tiên nhân, nên Hoàng đế lão cha đã cố ý xây Yêu Tiên đài vô cùng cao. Lúc này, nàng mà ngã từ trên đỉnh xuống, thì sẽ biến thành một cái bánh thịt.

Khổng Tước quân lập tức bay tới. Tuyết Họa Nhi liếc hân một cái cuối cùng. Mặc dù hân không phải hung thủ mưu hại nàng trực tiếp, nhưng chắc chắn là hung thủ gián tiếp.

Duyên phận có lương duyên, nhưng cũng có nghiệt duyên. Hân nhất định là cái sau, chính là loại duyên phận như thuốc cao bôi trên da chó.

Bỗng nhiên, có một cánh tay quấn quanh eo nàng, tư thế đang rơi xuống lập tức thay đổi.

“Nghe nói, có người thích ta, ta tới đây xem.”

Tuyết Họa Nhi được mùi hương quen thuộc, giọng nói quen thuộc bao quanh, mà cảm thấy có chút vui mừng. Hơi thở trên người hần giống như một loại rượu ngon hảo hạng, tỏa ra hương thơm thoang thoang trong gió đêm.

18. Chương 18

Khuê Mộc Lang vững vàng đỡ lấy Tuyết Họa Nhi, đứng trên mái cong của Yêu Tiên đài cùng Khổng Tước quân và A Loan, tạo thành thế chân vạc.

Tuyết Họa Nhi cảm thấy chân mình đang giẫm lên một viên ngói lưu ly mong manh như một miếng băng mỏng, nên động cũng không dám động nhẹ, mặc cho Khuê Mộc Lang ông nàng vào trong ngực, vô cùng tự giác buông tha cho việc giãy dụa. Bị một con yêu quái ôm lâu một chút, còn hơn là bị ngã xuống thành cái bánh thịt. Lại nói, số lần ôm ấp này càng lúc càng nhiều, cho nên cũng đành mặc kệ.

Giờ phút này, trong bóng đêm, trăng thanh gió mát. Tuyết Họa Nhi lại cảm khái, từ khi xây dựng Yêu Tiên đài tới nay, đã không mời được vị tiên nhân nào, mà ngược lại, còn mời đến ba con yêu quái. Hơn nữa, lại còn là ba con yêu quái đang lẩn quẩn trong tam giác tình yêu. Nàng là một phạm nhân bị kẹp ở giữa, thì có vẻ không thích hợp cho lắm. Nhưng mà, cho dù nàng có muốn rời khỏi, cũng không có khả năng, đành phải cố chịu đựng nghe ba con yêu quái này gỡ bỏ khúc mắc tình cảm như thế nào.

Khổng Tước quân cúi đầu, dường như có tật giat mình, xấu hổ, nũng nịu nói: “Khuê Mộc Lang, người tới đúng lúc lắm. Câu nói lúc nãy của ta, vốn dĩ dù có bị đánh chết ta cũng sẽ không nói ra. Nhưng không ngờ, ông trời đã thương xót cho một mảnh si tình của ta, nên đã khiến người đúng lúc nghe thấy.” Dường như hần cũng hiểu, thứ tình cảm như vậy mà mở miệng nói ra thì quá mức không thích hợp, nên chỉ dám nói lấp ba lấp bắp, làm cho người nghe cảm thấy rung mình buồn nôn.

Người thổ lộ đã gian nan thể hiện tình cảm, khẳng định là người kia sẽ không chấp nhận. Tuyết Họa Nhi cứ nghĩ rằng Khuê Mộc Lang sẽ từ chối trước mặt mọi người, nhưng không ngờ hần lại cười nhẹ, thần nhiên nói: “Vũ Tường, kỳ thật, ta cũng có một câu luôn muốn nói với người, thật khéo, vừa vặn chính là câu nói vừa rồi của người.”

Tuyết Họa Nhi lại nổi da gà đầy người, mặc dù rất sốc, nhưng mà vô cùng khâm phục dũng khí của hần, rất quyết đoán! Khuê Mộc Lang quay đầu, nhẹ nhàng cười với nàng, bàn tay đỡ eo nàng, siết chặt vào người hần.

Tuyết Họa Nhi cảm thấy, da gà trên người, dường như lại nhiều hơn một chút.

A Loan khóc than một tiếng, rồi lao tới đánh. Bình thường, tiết mục đều là hai nữ tranh một nam, hoặc là hai nam tranh một nữ, còn một nữ và một nam tranh một nam nhân như thế này thì quả thực là không nhiều lắm. Nhưng Tuyết Họa Nhi lại không có tâm trạng để xem trận náo nhiệt hiem lạ này. Trong lòng chỉ cảm thấy lo lắng, nàng ấy đang muốn giết tình địch diệt khẩu hay sao? Nàng kim lòng không đậu lo lắng thay Khuê Mộc Lang, thuận tiện cũng lo lắng cho bản thân. Thành môn thất hỏa, ương ngật trì ngư*, vạn nhất nàng ấy lỡ tay, cũng thuận tiện giết luôn nàng, thì nàng thật đúng là bị chết oan.

(* - Thành môn thất hỏa, ương ngật trì ngư: cửa thành bị cháy, tai họa lây cả cá tương tự với câu: trâu bò đánh nhau, ruồi muỗi chết của Việt Nam.)

Khuê Mộc Lang thần nhiên cười, ngón tay nhắc lên, một luồng sáng màu vàng chiếu thẳng về phía A Loan. A Loan nhanh chóng né người ra, tránh được luồng sáng. Trong tay lại biến ra một thanh bảo kiếm sắc bén sáng loáng. Tuyết Họa Nhi thét lên kinh hãi, trơ mắt nhìn thanh bảo kiếm đã sắp đâm trúng Khuê Mộc Lang. Nếu Khuê Mộc Lang chết, thì nàng cũng bị biến thành một cái bánh thịt rồi.

Khuê Mộc Lang lại cười, nói: “Vũ Tường, người trên chọc đào hoa thì tự người đi mà giải quyết. Nợ nần giữa chúng ta, ngày mai ta chờ người tới rồi sẽ tính sổ. Ta đi trước.”

Nói xong, hần lập tức túm lấy Tuyết Họa Nhi, biến thành cơn gió bay đi.

Liên tiếp chạy trốn, rồi lại liên tiếp bị bắt. Hiện giờ, Tuyết Họa Nhi cũng không còn cảm thấy quá thất bại hay mất mát nữa, nghiêm nhiên vô cảm đến mức bình tĩnh không sợ vỡ rồi. Lại nói, nàng vào vào ra ra động Ba Nguyệt này mấy lần, giờ cũng đã quen thuộc, giờ được trở về, không hiểu sao lại có cảm giác thân thiết.

Khuê Mộc Lang ngồi trước bàn, bưng một ly trà, cười tí mắt đánh giá nàng. Nàng cũng không sợ hắn, dường như vài lần ân cứu mạng của hắn, khiến hắn trông có vẻ thuận mắt hơn nhiều.

“Về nhà cảm thấy thế nào?”

Tuyết Họa Nhi vội nói: “Tốt lắm, nhưng nếu như Khuê Mộc Lang không đưa ta về đây thì sẽ tốt hơn.”

“Là sao? Nếu không đưa nàng về đây, vậy nàng định ở lại hoàng cung làm quả phụ hay sao? Vũ Tường cũng quá mức hồ đồ, tự nhiên lại biến nàng thành Phò mã.”

Tuyết Họa Nhi vô cùng buồn bực nói: “Lang quân, thật ra thì, làm quả phụ vẫn tốt hơn nhiều so với bị ăn.”

Hai mắt Khuê Mộc Lang sáng lên, bật cười thành tiếng: “Thật sao? Chờ đến lúc ta ném qua rồi nói sau.”

Trong lòng Tuyết Họa Nhi chợt cảm thấy lạnh lẽo, đúng là tên yêu quái nhẩn tâm mà, nói đến ăn thịt người mà vẻ mặt còn sung sướng thích ý, phong hoa tuyết nguyệt như vậy. Chẳng lẽ, mấy ngày nay ở chung, hắn không có chút thương tiếc nào với nàng sao? Quả nhiên, nói giao tình với một con yêu quái là chuyện vô ích, vẫn nên đừng hi vọng gì thì hơn. Nàng nhớ đến một lần bỏ trốn cuối cùng quý trọng còn lại. Bấy lần, thực không đủ mà.

“Vừa rồi, Vũ Tường nói như vậy, rồi ta cũng đáp lại hắn như thế, nàng có biết vì sao không?”

Tuyết Họa Nhi “Ừm” một tiếng, đương nhiên là ta biết, các người lưỡng tình tương duyệt, rốt cuộc cũng tìm được cơ hội thích hợp để thổ lộ cùng nhau.

“A Loan cứ thích dây dưa cùng hắn, nói thế nào, khuyên thế nào, trốn thế nào cũng không được. Vừa rồi, Vũ Tường bị dồn ép đến mức nóng nảy, mới nghĩ ra hạ sách này, nói hắn không thích nữ nhân. Ta cũng coi như biết thời biết thế, giúp hắn một chút. Chỉ mong A Loan có thể hoàn toàn hết hi vọng.”

Tuyết Họa Nhi tò mò liếc nhìn hắn một cái, nói thầm, người nói cho ta biết những điều này làm gì. Người thích người nào hay không thích người nào, ta thật sự không quan tâm, Khổng Tước quân thích nam nhân hay nữ nhân, ta lại càng không quan tâm. Ta chỉ quan tâm, lần chạy trốn sau cùng này phải làm thế nào mới có thể thành công.

Khuê Mộc Lang thấy biểu tình của nàng không có một tia dao động, hơi hơi bất mãn. Khóa Dung Đan này thật sự là làm lỡ việc mà. Ài!

Vì vậy, hắn đành phải nói thẳng: “Ý của ta là, ta không thích nam nhân. Ta chỉ thích nữ nhân.”

Nàng vẫn mang vẻ mặt “chẳng liên quan tới ta”, hơn nữa còn có chút không tập trung.

Khuê Mộc Lang nổi giận, hận không thể bước đến phi lễ để cho sắc mặt bình tĩnh của nàng bị dao động một chút, rồi đổ bưng bưng. Trong lòng hắn nghĩ vậy, tay cũng lập tức di chuyển, giữ lấy bàn tay nàng, cười nói: “Dường như bây giờ, nàng chẳng còn sợ ta nữa rồi. Trở về đây cũng đã tự nhiên thoải mái giống như trở về nhà vậy. Nàng đang nghĩ gì thế?”

Tuyết Họa Nhi rút một ngón tay ra khỏi tay hắn, tiếp theo lại cố gắng rút thêm một ngón, rồi một ngón nữa. Không biết do nàng dùng sức hay là đang then thùng, mà sắc mặt quả nhiên đã đỏ bừng.

Khuê Mộc Lang hài lòng ngắm nhìn, tiếp tục nắm lấy tay nàng, sau đó lại hứng thú nhìn nàng rút từng ngón tay ra. Khuê Mộc Lang cứ chờ cho nàng rút được bốn ngón tay, lại nắm toàn bộ bàn tay nàng. Cứ như vậy vài lần, nàng đành phải bỏ cuộc, sắc mặt đỏ bừng rực, mí mắt cũng không dám nâng lên. Lúc này, Khuê Mộc Lang mới buông tha cho nàng, cười hì hì vô cùng đắc ý.

“Lang quân vẫn nên đi nghỉ sớm đi.”

“Ừm, được. Chúng ta cùng đi nghỉ.”

Tuyết Họa Nhi biến sắc, vội vàng xoa tay: “Không, thế này không được ổn cho lắm. Ta vẫn nên về phòng mình thì hơn.”

Khuê Mộc Lang nghiêm túc nói: “Cũng không phải là lần đầu tiên, có gì mà không ổn?”

Tuyết Họa Nhi vội la lên: “Quả thực là vô cùng không ổn, cứ tiếp tục như vậy, ta sợ, ta sợ sẽ phá hỏng thanh danh của Lang quân.”

Khuê Mộc Lang nhướn miệng cười, thập phần tuấn mỹ.

Hắn dịu dàng nói: “Hiếm khi nàng suy nghĩ cho ta như vậy. Ta mặc kệ thanh danh có thuận tai hay không.” Nói xong, hắn đến bên cạnh nàng, khẽ sát cánh tay nàng. Mùi hương trên người hắn nồng đậm hơn, dường như đang muốn bao vây cắn nuốt nàng.

Người không sợ, nhưng mà ta rất sợ. Tuyết Họa Nhi kích động xoay người đi, mặt lại đỏ bừng.

Khi về phòng, nàng nằm trên giường mà cảm thấy phiền muộn buồn bực vô cùng. Lần chạy trốn cuối cùng này phải làm sao mới tốt đây? Khổng Tước quân thì không thể trông cậy vào được rồi, không những không trông cậy gì được, mà ở cùng hắn, tình hình chỉ có tệ hơn.

Mà Khuê Mộc Lang thì lại có vẻ là người mưu hay chước giỏi, lần nào cũng bắt được nàng. Nàng âm thầm thở dài, nghĩ đến một biện pháp tiêu cực, đó chính là không chạy. Không chạy, vậy thì vĩnh viễn cũng không có lần thứ bảy. Hắn sẽ không ăn được nàng.

Đây là lựa chọn khi đã tuyệt vọng, không còn cách nào khác. Trước khi có thể nghĩ ra một biện pháp tốt hơn, có thể thành công, thì quyết không thể hành động thiếu suy nghĩ, nếu không thì chỉ còn đường chết. Quyết định như vậy xong, nàng cũng cảm thấy mệt nhọc. Một đêm này thật đúng là lộn xộn rối ren, trải qua không ít sợ hãi.

Ngày hôm sau, mới sáng sớm, nàng vừa mở cửa ra đã thấy một khuôn mặt không lấy gì làm tốt đẹp. Mặc dù hắn cười xán lạn đến mức phong vân cũng phải biến sắc, nhưng thực sự Tuyết Họa Nhi chỉ muốn giẫm cái bản mặt chuyên đi gây chuyện thị phi kia dưới lòng bàn chân, rồi ra sức chà đạp một phen.

“Tuyết Họa Nhi, sớm thế. Khuê Mộc Lang đã dậy chưa?”

“Tự người xem đi.”

“Ta sợ hắn đuổi ta ra ngoài.”

“Làm sao có thể chứ, không phải đêm qua hai người các người đã thổ lộ tình cảm một cách rõ ràng rồi hay sao?”

Khổng Tước quân lập tức nghiêm mặt nói: “Đêm qua là do bất đắc dĩ mới phải nói với A Loan như vậy, ta và Khuê Mộc Lang trong sạch.”

“Trong sạch hay không trong sạch ta đây cũng mặc kệ. Sau này, người đừng xía vào chuyện của ta nữa, ta cũng không quản chuyện của người. Về sau mọi người nước sông không phạm nước giếng.”

Khổng Tước quân vội vàng nói: “Ai nha, tấm lòng hiệp nghĩa can đảm của ta! Ta đã vì nàng mà giúp đỡ đến không tiếc cả mạng sống, nhưng nàng lại cứ tuyệt tình như vậy.”

Tuyết Họa Nhi lạnh lùng nói: “Ta lại có cảm giác người đang lấy dao đâm vào người ta.”

Khổng Tước quân ra vẻ oan uổng muốn chết: “Ta thật sự có lòng tốt mà, lần thứ bảy này, ta đảm bảo với nàng chắc chắn sẽ thành công.”

Nhắc tới lần thứ bảy, Tuyết Họa Nhi lập tức tránh hắn thật xa. Có hắn, chắc chắn sẽ không thành công.

“Nợ cũ còn chưa tính mà người đã đến lừa gạt người của ta rồi.” Khuê Mộc Lang mở cửa, sắc mặt lạnh nhạt mất hứng.

Khổng Tước quân sờ sờ cái mũi, cười hì hì nói: “Ta thấy người là một tinh quân mà lại đi bắt phạm nhân, thì thật sự không công bằng với nàng chút nào, mà cũng không chứng tỏ được năng lực của người. Ta đã làm cho trò chơi của các người gia tăng thêm độ khó, như vậy mới có tình thú, đúng không?”

Khuê Mộc Lang kiên quyết nói: “Không.”

Khổng Tước quân ngưng ngừng, lại sờ sờ mũi, nói: “Đêm qua, phải cảm ơn người. Cuối cùng, nàng ấy cũng không thích ta nữa rồi. Hồi ức trước kia, quả thực là một mảnh huyết lệ. Ta bị nàng truy đuổi đến nỗi không có nơi nào để trốn, đành phải ba ngày hai bữa bị ép buộc bế quan tu luyện. Ta, ta nào có dễ dàng gì.”

Khổng Tước quân nhìn trời, khóc thút thít một hồi, mới nặng nề vỗ vỗ bả vai Khuê Mộc Lang, trịnh trọng nói: “Bạn chí cốt.”

Khuê Mộc Lang cười cười: “Nếu người lại có ý đồ gì với nàng, ta sẽ đi nói cho A Loan, thật ra người vẫn thích nữ nhân.”

Khổng Tước quân nhảy dựng lên, sắc mặt trắng bệch.

“Khuê Mộc Lang, nếu người dám làm như vậy, ta và người tuyệt giao, tuyệt giao!”

Khuê Mộc Lang cười ha ha, lại nói: “Ta nghe nói, viên Khóa Dung Đan của Hoa Thần kia là do người đi thỉnh cầu, cũng là người cho nàng ăn, có đúng không? Chuyện này xảy ra từ khi nào?”

Khổng Tước quân sững sốt, một lúc lâu cũng không lên tiếng.

Khuê Mộc Lang lại cười: “Ai buộc chuông thì người đó phải đi cởi chuông. Người phải chịu trách nhiệm lấy Khóa Dung Đan ra cho ta.”

Sắc mặt Khổng Tước quân cực kỳ mất tự nhiên, hồi lâu mới nhỏ giọng nói: “Cái này, là do trong lúc vô ý, ta không cẩn thận đã để cho nàng nuốt phải. Kỳ thật, ta cũng có lòng tốt mà, nữ nhân kia không muốn có dung nhan bất lão.”

Khuê Mộc Lang cũng không hỏi kỹ nữa, nói: “Chuyện của nàng, đã có ta quan tâm.”

“Được rồi, người đi theo ta lấy giải được đi.”

“Người có giải được?”

“Ta có, nhưng không mang theo bên người, chúng ta cùng nhau đi thôi.”

Khuê Mộc Lang cười cười, nói: “Được. Nhân tiện cho tiểu nha đầu kia một cơ hội cuối cùng, để xem nàng chạy như thế nào.”

Khổng Tước quân có chút đồng tình nhìn thoáng qua phòng bếp, nói: “Khuê Mộc Lang, làm người phải phúc hậu, người như vậy là hơi quá đáng rồi đó.”

Khuê Mộc Lang liếc nhìn hẩn đầy ý vị thâm trường, buồn bã nói: “Ta còn phúc hậu hơn so với ai đó, ít ra ta không đào góc tường nhà người khác.”

Khổng Tước quân lập tức ngậm miệng, đáp mây bay theo Khuê Mộc Lang.

19. Chương 19

Tuyết Họa Nhi từ trong bếp đi ra, bỗng nhiên phát hiện, hai con yêu quái đều không thấy đâu cả. Động Ba Nguyệt to lớn như vậy chỉ còn lại mình nàng. Nàng đi tới đi lui trong phòng Khuê Mộc Lang, ra vào mười lần, cứ do dự về chuyện nên trốn hay không nên trốn.

Nếu chạy trốn ngay lúc này thì đúng là một cơ hội tốt, nhưng mà, nàng lại không thể bảo đảm có thể chạy đi mà không bị bắt lại. Lúc trước, nàng cứ nghĩ rằng, có bảy lần là sẽ đủ, nên cứ đi ra ngoài vô tội vạ. dije,n,,da/nnl3q.yđron Mà hiện giờ, cơ hội cũng giống như bạc, tiêu tốn rất nhanh, đảo mắt một cái đã đến cơ hội cuối cùng rồi. Bây giờ, nếu không nắm chắc, thì tuyệt đối không được hành động tùy tiện, nếu không sẽ biến thành mỹ thực trong miệng sói. Nàng rung mình một cái, kiên quyết quay trở về từ trước giường của Lang quân.

Ngàn vòn lần không nên bị kích động, phải thật bình tĩnh. Nàng chạy tới bên bờ dòng suối nhỏ, vốc một ít nước lên rửa mặt, muốn cho mình được bình tĩnh tỉnh táo lại một chút.

“Nàng sao vậy?”

Đột nhiên, phía sau vang lên giọng nói của Khổng Tước quân. Tuyết Họa Nhi cực kỳ hoảng sợ, vội vàng quay đầu lại nhìn, quả nhiên là hắn. Vừa thấy hắn, Tuyết Họa Nhi đã cảm thấy căng thẳng, không vui.

“Không phải ngươi và Lang quân đã đi rồi sao, như thế nào mà nửa đường lại quay về vậy? Lang quân đâu?”

Khổng Tước quân mím môi, chưa hề chưa lết nói: “Lang quân, lang quân. Gọi thân mật như vậy.”

“Hắn đâu?”

“Ta quần lấy hắn đi vòng lớn, rồi tìm cơ hội quay về giúp nàng đây.”

Tuyết Họa Nhi vừa nghe đến chữ “Giúp”, đã cảm thấy rùng mình.

“Ngươi không cần phải làm như vậy. Ta không cần ngươi giúp. Chúng ta vẫn nên việc ai người nấy làm đi.”

“Không, nhất định ta phải giúp nàng. Đã làm người tốt thì phải làm đến cùng, đưa Phật thì phải đưa tới tận Tây Thiên. Lần cuối cùng này, nhất định chúng ta sẽ thành công.”

“Không, ta kiên quyết không chấp nhận.”

“Nàng không muốn nhận cũng phải nhận. Nàng biết không, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất. Bây giờ, ta sẽ biến nàng thành một con cá, nàng cứ đợi dưới suối này. Đợi đến ngày mai, ta sẽ biến nàng về như cũ. Hắn nhất định sẽ không thể tưởng tượng được, nàng lại trốn trong nhà hắn. Khuê Mộc Lang là người cực kỳ giữ chữ tín, chỉ cần nàng trốn được một ngày này, về sau tuyệt đối hắn sẽ không tìm nàng nữa.”

Tuyết Họa Nhi không kịp phản đối, đã “Bùm” một tiếng rơi xuống nước, mà còn là trong hình dạng của cá. Nàng tuyệt vọng ngoi lên mặt nước, nhìn Khổng Tước quân đang cười ngọt ngào và nhiệt tình, mà thật muốn phun một ngụm nước lên mặt hắn. Nhiệt tình giúp đỡ người khác là chuyện tốt, nhưng mà nhiệt tình đến mức phá hoại thì không phải là chuyện tốt nữa.

Nhưng Tuyết Họa Nhi đang là một con cá, nên chỉ có thể trơ mắt nhìn Khổng Tước quân mà không nói nên lời, chỉ có thể lo lắng suông mà không làm thế nào được.

Khổng Tước quân đứng lên, vội vã nói: “Ta không thể nán lại lâu được, ta phải nhanh chóng đi tìm Khuê Mộc Lang, nếu không, nhất định hắn sẽ nghi ngờ ta.”

Nói xong, hắn lập tức biến mất.

Tuyết Họa Nhi cố gắng chịu đựng cảm giác khó chịu khi làm cá, mà phần hận không thôi. Tên Khổng Tước quân này cứ đối tới đối lui nàng, trước thì từ nữ biến thành nam, bây giờ thì tốt rồi, biến nàng thành cá luôn. May mà đây là lần cuối cùng, nếu không cứ bị hắn lần qua lần lại như vậy, còn không bằng để cho Khuê Mộc Lang một ngụm ăn luôn đi cho rồi. Ở cùng với hắn, quả thực cứ như là đang chịu tội vậy!

Cũng không biết đã qua bao lâu, mắt thấy trời sắp tối, mà Khuê Mộc Lang và Khổng Tước quân đều không thấy bóng dáng, Tuyết Họa Nhi cũng cảm thấy hơi mệt mỏi. Nàng đã bơi trong nước suốt một ngày, cực nhọc vô cùng, nên quyết định nghỉ ngơi một chút, đi ngủ.

Đột nhiên, một cơn gió lạnh phất qua mặt nước, trên bờ suối có một ngọn đèn lồng đang tỏa sáng. Tuyết Họa Nhi khẩn trương trốn dưới nước. Ánh sáng của đèn lồng kia dường như đang ở ngay trước mắt, khiến nàng thấy rõ ràng có một người đang đứng trên bờ, là Khuê Mộc Lang.

Trong lòng nàng chợt lạnh, nguyệt hắc phong cao, không biết Lang quân trở về từ nơi nào, rồi đốt đèn lồng ngồi xõm dưới mép nước, là có ý gì. Chẳng lẽ, hắn đã phát hiện ra nàng rồi ư? Hoặc là, Khổng Tước quân đã nói cho hắn rồi hay sao?

Khuê Mộc Lang cúi người, ngồi xuống, lăm bằm lâu bàu: “Bản Tinh quân hôm nay muốn ăn cá, con cá kia có vẻ ngon đây?”

Tâm Tuyết Họa Nhi trở nên lạnh lẽo, nàng ra sức lặn xuống đáy nước. Nhưng đáng giận là, suối này lại vô cùng nông, nàng đã nằm ở trên cát dưới đáy nước rồi mà vẫn thấy đèn lồng trong tay Khuê Mộc Lang như đang gần trong gang tấc.

Nàng lại ra sức sấp lại gần đám cá. Nhưng mà, những con cá này thật không thân thiện chút nào, vừa thấy nàng bơi tới, chúng đã né tránh ngay.

Như thế này thì phải làm sao bây giờ? Một cái vọt cá đuổi tới. Tiếng nước vang lên, nàng đã vào trong giỏ cá rồi.

“Con cá này hơi gầy.” Khuê Mộc Lang dường như không hài lòng lắm, định thả nàng vào trong nước. Tuyết Họa Nhi kích động, âm thầm cảm thấy may mắn vì Khổng Tước quân đã không biến nàng thành một con cá béo mập.

“Nhưng mà, cá béo quá thì lại ngấy, thôi cứ con này đi.” Tuyết Họa Nhi tuyệt vọng, thống hận vì sao Khổng Tước quân lại không biến nàng thành một con cá béo chút.

Khue Mộc Lang lấy nàng ra từ bên trong giỏ cá. Tuyết Họa Nhi bị ai nghĩ, lần này chắc chắn là bị vào nôi rồi. Thật sự là dù có trốn thế nào, biến hóa thế nào, cũng không thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của hắn.

Quả nhiên, hắn một mạch mang nàng đi về phía phòng bếp.

Nàng tuyệt vọng nhắm nghiền mắt. Đột nhiên, hắn thả nàng xuống, tiếng nước “Ùm ùm” vang lên.

Nàng mở to mắt, sợ ngây người, đây không phải trong nôi, mà là trong một cái hồ tắm lớn. Trong nháy mắt, Khuê Mộc Lang đã biến phòng khách của Khổng Tước quân thành một phòng tắm lớn.

Đúng là giết gà dùng dao mổ trâu mà. Một con cá nhỏ nhỏ như vậy, cứ thả vào nôi là được rồi, lại còn dùng cả một hồ tắm lớn.

Khue Mộc Lang ôm cánh tay ngồi xổm bên hồ, nhìn cá cười ha ha, nói: “Rửa sạch đã, rồi sẽ ăn.”

Tuyết Họa Nhi chẳng còn hơi sức đâu mà bơi lội nữa, tuyệt vọng tràn trề, trong lòng lại nguyên rửa Khổng Tước quân hàng vạn lần.

Cho tới bây giờ, chủ ý mà hắn đưa ra đều ôi thiu đến tột bậc. Bây giờ thì hay rồi, làm một con cá ngay cả cơ hội cầu xin tha thứ cũng không có, đúng là có miệng mà không thể nói mà. Nàng khóc không ra nước mắt.

Khue Mộc Lang đứng lên, cởi áo khoác, đi xuống hồ.

Tuyết Họa Nhi kinh sợ, hắn định làm gì vậy? Mắt thấy hắn càng lúc càng tới gần, nàng sửng sốt, nàng vội vàng nhắm mắt lại, cho dù có làm một con cá cũng nên biết rằng phi lễ chó nhìn. Hiện giờ, Lang quân quần áo không chỉnh tề, vô cùng chướng mắt.

Hắn bắt đầu bơi tới chỗ nàng, đây là ý gì chứ? Muốn đích thân bắt cá sao? Sau đó, định ăn sống hay nấu canh? Vừa nghĩ đến đây, nàng lại cảm thấy lòng không đậu run rẩy. Ôi chao, một bữa cơm của yêu quái có trình tự thật phức tạp, khó hiểu.

Nàng không muốn chống trả, ngay cả trốn cũng không thêm trốn. Chạy trốn vài lần rồi bị hắn tìm được đã khiến cho nàng nản lòng thoái chí, đành chấp nhận số phận.

Hắn khẽ vươn tay vớt nàng qua, sau đó vỗ hai cái lên thân cá. Chuyện đáng sợ đã xảy ra, nàng khôi phục nguyên dạng, biến trở về hình người! Thì ra hắn có pháp thuật cao cường, nên đã sớm nhìn ra nguyên thân của nàng, nhưng vẫn cố ý chọc ghẹo nàng. Thật đáng ghét mà!

Hắn đang quần áo không chỉnh tề, nàng vừa sợ vừa thẹn, nhưng mà trước mắt, sinh tử là chuyện hệ trọng nên nàng bất chấp ngượng ngùng, “thần nhiên nhìn thẳng” hắn cũng không sao cả. Quan trọng là hiện tại, nàng đã khôi phục hình người, có thể nói chuyện, nên phải mau chóng cầu xin tha thứ đi thôi. Đây là cơ hội cuối cùng rồi.

“Lang quân, ta, ta không muốn trốn đâu, là do Khổng Tước quân biến ta thành như vậy. Tất cả đều là do hấn làm. Ta thật sự không muốn chạy trốn.” Lời này của nàng là thật, quả thực là Khổng Tước quân đã bày ra trò này.

Khuê Mộc Lang âm hiểm cười: “Cái này, ta cũng mặc kệ thôi. Quan trọng là nàng đã bị ta bắt được, thực nhanh ha, ta còn cảm thấy chưa đùa giỡn đủ thì đã hết bảy lần rồi.”

Nàng cũng cảm thấy đáng tiếc, bảy lần cơ hội cứ như vậy mà tan biến thật nhanh.

“Lang quân hãy niệm tình mấy ngày qua chúng ta ở cùng, mà tha cho ta đi.”

“Chỉ có phu thê và huynh đệ ta mới hạ thủ lưu tình. Nàng nói xem, chúng ta có quan hệ gì?”

Tuyết Họa Nhi tuyệt vọng, nàng với phu thê và anh em của hấn đều không liên quan, xem ra, muốn hấn niệm tình mà tha cho nàng là không có khả năng rồi.

Một chiêu cuối cùng: “Lang quân, ta sẽ cho người đưa tới thật nhiều thịt heo thịt bò thịt dê, người đừng ăn ta. Phụ hoàng ta vì cảm kích người đã thả ta, nhất định hữu cầu tất ứng, người muốn ăn thịt gì cũng đều có, ngoại trừ thịt người. Người ta vốn dĩ hơi gầy, không dễ ăn chút nào.”

Khuê Mộc Lang cười đến ý vị thâm trường: “Ta lại cảm thấy nàng không tệ, chỗ nên gầy thì gầy, chỗ cần béo thì béo. Nhất định là ăn rất ngon.”

Xong rồi, nói thế nào cũng không thoát khỏi miệng sói rồi. Đành chấp nhận số phận thôi!

Tuyết Họa Nhi tuyệt vọng hỏi: “Lang quân định ăn ta thế nào? Là một ngụm nuốt luôn hay là nhai kỹ nuốt chậm?”

Lang quân nuốt một ngụm nước bọt: “Đương nhiên là, nhai kỹ nuốt chậm.”

Nhai kỹ nuốt chậm thì có khác gì lắng trì chứ? Từng ngụm từng ngụm ăn, còn không phải là đau chết hay sao? Đúng là con yêu quái tàn nhẫn.

Tuyết Họa Nhi nước mắt lưng tròng: “Như vậy sẽ rất lâu, rất đau đó.”

Lang quân mỉm cười gật đầu: “Đúng là rất lâu, nhưng mà chỉ đau một chút thôi, qua một lát thì sẽ ổn thôi.”

Tuyết Họa Nhi muốn mình được chết thoải mái một chút: “Lang quân vẫn nên đánh ngất ta đi, ta sợ đau.”

Lang quân cười rạng rỡ: “Đánh ngất không hay lắm, không tình thú.”

Tuyết Họa Nhi lại nói: “Vậy Lang quân chuốc say ta đi.”

Lang quân hí hửng, cân nhắc một lát: “Chuốc say? Ý kiến này không tệ. Ta nhớ có món ăn tên là Túy Tôm, rất có hương vị. Hôm nay ta muốn ném thử mùi vị của món Túy Ngư.”

Nói xong, Lang quân giống như đang làm ảo thuật, trong tay biến ra một bầu rượu. Ngón tay hấn bắn ra, lze.q.u;ydo/nn,c0om lại có thêm hai chiếc ly nữa. Có pháp thuật thật là tiện lợi. Tuyết Họa Nhi chủ động lấy một chiếc ly trong tay hấn, thấy chết không sờn, nói: “Tới đây đi.”

Lang quân cười ha ha rót cho nàng đầy một ly, cũng rót cho mình một ly, rồi sau đó cười yếu ớt: “Nào, chúng ta cùng ly.”

Thực ra, Tuyết Họa Nhi rất ít khi uống rượu, nhưng lần này nàng bất chấp, hào phóng uống một hơi cạn sạch, sau đó lại đưa cái chén ra: “Tiếp đi.”

Lang quân cười tíu tít rót cho nàng một ly nữa, sau đó giữ chặt cánh tay nàng rồi choàng vào cánh tay hấn. Tuyết Họa Nhi cảm thấy ngượng ngùng, tim đập thình thịch. Nam nữ thụ thụ bất thân, tư thế gần nhau như thế này thật sự không ổn cho lắm. Hai mắt nàng chỉ dám nhìn vào ly rượu, không dám nhìn sang nơi khác.

Khuê Mộc Lang tình ý triền miên tiến sát tới gương mặt trướng tròn của nàng, dịu dàng nói: “Chúng ta uống rượu hợp cần thôi.”

Tuyết Họa Nhi cảm thấy khó xử vô cùng, tên yêu quái này, thật đáng ghét mà, trước khi ăn mà vẫn muốn đùa giỡn nàng một phen. Lễ hợp cẩn có ý nghĩa như thế nào, chẳng lẽ hắn lại không biết hay sao?

Trước khi chết ngàn vạn lần không thể đánh mất khí tiết. Nàng nhịn xuống ngưỡng ngưỡng, cố chấp rút cánh tay của mình ra khỏi cánh tay hắn, nhưng mà cánh tay của hắn cứng như sắt vậy. Nàng giãy giụa đến mức rượu cũng bị hắt vào trong hồ, mà không thể tránh ra nổi.

Hắn lại còn có chút say mê, nói: “Tuyết Họa Nhi, nàng đỏ mặt như vậy, xem ra ăn sẽ rất ngon.”

Tuyết Họa Nhi xấu hổ và giận dữ, nếu người không làm loạn như thế này, sắc mặt ta nhất định sẽ trắng bệch vì sợ. Hừ!

Hắn lại rót cho nàng một ly, ghé vào tai nàng, cười nói: “Lần này đừng hắt đổ rượu nữa nhé.”

Người hắn sao lại nóng như vậy chứ? Nàng vội vã lùi về phía sau, rượu lại bị đổ mất một nửa.

“Nàng đó, sao lại không nghe lời như vậy chứ?”

Giọng nói của hắn vô cùng trầm thấp. Hắn cương quyết mở rộng cánh tay, cuộn nàng vào trong ngực, sau đó ép buộc nàng tạo thành tư thế uống rượu hợp cẩn cùng hắn, vô cùng bá đạo, trầm giọng nói: “Uống đi.”

Tuyết Họa Nhi đành phải uống, thôi, chết ta còn không sợ, sợ gì uống rượu hợp cẩn với người chứ? Uống xong, nàng nhìn Lang quân, có vẻ như hắn đang vô cùng hài lòng, mặt mày hờ hờ.

Nàng thở dài, chủ động rót mấy ly rượu, có ý muốn mượn rượu giải sầu và khẳng khái chịu chết. Cũng không biết Lang quân bị làm sao mà cứ nhích lại gần nàng. Toàn thân nàng lại bắt đầu nóng lên, mặt cũng vô cùng nóng. Khoảng cách gần như vậy quá mức không ổn mà.

Cuối cùng men rượu đã ngấm, nàng bắt đầu cảm thấy hơi lâng lâng, nước cũng ấm áp vừa phải, ngậm mình ở bên trong vô cùng thoải mái, nếu như không có Lang quân như hổ rình mồi bên cạnh thì sẽ càng hoàn mỹ hơn. Nàng muốn đẩy hắn xa ra một chút, nhưng không ngờ đẩy tay một cái, lại đẩy vào ngực hắn, xúc cảm vô cùng tốt, trơn bóng, mát lạnh. Không ngờ, da dẻ yêu quái lại đẹp đến như vậy. Hơn nữa, nàng càng đẩy thì có vẻ như lại càng tới gần hắn hơn một chút.

Trong nháy mắt, ly rượu của Khuê Mộc Lang đã không thấy đâu, bầu rượu cũng biến mất. Chiếc ly trong tay nàng cũng không còn nữa. Xem ra bây giờ, hắn muốn biến nàng thành đồ nhắm rồi. Nàng cảm thấy căng thẳng hồi hộp, hắn muốn bắt đầu ăn rồi ư? Nàng còn chưa say đến chết mà, trái lại vẫn cảm thấy còn lý trí và thanh tỉnh thì làm sao bây giờ?

Vừa thấy hắn há mồm, nàng đã hét lên một tiếng thảm thiết, hai mắt nhắm nghiền. Muốn nàng trở mặt nhìn chính mình bị hắn từng ngụm nuốt sạch, thì nàng không có dũng khí đó. Nàng cảm thấy mình còn chưa đủ dũng cảm mạnh mẽ đến như vậy.

Nhưng không ngờ, môi hắn lại áp lên môi nàng, liếm liếm, rồi thấp giọng nói: “Mùi vị thật ngon, không tệ chút nào.” Sau đó đầu lưỡi cũng vươn tới.

Bắt đầu ăn từ môi sao? Hắn quả thực là muốn nhai kỹ nuốt chậm, tỉ mỉ từng chút từng chút một, nhưng để ý kĩ, lại không có cảm giác đau đớn, ngược lại tê tê đại đại vô cùng thoải mái. Nàng lo lắng thấp thỏm chờ bước tiếp theo của hắn, nhưng đợi hồi lâu cũng không thấy gì hết. Hắn cứ tỉ mỉ thưởng thức môi nàng, mãi tới mãi lui. Mãi tới mức nàng cảm thấy tức giận, toàn thân cũng nóng lên.

Sau một lúc lâu, hắn mới buông nàng ra, hai mắt tỏa sáng nhìn nàng.

“Lang quân ăn nhanh đi, ta đợi rất sốt ruột.” Quả thực là nàng cảm thấy vô cùng sốt ruột, chậm chạp như vậy thì khi nào mới có thể ăn xong, đau dài không bằng đau ngắn. Hắn vẫn nên để cho nàng được chết một cách thống khoái, để được giải thoát sớm một chút.

Hắn mỉm môi cười khê, cười đến tuấn mỹ tà ác.

Hắn đưa tay xuống dưới nước, cỡi y phục của nàng ra. Lúc đầu, Tuyết Họa Nhi còn cảm thấy kinh ngạc, nhưng sau đó lại thấy bình thường. Cũng đúng thôi, ăn cá thì phải đánh vẩy, ăn thịt người thì tất nhiên là phải cởi quần áo.

Nhưng nào ngờ, hần không chỉ cởi y phục của nàng, mà còn lần mò bốn phía. Cũng như lần trước, nơi nên sờ hay không nên sờ hần đều đã sờ qua một lần, hơn nữa còn cố tình đụng chạm vào bộ phận quan trọng.

Tuyết Họa Nhi nóng nảy, xấu hổ và giận dữ đến cùng cực: “Người muốn ăn thì ăn nhanh đi, vì sao còn phi lễ ta?”

Lang quân bất chợt nở nụ cười: “Phi lễ? Đâu có. Ta chỉ muốn nhìn xem nàng đã rửa sạch chưa? Nếu chưa, chỉ sợ ăn vào sẽ bị đau bụng.”

Cái này cũng phải xem sao, hiển nhiên, lúc này hần lại có tính thích sạch sẽ đến mức lợi hại rồi. Lại nói, nàng chưa từng nghe thấy có con yêu quái nào ăn thịt người mà còn cần phải rửa sạch. Nàng cảm thấy, giờ phút này mà thảo luận vấn đề này thì rất tàn nhẫn.

Tuyết Họa Nhi bị phần nói: “Ăn thịt công chúa sẽ bị ông trời trách phạt.”

Lang quân nhướng mày lên, cực kỳ thần nhiên nói: “Ta không sợ, ta là thần tiên.”

Tuyết Họa Nhi nhụt chí: “Vậy thì người ăn đi, đừng lừa mê nữa.”

Hần cười ha hả: “Tính khí của nàng sao lại nóng nảy như vậy chứ?”

Nàng then quá hóa giận: “Phải, là ta nóng nảy.”

Lang quân cười nói: “Được rồi, nàng nhắm mắt lại đi.”

Nhắm thì nhắm!

Kỳ lạ, rốt cuộc Lang quân định bắt đầu ăn từ chỗ nào đây? Lúc thì hôn nhẹ chỗ này chỗ này, lúc thì cắn cắn chỗ khác, thực khiến người ta then thùng đổ mặt mà. Nhưng nàng không ngờ rằng, lại không có cảnh tượng xé thịt, máu chảy đầm đìa, mà ngược lại có vẻ dịu dàng. Càng kỳ lạ hơn là, nàng bị hần ăn mà không cảm thấy đau chút nào. Có lẽ là do uống rượu hơi nhiều, nên bị “phương thức ăn” này của hần khuấy đảo khiến nàng cảm thấy mê man không tỉnh táo, dường như chỉ muốn ngủ thiếp đi, tiến vào trong giấc mộng đẹp.

Đột nhiên, nàng bị hần dùng thứ gì đó cứng rắn đâm đau đến mức kinh hoàng tỉnh dậy từ giấc mộng, trong nháy mắt, nước mắt của nàng cũng rơi xuống.

Đây mới thực sự là bắt đầu ăn. Nàng muốn khóc mà khóc không thành tiếng. Bờ môi cũng bị môi hần chặn lại. Tiếng nước bên tai chảy róc rách, nàng bị hần quán lấy ở trong làn nước, chìm nổi lên xuống. Thật đáng giận mà, nàng cứ nghĩ mình đã say lắm rồi, nhưng xem ra, nàng vẫn chưa uống đủ, bởi vì vẫn chưa mất đi ý thức.

Không phải hần nói chỉ đau một lúc thôi hay sao? Như thế nào mà lại lâu như vậy? Quả nhiên, lời nói của một con yêu quái là không thể tin. Đáng tiếc, cho dù bây giờ biết được thì cũng đã muộn rồi. Đáng buồn hơn nữa là, nàng không bị hôn mê, mà cứ tỉnh táo trải nghiệm nỗi thống khổ khi bị ăn này.

Một lần ăn này của Lang quân vô cùng lâu, lâu đến nỗi nàng đã không còn cảm giác đau nữa rồi.

Nàng cũng không biết mình đang nằm mộng hay đang tỉnh táo, đang sống hay đã chết. Sau một lúc lâu, tiếng nước mới ngừng lại. Toàn thân nàng vô lực, giống như nói mê hỏi một câu: “Ta chết rồi sao?”

Lang quân ôm nàng, nhẹ nhàng thổi hơi bên vành tai nàng, cười khê: “Chưa chết. Mà chỉ đục, tiên, đục, tử.”

20. Chương 20

Dường như “Đục tiên đục tử” không phải là một từ thuần khiết, nhưng mà nàng đã không còn khí lực để hỏi kỹ, thân thể vừa mệt mỏi lại vừa đau đớn, mê man như muốn ngủ say lập tức. Trong lúc mơ mơ hồ hồ, hình như nàng được hần ôm lên đến một nơi mềm mại giống như đám mây, vô cùng thoải mái. Sau đó, bay

thăng lên bầu trời đầy sao. Không biết là do nàng bị hoa mắt hay là do những vì sao trên trời lấp lánh ánh sáng, mà khiến nàng càng thêm buồn ngủ.

Nàng ngủ say đến mức hoàn toàn không biết mình đang ở chỗ nào, mãi đến khi những tia nắng ban mai trải dài trên đôi hàng mi, nàng cảm thấy bị chói mắt mới tỉnh lại. Vừa mở mắt nhìn, nàng đã rất đỗi ngạc nhiên khi phát hiện chính mình vẫn còn bình yên sống sót, hơn nữa lại còn đang nằm trên giường của Lang quân.

Ánh nắng mặt trời như những sợi kim tuyến rắc đầy khắp căn phòng, nóc nhà thông thấu đến mức có thể trông thấy những áng mây đang trôi về phía chân trời.

Khuê Mộc Lang không có trong phòng ngủ, nàng hơi di chuyển cơ thể, phát hiện ngoại trừ nhiều chỗ có chút không thoải mái, thì toàn bộ đều hoàn hảo. Nàng lại lấy tay tự cầu véo chính mình, có vẻ như không có xúc cảm của ma quỷ.

Nàng khó hiểu, những chuyện xảy ra đêm hôm qua, nàng đều nửa tỉnh nửa mê ko nhớ rõ. Chẳng lẽ hắn vẫn chưa ăn mình sao?

Trong phòng im ắng. Bởi vì phòng ngủ này là con đường chạy trốn của nàng, cho nên nàng vô cùng quen thuộc với bài trí của căn phòng. Nhưng bây giờ, bỗng nhiên trước bàn lại có thêm một cái gương lớn, trên chiếc gương có một viên Bảo Châu trong suốt, treo lơ lửng trong không khí. Hạt châu kia nhìn có chút quen mắt, dường như lần trước, khi nàng rơi vào Thiên Trì bị cảm lạnh, Khuê Mộc Lang đã dùng hạt châu này chiếu sáng xung quanh nàng.

Hạt châu tỏa sáng rạng rỡ, bảy dải màu sắc vô cùng xinh đẹp lóa mắt. Nàng rời giường, lấy tay chạm nhẹ vào nó, hạt châu kia dường như có linh tính, đã rơi vào trong lòng bàn tay nàng. Hạt châu vừa tiếp xúc với lòng bàn tay nàng, nàng đã cảm thấy trong ngực chấn động mạnh một cái, giống như có một dòng điện kỳ quái chạy dọc thân thể, khiến ngực nàng nhói đau.

Trong tấm gương trước mắt xuất hiện một cảnh tượng: Mây mù trắng xóa, nhẹ nhàng bay trên tiên sơn. Một nữ tử đưa lưng về phía nàng, không nhìn thấy rõ mặt, chỉ thấy bóng dáng thướt tha nhỏ xinh, vô cùng động lòng người. Toàn thân nàng mặc một chiếc váy màu xanh nhạt, choàng một dải lụa màu trắng như một áng mây nhỏ quấn sau lưng nàng, khe khẽ phát phơ theo gió.

Nữ tử này đang đứng trước mặt một nam tử cao lớn rắn rỏi. Hắn mặc chiếc áo choàng màu đen nhìn vô cùng quen mắt, thì ra là Khuê Mộc Lang.

Nàng kia nói: “Nếu Tinh quân cảm thấy Thiên quy không thể khinh nhờn, vậy thì ta sẽ hạ phàm chờ chàng. Tới hay không tới, đều là do chàng quyết định.” Nàng dừng lại một chút, mới nhỏ giọng nói: “Nếu như chàng không đến, ta cũng sẽ không trách chàng.” Giọng nói của nàng kia nghe rất êm tai, nhưng lại vừa trong trẻo vừa kiên định.

Nói xong, nàng kia xoay mạnh người lại, bám vào lan can rồi nhảy lên, sau đó biến mất trong chiếc gương.

Vừa nhìn vào tấm gương, Tuyết Họa Nhi đã sợ ngây người, nữ tử trong gương kia vậy mà lại có bộ dạng giống nàng như đúc.

Trong gương, vẻ mặt của Khuê Mộc Lang chấn động, hắn vội vàng đưa tay ra nhưng lại chỉ có thể cầm được dải lụa trắng của nàng, dải lụa thật dài thật dài tung bay phấp phới, dần dần che kín cả gương mặt của Khuê Mộc Lang. Ngay sau đó, trong gương lại khôi phục được sự yên tĩnh, trở lại bình thường như cũ, chỉ phản chiếu ra biểu tình kinh ngạc của chính Tuyết Họa Nhi.

Đây là cái gì vậy? Ảo giác?

Trong gương lại xuất hiện Khuê Mộc Lang, dường như hắn đang tới gần.

Đột nhiên, có một bàn tay đặt lên bờ vai nàng, rồi sau đó, nàng bị Khuê Mộc Lang ôm vào trong ngực. Thì ra, hắn không phải ở trong gương, mà là sau lưng nàng.

Hắn cầm lấy hạt châu trong tay nàng, ngậm vào miệng.

Nàng cảm thấy sợ sệt và hồi hộp, nhìn Khuê Mộc Lang trong gương mà sắc mặt trở nên trắng bệch, kìm lòng không đậu muốn tránh ra khỏi lồng ngực hắn.

Hắn mỉm cười với nàng trong gương, cười có chút cổ quái, cánh tay lại không nhúc nhích chút nào, hơn nữa, sức lực lại vô cùng lớn, khóa nàng chặt chẽ trong lòng.

Nàng không cách nào kiềm chế được căng thẳng, còn có chút ngượng ngùng, bởi vì hắn dựa vào nàng rất gần. Nàng có thể cảm thấy bắp thịt của hắn như đang căng lên.

Cuối cùng, nàng cũng không nhịn được mà hỏi một câu: “Lang quân, vì sao đêm qua lại không ăn ta?”

Khuê Mộc Lang cười ha ha: “Đã ăn rồi, nàng không biết sao?”

Đã ăn rồi, thế là có ý gì? Không phải nàng vẫn đang sống sờ sờ đây hay sao? Vì thế nàng không yên lòng hỏi lại: “Đó chính là, ăn?”

Hắn cười nhẹ nhàng: “Đúng vậy, nàng còn muốn thế nào nữa? Nếu không, tối nay chúng ta đổi cách khác?”

“Ta, ta” Nàng không biết nói gì cho phải, nhưng trực giác cho biết, cái kiểu “ăn” này rất không thỏa đáng và thuần khiết. Mà lúc này, khi hai người tựa sát vào nhau, cảm giác cũng không giống như trước, nhưng lại không rõ là khác ở chỗ nào. Nàng chỉ cảm thấy vẻ mặt Khuê Mộc Lang bỗng nhiên vô cùng dịu dàng vô cùng ấm áp, không giống một con yêu quái, lại càng không giống một con yêu quái muốn ăn thịt nàng. Vẻ mặt kia vô cùng giống vẻ mặt của tỷ phu khi ngắm nhìn tỷ tỷ. Tay hắn ôm lấy thắt lưng nàng, khiến nàng cảm thấy có chút ấm áp, mà cũng không bài xích. Nếu “Ăn” theo như lời hắn nói là kiểu như vậy, nàng thoáng nghĩ lại một chút, sắc mặt đột nhiên đỏ ửng, dường như linh quang chợt lóe, làm cho nàng bỗng ngộ ra được điều gì đó.

Khuê Mộc Lang ôn nhu nói: “Vừa rồi nàng nhìn thấy không?”

“Người nói trong gương sao?”

“Đúng vậy. Nàng kia chính là nàng.”

Tuyết Họa Nhi kinh hãi: “Là ta ư?”

Khuê Mộc Lang xoay bả vai nàng lại, nhìn vào mắt nàng nói: “Đúng thế, nàng vốn là ngọc nữ trên Thiên đình, ta là Sao Khuê. Nàng vẫn luôn yêu mến ta, muốn được ở cùng một chỗ với ta. Nhưng ta lại sợ Thiên quy nghiêm khắc sẽ liên lụy tới nàng, nên không đáp ứng, kết quả, nàng đã tự ý hạ phàm. Câu nói cuối cùng trước khi đi, chính là tiền trăm hậu tấu, bức tiên làm yêu.”

Tuyết Họa Nhi trợn tròn hai mắt, sững sờ, nói: “Đó là ta ư? Ta là tiên nữ?”

Khuê Mộc Lang cố gắng làm ra vẻ bộ dáng bị chịu uất ức, thốn thức nói: “Đúng vậy, ta bị nàng ép buộc hạ phàm, nếu nàng đã ước hẹn với ta, thì ta cũng không thể thất tín được. Cho nên, ta đã uống rượu hợp cần cùng nàng, sau đó ăn nàng. Nàng đã hiểu rõ chưa?” Kỳ thật, điều bộ uất ức và thốn thức kia của hắn cũng không thể nào che giấu được sự đắc ý và trêu chọc.

Sắc mặt Tuyết Họa Nhi đỏ bừng, hóa ra “Ăn” là có ý tứ như thế kia. Một cho nàng vẫn cứ lo lắng sợ hãi muốn chết, thì ra, theo ý của hắn, ăn chính là muốn cùng nàng... Nàng vừa then vừa giận, bây giờ mới phản ứng kịp, nàng đã không còn trong sạch, hoàn toàn không còn trong sạch nữa rồi.

Vậy hắn là Tinh quân trên trời mà không phải là yêu quái sao? Nhưng mặc kệ hắn là tinh quân hay là yêu quái, thì nàng cũng đã bị Bá vương ngành thượng cung rồi. Nàng nên cảm thấy thống khổ vì bị hắn chiếm đoạt, hay nên cảm thấy may mắn vì không bị hắn ăn thịt thật sự đây? Trong lúc này, nàng cảm thấy vừa vui lại vừa buồn, hơn nữa còn cảm thấy mất mát phiền muộn, mờ mịt bàng hoàng vô cùng.

Bỏ qua không đề cập đến chuyện này, nhưng hắn lại nói giữa nàng và hắn đã từng có một đoạn tình duyên, nàng không tin tưởng cho lắm, làm sao có thể chứ?

Kiếp trước, nàng lại dùng cảm mạnh mẽ như vậy sao? Dám uy hiếp cưỡng bức hắn hạ phàm làm một đôi phu thê cùng nàng? Trời ạ! Mặt nàng lại càng đỏ hơn.

“Nếu nàng không tin, có thể đi hỏi Vũ Tường.” “Làm sao hắn biết? Hắn chưa từng kể với ta.”

Khuê Mộc Lang cười nhạt một tiếng: “Đêm qua hắc bắt ta đi tới nhà hắc để lấy giải dược. Sau đó, hắc lại nghĩ ra một lý do để rời đi một lúc, ta biết ngay nhất định hắc sẽ trở về đây động tay động chân với nàng. Cho nên, ta cũng nghĩ ra một cái cớ để quay về. Hôm nay, chúng ta sẽ cùng nhau đi tìm hắc để lấy giải dược.”

“Giải dược gì cơ?”

“Chính là giải dược của Khóa Dung Đan.”

Tuyết Họa Nhi ngạc nhiên nói: “Trên người ta thật sự có Khóa Dung Đan ư?”

“Tất nhiên là thật. Muốn dung nhan mãi mãi không già thì có rất nhiều biện pháp, ồ Khóa Dung Đan này sẽ khiến cho thất tình lục dục của nàng trở nên đậm bạc, vẫn nên giải thì tốt hơn.”

Tuyết Họa Nhi vừa nghe đến dung nhan không già, nhất thời có chút không nỡ bỏ nó đi.

Khuê Mộc Lang thu lại toàn bộ vẻ mặt của nàng vào trong mắt, cười ha ha. Sau đó, hắc cũng không phân bua gì thêm nữa mà ôm nàng rồi đáp mây bay đi.

Tới nơi ở của Khổng Tước quân, Tuyết Họa Nhi có chút trợn mắt há hốc mồm nhìn bộ dáng thất hồn lạc phách của Khổng Tước quân. Từ trước đến giờ, hắc luôn hoạt bát như một con Ma Tước chứ không giống một con Khổng Tước chút nào, nhưng tuyệt đối chưa bao giờ có dáng vẻ sa sút ủ rũ như thế này.

(* - Ma tước: chim sẻ.)

Hắc đưa ngón tay ra, run rẩy chỉ vào Tuyết Họa Nhi, nói: “Khuê Mộc Lang, người, đêm qua người nửa đường quay trở về đúng không?”

Khuê Mộc Lang cười nói: “Đúng thế. Hôm nay ta tới đây lấy giải dược thì cũng giống nhau thôi mà.”

“Không giống, đương nhiên là không giống.” Nhìn bộ dạng của Khổng Tước quân hiện giờ, dường như là đang rất muốn lăn lộn trên mặt đất để khóc lóc om sòm, hoàn toàn không phù hợp với vẻ ngoài xinh đẹp phong tao của hắc.

Tuyết Họa Nhi nhìn mà ngây người.

“Ta không muốn sống nữa.” Khổng Tước quân vừa nói dứt lời đã lập tức chui vào trong đình viện của hắc, lại còn đóng luôn cả cổng chính lại.

Khuê Mộc Lang cười hì hì nhìn Tuyết Họa Nhi, nói: “Nàng vào đó lấy giải dược ra đây. Lúc này, nhất định là hắc không muốn gặp ta đâu. Ta ở đây chờ nàng.”

Tuyết Họa Nhi “Dạ” một tiếng, rồi bước vào đình viện nhìn như một đạo quán của Khổng Tước quân.

Khổng Tước quân đang ngồi xổm ở dưới khúc quanh của hành lang, vò đầu bứt tóc, có vẻ như đang rất thống khổ.

Tuyết Họa Nhi cảm thấy kỳ quái, bước đến hỏi: “Vũ Tường, Khuê Mộc Lang đến đây ngày hôm nay hay ngày hôm qua thì đâu có gì khác biệt chứ, vì sao người lại thương tâm như vậy?”

Khổng Tước quân lập tức nhảy dựng lên, hô to: “Ta thiên tâm vạn khổ cản trở hắc, nhưng cuối cùng lại bị hắc lợi dụng sơ hở đem gạo sống nấu thành cơm chín, ta thiệt thòi hay không thiệt thòi chứ. Ta, ta kiểm củi ba năm thiếu một giờ!”

“Người thiệt thòi như thế nào? Cái gì mà gạo sống, cái gì mà cơm chín chứ?”

“Khổng Tước quân phần nộ chỉ vào nàng: ”Nàng, nha đầu ngu dốt này. Chẳng lẽ ngày hôm qua hắc chưa động vào nàng?”

Sắc mặt Tuyết Họa Nhi chính là câu trả lời rõ ràng nhất.

Khổng Tước quân vừa nhìn là đã hiểu rõ, bi thương gào lên một tiếng. “Ta thiệt thòi quá.”

Tuyết Họa Nhi ngẫm nghĩ, chẳng lẽ tên này lại thật sự thích mình? Bởi vì Khuê Mộc Lang đã “Ăn” mình rồi, nên hắc cảm thấy đau khổ?

Tuyệt Họa Nhi có chút xấu hổ, ấp úng nói: “Thiên hạ rộng lớn như vậy, nơi nào mà không có giai nhân? Người đừng đau lòng nữa mà.”

“Ta rất đau lòng, bằng hữu này của ta đúng là không xứng mà.”

Tuyệt Họa Nhi bị hấn quấy nhiễu đến mức đau cả đầu, không hiểu rốt cuộc là hấn đang cảm thấy đau lòng vì cái gì, thiệt thòi vì cái gì. Thôi, mặc kệ khúc mắc của hấn đi, cứ lấy giải được cái đã.

“Xin người giao cho ta giải được của Khóa Dung Đan?”

Khổng Tước quân nhìn trời một lúc lâu, rồi nổi khùng lên, nói: “Nha đầu dần độn này. Ta vất vả biết bao mới trộm được một viên Khóa Dung Đan, chính là để cho nàng không động phạm tâm, không thích hấn. Nhưng mà hấn, hấn lại cố tình bắt nàng tới động Ba Nguyệt, cố tình bóc lấy nắm gạo cho vào nồi nấu chín. To gan hết sức, không có kị một chút nào.” Khổng Tước quân chỉ thiếu nước lấy nước mắt nước mũi ra để lên án mà thôi.

Tới cùng là có chuyện gì đã xảy ra? Tuyệt Họa Nhi càng lúc càng cảm thấy hồ đồ, Khổng Tước quân này, nói chuyện không thể rõ ràng trực tiếp một chút được hay sao?

Khổng Tước quân tiếp tục dùng huyết lệ lên án: “Nàng vốn là ngọc nữ ở điện Phi Hương, động phạm tâm rồi hạ phạm vốn dĩ đã là điều không đúng, Khuê Mộc Lang này lại còn cố chấp tuân thủ ước hẹn đi tìm nàng. Lần này hấn hạ phạm, chính là làm trái với Thiên quy trên Thiên Đình, lại còn tự ý nối duyên thì chính là phạm phải tội lớn nhất. Ta dùng trăm phương ngàn kế để ngăn cản, cho nàng ăn Khóa Dung Đan, rồi lại đi phá hoại khắp nơi, nhưng cuối cùng vẫn bị hủy hoại trong gang tấc. Ta, ta thật thất bại mà. Chẳng lẽ đây chính là ý trời hay sao?”

Cuối cùng, Tuyệt Họa Nhi cũng đã tin. Nàng thật sự theo đuổi Khuê Mộc Lang!

Ông trời ơi, về sau mặt mũi của nàng biết để ở đâu đây?

Khổng Tước quân lên án, quả thực khiến cho nàng có cảm giác bản thân chính là một hồng nhan họa thủy đã gây tội ác. Dám dụ dỗ một Tinh quân hạ phạm!

Công chúa đang ngập tràn cảm giác tội ác, cực kỳ xấu hổ hỏi: “Vậy phải làm sao bây giờ? Có cách nào bù đắp được không?”

Khổng Tước quân tiếp tục giật tóc, gào khóc một tiếng: “Gạo sống cũng đã chín cả rồi, còn bù đắp thế nào được nữa. Buồn chết ta rồi!”

21. Chương 21

Nhìn Khổng Tước quân thống khổ và tự trách như vậy, Tuyệt Họa Nhi bỗng nhiên có cảm giác sâu sắc rằng, nàng chính là một “nghiệp chướng nặng nề”. Nàng muốn an ủi Khổng Tước quân nhưng lại không biết phải an ủi từ đâu. Ài, cái gì đã ăn vào bụng rồi thì đến lúc nhổ ra cũng không còn là hình dáng như lúc ban đầu nữa, dù sao đi nữa thì cơm đã chín không thể biến thành gạo sống được.

Khổng Tước quân bị thống ngáng đầu lên, bắt đắ dĩ nhìn nàng. Một lúc lâu sau, hấn mới nói: “Đây chính là một kiếp, các người tự cầu nhiều phúc đi.” Nói xong, hấn không tình nguyện lấy ra một viên thuốc nhỏ màu đen, lăm bầm nói: “Đây là giải được, nàng ăn đi.”

Tuyệt Họa Nhi nhìn viên thuốc trong lòng bàn tay hấn, vô cùng xấu hổ cầm lấy, rồi nuốt xuống.

Khổng Tước quân đứng lên, đi đến cạnh cửa, chỉ vào Khuê Mộc Lang đang vô cùng phấn khởi hăng hái, mặt mày rạng rỡ đứng bên ngoài cửa, nghiêng răng oán hận nói: “Người hãy chờ Ngọc đế lão nhân trừng trị người đi.”

Khuê Mộc Lang cười một cách vô vị: “Nếu như đáng giá, thì dù có trừng phạt ta cũng cam tâm tình nguyện. Lại nói, hấn cũng có lão bà.”

Khổng Tước quân tức giận trợn trừng mắt, hung tợn nói: “Người có thể so với lãnh đạo hay sao chứ? Sắc đảm bao thiên*!”

(* - Sắc đảm bao thiên: Háo sắc đến mức liều mạng.)

Tuyết Họa Nhi đỏ bừng cả mặt, mặc dù bốn chữ kia là Khổng Tước quân nói Khuê Mộc Lang, nghe thì có vẻ như đang chỉ trích Khuê Mộc Lang, nhưng không hiểu sao nàng cứ có cảm giác, kỳ thật là hấn đang nói nàng? Nàng cũng hiểu, kiếp trước nàng thật sự là vô cùng to gan. Một nữ nhân sao có thể hành sự mạnh mẽ như vậy chứ..., lại còn đường đường là một Ngọc nữ trên Thiên Đình. Không chỉ theo đuổi Tinh quân, mà còn tiền trạm hậu tẩu, “Phịch” một tiếng đã lưu loát hạ phàm rồi.

Nàng xấu hổ đến nỗi không dám ngẩng đầu, tựa như một nụ hoa e ấp đang ngậm sương.

Khue Mộc Lang cười ha ha, ôm nàng qua, nói với Khổng Tước quân: “Nếu như người hâm mộ, có thể đi tìm A Loan.”

Sắc mặt Khổng Tước quân trắng bệch, hấn lập tức đóng sầm cửa lại, nói: “Ta muốn bế quan tĩnh tu, thỉnh chờ quấy rầy.”

Khue Mộc Lang cười hô hô, đáp mây bay đi. Tuyết Họa Nhi đứng trên mây, kìm lòng không đậu quay đầu nhìn lại động phủ của Khổng Tước quân, nàng phát hiện ra, hấn đang mở ra một khe cửa nho nhỏ, vụng trộm nhìn hai người. Tuyết Họa Nhi lại đỏ mặt, bởi vì Khuê Mộc Lang đang ôm nàng rất chặt, mà nàng, vì sợ bị ngã xuống, nên cũng ôm chặt eo hấn. Tình cảnh này, thật sự là không thích hợp để cho người thứ ba chiêm ngưỡng.

Nàng khẩn trương nói lỏng cánh tay đang ôm Khuê Mộc Lang ra, xấu hổ nghĩ đến từ “Sắc đảm bao thiên” vừa rồi.

Khue Mộc Lang mang theo nàng hạ xuống phía sau núi Lãm Nguyệt.

Hấn nắm tay nàng đi dạo trên sơn đạo, gió trên núi mát mẻ, không khí trong lành. Thi thoảng hấn lại quay đầu cười với nàng một cái, cười đến mức tim nàng đập thình thịch, ở cùng với hấn, trái tim nàng dường như đập nhanh hơn bình thường.

Trên bầu trời và ngọn cây chốc chốc lại có chim chóc bay qua, trong bụi cỏ còn có mấy con gà rừng và thỏ hoang.

“Nàng còn muốn đi săn thú không?” Khuê Mộc Lang phi thân một cái, ngồi trên tàng cây, cũng đặt nàng ngồi trên đùi, sau đó chỉ vào một con thỏ nhỏ đang chạy ở phía xa, cười hì hì hỏi nàng.

Tất cả mọi chuyện bắt đầu từ nguyên nhân nàng bắn vào móng một con thỏ. Quả thật là không dám nhớ lại mà.

Tuyết Họa Nhi kiên quyết nói: “Không.”

“Vậy chúng ta sẽ ở nơi này, nam cày ruộng nữ dệt vải nhé.” Nói xong, Khuê Mộc Lang đưa tay lên phất một cái, đồng cỏ đại hoang vắng trước mắt lập tức biến thành vài mẫu ruộng tốt.

Tuyết Họa Nhi nhỏ giọng nói: “Không phải Lang quân có tiên thuật hay sao, nếu muốn ăn cái gì, thì cứ tiện tay biến hóa ra, vì sao phải làm như vậy?”

“Nha đầu, những ngày tháng sống ở nhân gian, đương nhiên phải khác biệt với cuộc sống trên Thiên Đình thì mới thú vị. Nếu như làm cái gì cũng dễ như trở bàn tay, thì thật sự không thú vị chút nào.”

Tuyết Họa Nhi cẩn thận suy ngẫm, cảm thấy cũng có lý.

Thứ gì đó mà chỉ cần phất tay là có được, thì quả thực sẽ không cảm thấy hứng thú. Nhưng thứ gì mà khó thể có được, thậm chí là không thể có được, thì lại có vẻ vô cùng trân quý. Giống như phụ hoàng, vẫn luôn nhớ đến mẫu thân, bởi vì mẫu thân đã qua đời. Nhưng mà khi bà còn tại thế, thì ông lại chưa bao giờ để chính mình được nhàn rỗi, và thường xuyên gặt mẫu thân sang một bên.

Tiên nhân, có trong tay tất cả mọi thứ mà hết thảy phàm nhân trên thế gian này đều mong muốn. Trường sinh bất lão, pháp thuật vô biên. Tiên tài quyền thế cũng chỉ là thứ vô dụng đối với hấn, ngay cả tình cảm

cũng không thể lấy nhĩm. Tiên nhân, sống lâu đằng đằng hết năm này qua tháng nọ cùng trời đất, bọn họ phải làm những gì để có thể vượt qua? Cũng khó trách, kiếp trước nàng đã rảnh rồi quá mà động phạm tâm. Nhưng mà cái người trước mắt này thì sao, tục ngữ có nói, một cây làm chẳng nên non, ai bảo chàng cứ cố chấp xuống nhân gian tìm ta làm chi? Ài, nàng nghĩ vậy, áy náy và xấu hổ trong lòng cũng phai nhạt đi không ít. Thôi, cái gì nên làm hay không nên làm cũng đều đã làm cả rồi. Cứ như vậy đi, thật ra, có thể tìm được một tinh quân làm phu quân quả thực cũng không tệ.

Bởi vì hắn có pháp thuật cao cường, nên trong cuộc sống sinh hoạt thường ngày, có gì thiếu thốn, hắn cũng có thể lập tức tạo ra. Hơn nữa, tướng mạo của hắn vô cùng tuấn mỹ, nhìn qua thật đẹp mắt, khiến cho tâm tình người khác cũng cảm thấy khoái trá. Hắn còn có thể cười mây lướt gió, đây chính là điều tuyệt nhất. Nghĩ tới phụ hoàng là vua một nước, trước kia, nếu nàng muốn đi đâu đó du ngoạn, thì còn phải điều động binh lực, lặn lội đường xa. Nhưng khi ở cùng hắn, tất cả những chuyện vất vả này đều được lược bỏ hết.

Tuyết Họa Nhi ngắm nghĩ xong, tâm tình cũng vui vẻ hơn rất nhiều, nhìn Khuê Mộc Lang trước mắt càng lúc càng thuận mắt hơn. Phạm là nữ tử, một khi đã theo phu quân, thì trong mắt chỉ còn phu quân mà thôi. Đây chính là lời cảm khái của phụ hoàng ngày trước, bây giờ xem ra, quả thật là không sai chút nào.

Khue Mộc Lang nhìn ánh mắt của nàng có vẻ đắm đuối đưa tình, trong lòng vui vẻ. Giải được tình đan này quả thực là hiệu quả vô cùng nhanh chóng.

“Phu quân, ta muốn tới Trung thổ Đại đường ngắm nhìn một chút.” Đây chính là tâm nguyện từ khi còn nhỏ của Tuyết Họa Nhi. Ngày xưa, mỗi lần đều là phụ hoàng z nước miếng tung bay miêu tả khung cảnh phong tình của Trung thổ. Thật ra, ông cũng chưa từng đi qua, mà chỉ được đọc trên một bản du ký, từ đó cứ nhớ mãi không quên, canh cánh trong lòng.

“Được.” Khuê Mộc Lang sáng khoái đáp ứng.

Tuyết Họa Nhi lại thấy yêu thích hắn hơn một chút. Phu quân của nàng vừa mỹ mạo lại vừa biết nghe lời, hơn nữa còn có năng lực phi phạm.

Khue Mộc Lang lập tức mang nàng đi theo hướng Đông. Dọc đường hắn còn kể cho nàng nghe về phong cảnh và con người nơi đây. Tuyết Họa Nhi âm thầm vui sướng, phu quân nàng quả là người tri thức uyên bác, có tài ăn nói hạng nhất.

“Đây là kinh thành!” Khuê Mộc Lang chỉ vào tòa thành trì phía trước, rồi hạ đám mây xuống.

Tuyết Họa Nhi vô cùng kích động, đi theo Khuê Mộc Lang vào trong thành. Tường thành thật cao, binh sĩ canh giữ cửa thành cũng hết sức uy phong凛冽, so với Bảo Tượng quốc thì thật đúng là mạnh mẽ hơn nhiều.

Quả nhiên là kinh thành, phồn hoa không nói hết được, phong cảnh cũng thật là bất tận.

Tuyết Họa Nhi thấy hơi đói bụng, không kìm lòng nổi nhìn tứ lầ ven đường.

Khue Mộc Lang cũng rất khéo léo hiểu lòng người, lập tức dẫn nàng vào trong.

Vừa vào tứ lầ, Tuyết Họa Nhi đã báo với tiểu nhị một loạt tên các món ăn.

Tiểu Nhị mày chau mặt ủ nhìn nàng, nói: “Khách quan, ngài từ nơi khác tới đúng không? Bốn điểm không có món ăn mặn, tất cả đều là đồ ăn chay. Món ăn mà ngài muốn, một thứ cũng không có.”

“Cái gì?” Tuyết Họa Nhi sợ ngây người, nơi này là một tứ lầ lớn xa hoa ở kinh thành Đại Đường, thế nhưng lại không có món ăn mặn!

“Nếu khách quan muốn ăn món ăn mặn, thỉnh tự tới chợ mua đồ mang về đây, bốn điểm chỉ thu phí chế biến.”

Đây là cái phong tục gì vậy, khách nhân cần gì thì phải đích thân đi mua sắm, khách điểm sẽ thu phí chế biến? Tuyết Họa Nhi cảm thấy vô cùng khó hiểu đối với cái “phong tục” này của nước Đại Đường.

Nói thật, hôm nay Tuyết Họa Nhi rất muốn ăn cá.

Khuê Mộc Lang như con giun trong bụng nàng, biết ngay nàng muốn gì. Hắn ghé vào tai nàng nói: “Đêm qua nàng bị mất máu hơi nhiều, uống chút canh cá để tắm bổ cũng tốt.”

Tuyết Họa Nhi vừa định nói ta có mất chút máu nào đâu, thì nhìn thấy ánh mắt “tà ác” của hắn, liền da4an l3le qvqy don0 nhất thời hiểu rõ, sắc mặt đỏ ửng, đứng dậy bỏ đi.

Khuê Mộc Lang cười hắc hắc: “Chúng ta ra chợ mua cá đi.” Sau khi hỏi rõ chợ ở đâu, hai người lập tức rời đi.

Tới cổng chính của chợ, đột nhiên, nghe thấy một tiếng hét thật lớn truyền đến: “Người mà không cho ta ăn thịt, ta sẽ ăn người! Ta không chịu được nữa rồi.”

Sau đó, một hòa thượng chạy ra, ôm một con cá trắm đen trong lòng. Một hán tử cầm đao đuổi theo sau, bộ dạng hung thần ác sát.

Tuyết Họa Nhi vội vàng nói: “Ồi chao, trị an ở Đại Đường sao lại loạn như vậy? Phu quân, mau đi cứu hòa thượng kia đi.”

Khuê Mộc Lang không chút hoang mang nắm tay nàng nói: “Chúng ta cứ xem hắn nói gì đã. Đừng vội.”

Con cá trắm đen trong lòng hòa thượng kia cứ xoay tới vặn lui, cho nên hòa thượng không chạy nhanh được, chẳng bao lâu đã bị đại hán kia lao tới, ngã nhào xuống đất.

Đại hán giơ thanh đao lên cao, Tuyết Họa Nhi sợ hãi kêu lên một tiếng, cứ ngỡ rằng hắn sẽ chém xuống. Không ngờ, đại hán kia lại gào khóc: “Sư phụ, cầu xin người, cho ta ăn một miếng thịt đi. Cầu xin người đưa con cá này cho ta.”

Hòa thượng kia vẫn kiên quyết ôm lấy con cá trắm, có vẻ như so với lúc Khuê Mộc Lang ôm nàng còn chặt hơn nhiều.

Hắn vô cùng căm phẫn nói: “Nhất định không được sát sinh.”

Hán tử kia kêu lên một tiếng thảm thiết: “Không được ăn thịt thì ta chết mất, người nói không thể sát sinh, nhưng mà hiện tại người đang muốn giết ta đó, hơn nữa lại còn là từng đao từng đao chém từ từ nữa.”

Hòa thượng cực kỳ chân thành nói: “Thí chủ, không ăn thịt cũng không thể chết được, người xem, ta sống tốt như vậy, ăn chay vô cùng tốt cho thân thể, tốt cho cả làn da nữa.”

Tuyết Họa Nhi nhìn hắn một cái, quả thật hắn có bộ dáng môi hồng răng trắng, đẹp mắt vô cùng.

Đại hán khóc lóc nức nở: “Không, ta không cần thân thể tốt, ta cũng không cần có làn da đẹp, ta chỉ muốn ăn một miếng thịt.”

Tuyết Họa Nhi thấy đại hán kia vô cùng đáng thương, nhưng mà con cá trắm đen kia cũng rất tội nghiệp.

Mấy người vây xem xung quanh khuyên bảo: “Đại Lưu à, đừng vọng tưởng nữa. Quán thịt chó của nhà lão Thi cũng bị ép đóng cửa rồi, người còn muốn gì nữa chứ? Về nhà đi, nuôi mấy con gà, rồi ăn trứng gà tạm thôi.”

Hòa thượng nghiêm mặt nói: “Ăn trứng gà cũng là sát sinh.” Đám người khuyên can mau chóng tản đi.

Ngay lúc đại hán ôm đầu khóc rống, hòa thượng đã ôm lấy con cá chạy biến đi.

Tuyết Họa Nhi tò mò hỏi một người đang xem náo nhiệt đứng bên cạnh, xem tới cùng là có chuyện gì đã xảy ra.

Người nọ khép tay lại, bất đắc dĩ nói: “Huyền Trang sư phụ ngày nào cũng tới đây mua hết những cầm thú mà chúng ta mang tới để bán, sau đó lại đem đi thả. Muốn mở quán cơm cũng không mở được nữa. Muốn ăn thịt, lại càng khó hơn.”

Tuyết Họa Nhi ngây ngẩn cả người. Thì ra là như vậy.

“Từ khi Huyền Trang sư phụ ôm hết cả chợ, thương hộ chúng ta làm ăn buôn bán vô cùng tốt, không còn phải lo sợ hàng hóa mang tới không bán được. Chỉ tội nghiệp những người không thịt không vui như thể kia thôi, sắp bị Huyền Trang sư phụ dồn ép đến mức muốn ăn thịt chính mình rồi.”

Tuyết Họa Nhi nghe thương hộ nọ giải thích xong mà cảm thấy hết sức buồn cười, đây là lần đầu tiên nàng thấy có một sư phụ làm chuyện như vậy. Xem ra muốn ăn cá ở nơi này, chỉ sợ là vô cùng khó khăn. d4ie.nn da3an lle q7qy d0n Thôi, ăn chay thì ăn chay vậy, cho da đẹp một chút cũng tốt. Dù sao thì nàng cũng không phải là người không có thịt thì không vui, nên cũng không thể thấu hiểu được nỗi thống khổ của đại hán kia.

Thế là, Tuyết Họa Nhi và Khuê Mộc Lang tìm một quán cơm nhỏ gần đấy, ăn hai phần đồ chay. Sau khi ăn xong, hai người lại cùng nhau đi dạo trên đường cái của thành Trường An. Phong cảnh con người ở nơi đây khiến Tuyết Họa Nhi cảm thấy vô cùng thích thú.

Đường như Đại Đường rất coi trọng Phật giáo, nên chùa chiền ở nơi này nhiều hơn so với Bảo Tượng quốc.

Thật khéo, lại gặp Huyền Trang sư phụ trong một ngôi chùa gần đó. Khiến người khác ghen hòng trên trời chính là, hẳn đang cùng một nữ tử lồi lõm kéo kéo.

Tuyết Họa Nhi sững sờ nhìn, chẳng lẽ người dân Đại Đường lại cởi mở đến vậy, tăng nhân cũng có thể lập gia đình hoặc là có hồng nhan tri kỷ hay sao?

Nàng kia khóc như hoa lê dầm mưa, nói: “Người thật là độc ác, quả thực là khiến cho ta sống không bằng chết.”

Vừa nghe những lời này, thì quả thật là sẽ nghĩ họ có quan hệ không bình thường. Ai nha, rình coi chuyện riêng của nhà người ta là không tốt. Tuyết Họa Nhi định giả vờ không nhìn thấy, quay đầu bỏ đi.

Huyền Trang sư phụ ra sức né tránh, hỏi: “Nữ thí chủ này, tại sao lại nói những lời như vậy?”

“Tất cả là tại người.”

“Ta vốn không quen biết thí chủ.”

“Từ khi tướng công nhà ta nghe người giảng pháp, đã lập chí muốn xuất gia làm tăng nhân.”

“À..., thì ra là thế, đây là chuyện tốt.”

“Cái gì mà chuyện tốt, tốt ở chỗ nào?”

Huyền Trang sư phụ vô cùng nghiêm túc khuyên nhủ: “Thí chủ, tướng công nhà người dường như có tuệ căn, không phải là không có khả năng tu thành Phật, người không nên cản trở. Tình dục là nỗi khổ nhân sinh, nếu đã nhìn thấu, có thể buông xuống, thì chẳng qua cũng chỉ là một đồng phân trâu mà thôi.”

Tuyết Họa Nhi sững sờ, cái sự ví von này của Huyền Trang sư phó thật bất nhã, đáng tiếc, cho dù hẳn có nhìn thấu thì người ta cũng chưa chắc đã nhìn thấu. Nàng kia tiếp tục khóc lóc om sòm: “Người độ hẳn, thì ta phải làm sao bây giờ? Chuyện tốt của hẳn cũng chính là nỗi bất hạnh của ta, nếu như chúng sinh bình đẳng, người làm như vậy, chẳng phải là nặng bên này nhẹ bên kia, đối xử bất công với ta hay sao?”

“Cái này, cái này.” Huyền Trang sư phụ vô cùng sầu khổ nhìn nữ thí chủ, lâm vào tình thế khó xử, không biết phải làm thế nào mới có thể giải quyết vấn đề khó khăn này.

Tuyết Họa Nhi bỗng nhiên cảm nhận sâu sắc rằng, một người mà càng có trách nhiệm đối với công việc thì lại càng có nhiều phiền não.

Nữ thí chủ nhất quyết không tha, tiếp tục xô đẩy lôi kéo Huyền Trang sư phụ.

Tuyết Họa Nhi không nhìn nổi nữa, bước tới khuyên can.

“Vị đại tỷ này, nếu Tướng công nhà tỷ đã thành tâm hướng Phật, tỷ nên ủng hộ hẳn, chuyện này cũng không thể trách Huyền Trang sư phụ được.”

Nàng kia quay đầu, thấy trước mặt là một đôi nam nữ mỹ mạo như thần tiên quyến lữ, Khuê Mộc Lang thì như ngọc thụ lâm phong, Tuyết Họa Nhi lại giống một cây nấm nhỏ yếu điệu dưới thân ngọc thụ, nhìn thật đúng là như kim đâm vào mắt, như dao cắm vào tim mà. Nàng ta hung tợn nói với Tuyết Họa Nhi: “Cô nói chuyện không biết suy nghĩ gì cả, cô có một tướng công mỹ mạo cường tráng như thế kia, đương nhiên là không thể nào thấu hiểu nỗi khổ của tư vị độc thủ phòng không.”

Khuê Mộc Lang vừa nghe thế, đã lập cười hết sức ái muội. Mặt Tuyết Họa Nhi đỏ lên, ảo não chán chường rời đi.

Ra khỏi thành Trường An, tới một nơi dân cư thưa thớt, Khuê Mộc Lang lại mang theo nàng, đáp mây quay trở về Bảo Tương quốc. Giờ phút này, ráng chiều nhuộm cả bầu trời, ngay cả đám mây cũng như được phủ lên bảy dải hào quang, sắc mặt Khuê Mộc Lang cũng trở nên dịu dàng một cách lạ thường. Nàng đứng trên đám mây, ngắm nhìn Lang quân trước mặt, ngẫm kỹ lại lời nữ thí chủ kia vừa nói, trong lòng cảm thấy rung động.

Kết thúc một ngày du hí Đại Đường. Trở lại động Ba Nguyệt, hoàng hôn dần buông. Khuê Mộc Lang lại mang theo nàng bay lên núi Lâm Nguyệt, tới đóa hoa sen giữa Thiên Trì.

Đây là lần thứ hai Tuyết Họa Nhi được đứng trên đóa sen này, nàng bất chợt nhớ tới lần trước khi ba người đứng cùng nhau, vô cùng thốn thức, vì thế kìm lòng không đậu, hỏi: “Không biết giờ này, Khổng Tước quân đang làm gì?”

Khuê Mộc Lang cười nói: “Sao hả, nàng vẫn còn nhớ đến hần, vẫn còn muốn bỏ trốn sao?”

Tuyết Họa Nhi đỏ bừng mặt, nhớ tới những chuyện cũ. Thật ra, hần có lòng tốt muốn chia rẽ hai người, nhưng mà đường như, tư hồng của nàng và Khuê Mộc Lang lại vô cùng bền chắc, dù có kéo thế nào cũng không chịu đứt.

Khuê Mộc Lang đưa tay chỉ vào ánh trăng, nói: “Cứ mỗi đêm trăng tròn, thì nàng tới đây hấp thụ ánh trăng, như vậy là có thể trẻ mãi không già. Nàng nhìn đóa hoa sen ở Thiên Trì này đi, nó vẫn luôn nở rộ không tàn chính là bởi vì nguyên do này.”

Phàm là nữ tử thì ít nhiều đều vô cùng để ý đến dung nhan của mình, dung nhan trẻ mãi không già luôn là thứ có sức hấp dẫn vô cùng lớn. Vì thế, khi Tuyết Họa Nhi nghe xong đã lập tức cảm thấy cực kỳ hứng thú, hỏi han: “Tu luyện như thế nào?”

“Cái này, ta sẽ dạy nàng.”

Khuê Mộc Lang đặt tay lên trán nàng, một luồng nhiệt theo lòng bàn tay hần truyền tới, nổi thẳng tới huyết mạch của nàng. Tâm hồn nàng cũng cảm thấy thanh thản hơn, giống như có ánh sáng đang vờn quanh.

Khuê Mộc Lang thu tay lại, nói: “Ta đã truyền lại khẩu quyết quan trọng khi tu luyện cho nàng, mỗi khi tu luyện, nàng chỉ cần tĩnh tâm, thì khẩu quyết sẽ dẫn đường cho nàng.”

Tuyết Họa Nhi gật đầu, biện pháp này thật tốt, ngay cả học thuộc lòng khẩu quyết cũng không cần, Lang quân thật biết quan tâm săn sóc.

Lang quân liếc nhìn nàng, nói: “Ừm, nhưng có một chuyện đó là, lúc nàng hấp thụ ánh trăng, thì không được mặc y phục.”

“Vì sao?” Tuyết Họa Nhi đỏ mặt, nhỏ giọng hỏi, yêu cầu này cũng quá là kỳ lạ, quá bất nhã rồi.

Khuê Mộc Lang nghiêm túc nói: “Ánh trăng chiếu lên toàn bộ da thịt của nàng, thì nàng mới có thể hấp thụ một cách dễ dàng nhất.”

“Thật sao?”

“Thật.”

Tuyết Họa Nhi vụng trộm liếc nhìn hần một cái, cảm thấy không chân thực cho lắm. Nhưng mà hần là Tinh quân, cũng là sư phụ hướng dẫn nàng tu luyện, nếu muốn phản bác hần, chỉ sợ là vô cùng khó khăn.

Khuê Mộc Lang cười cười, chỉ điểm bốn phía, nói: “Nàng không cần sợ hãi, lúc nàng tu luyện, ta sẽ làm phép dựng lên tiên chương ở đóa hoa sen này, ngoại trừ ta, thì không ai có thể tiến vào, nàng cứ yên tâm đi.”

Mặt nàng lại càng đỏ hơn, không yên lòng nghĩ, tốt nhất là chàng cũng không thể tiến vào.

“Nàng xem, chính là như thế này.”

Khuê Mộc Lang nâng tay lên, bốn phía đóa sen bỗng nhiên dựng lên một bức màn bằng lụa trắng như sương như khói, mỏng như cánh ve, nhìn rõ cả sông nước trong veo đang lấp lánh.

“Bây giờ, cho dù có người đến đây, cũng không thể nào nhìn thấy nàng, càng không thể vào được. Nàng yên tâm chưa?”

Không yên tâm, bởi vì chàng có thể đi vào mà.

Khuê Mộc Lang ho nhẹ một tiếng, nói: “Cái này, chúng ta thử một lần trước đã. Hiện giờ, nàng có cảm thấy trên người đang có một luồng khí lưu di chuyển hay không? Nàng tự điều chỉnh dòng khí kia rồi thay đổi ý niệm của bản thân, lại tiếp tục thả lỏng toàn thân, để cho ánh trăng chiếu rọi lên da thịt nàng.” Nói xong, ngón tay Khuê Mộc Lang cũng sờ tới y phục của nàng, muốn để cho nàng hoàn toàn đắm mình dưới ánh trăng.

Tuyết Họa Nhi lập tức khấn trương lại xấu hổ: “Cái này, chàng cứ đi ra ngoài trước đi, tự ta làm thử.”

Lang quân ra vẻ nghiêm túc nói: “Như vậy sao được, chuyện tu hành này cần phải có sự hướng dẫn của sư phụ, nếu không rất dễ bị tẩu hỏa nhập ma.”

Tuyết Họa Nhi nắm lấy y phục không buông, trong lòng thầm nói, có chàng ở đây, ta mới dễ bị tẩu hỏa nhập ma. Nàng ngẩng đầu nhìn ánh trăng, vội la lên: “Tối nay không phải là đêm trăng tròn mà.”

“Tối nay chúng ta cứ diễn tập trước đã.”

“Đã là diễn tập thì cần gì cởi quần áo?”

“Vẫn nên cởi thì tốt hơn, diễn tập cũng không thể qua loa được. Phải làm như thật.”

“Không, ta không muốn diễn tập.” Nàng cảm thấy nếu như có hấn ở đây, thì không thể diễn tập được.

“Không thể như vậy được, nếu không làm thử, đến đêm trăng tròn, trong lúc vội vàng ta sợ nàng sẽ không quen.”

“Cái này, cái này không được.”

“Không sao đâu mà, nơi này không có người ngoài.”

“Chàng ở trong này, nhất định không thể được.”

“Được rồi, vậy ta ra ngoài trước.”

Hắn cũng thực sự đi ra khỏi tiên chương. Tuyết Họa Nhi thở dài một hơi, ngẫm nghĩ, do dự hồi lâu, mới cởi y phục ra vắt lên cánh sen. Nàng thử nhắm mắt lại, chấp tay trước ngực, định niệm khẩu quyết, thì bỗng nhiên phía sau có người nói: “Ta vẫn lo lắng, sợ nàng bị tẩu hỏa nhập ma.”

Tuyết Họa Nhi xấu hổ muốn ngất đi, Lang quân này sao lại lật lọng như vậy chứ, thật không quân tử mà. Chẳng lẽ không biết cái gì gọi là phi lễ chứ nhìn sao? Tuyết Họa Nhi nổi giận, mở mắt ra, túm lấy y phục khoác lên người, hung tợn nói: “Ta không muốn tu luyện nữa. Già cũng mặc kệ.”

“Như vậy sao được, ta thích nàng, hi vọng được sánh đôi cùng nàng vĩnh viễn. Tu luyện là một chuyện đứng đắn nghiêm túc, nàng đừng nghĩ linh tinh.”

Nàng đâu có nghĩ linh tinh, nhưng mà hấn cứ ở trong này, sao nàng có thể thả lỏng được chứ? Đúng là nàng cũng có cảm nhận được một dòng khí lưu, nhưng lại loạn như một con ngựa hoang, như vậy thì sao có thể theo nó được, theo nó chỉ sợ sẽ phát điên mất.

Hơi thở của hấn phả vào cổ nàng, ấm áp như gió xuân, khiến nơi nào đó trong lòng nàng dường như vừa được mở ra.

“Tâm nàng đang loạn?”

Hắn nói xong, cũng đưa tay tới trước ngực nàng xem thử, như thế này thì vốn dĩ không loạn cũng sẽ thành loạn!

“Nàng phải để cho tâm mình tĩnh lặng như nước.”

Tĩnh được mới lạ đó!

Hắn lại thổi khí vào lỗ tai nàng: “Tuyết Họa Nhi, ánh trăng rơi xuống người nàng, trông thật đẹp mắt. Ánh trăng dịu dàng như nước chiếu lên da thịt nàng, cũng giống như đêm qua khi chúng ta ở trong hồ, quả thực là sóng nước lấp lánh.”

Câu nói này rõ ràng là có hàm ý khác, trêu đùa nàng một cách trắng trợn, khiến nàng nhớ tới mình đã bị “ăn” dưới hồ đêm qua. Tuyết Họa Nhi cảm thấy toàn thân nóng bừng lên, vì thế thẹn quá hóa giận nói: “Chàng cứ nói nhảm như vậy, sao ta có thể tĩnh tâm tu luyện được? Chàng mau đi ra ngoài đi.”

“Ta đâu có nói nhảm, ta đang hướng dẫn nàng mà. Được rồi, ta không nói nữa. Ta sẽ nhắm mắt lại, dùng tay hướng dẫn nàng làm là được.”

Nói xong, hắn đặt tay lên lưng nàng, sau đó vuốt dọc theo sống lưng một lần, nói: “Luồng khí sẽ di chuyển qua lại ở nơi này bảy lần.”

Nói xong, bàn tay hắn lại muốn cởi y phục của nàng ra. Nàng cứ túm lấy không chịu buông, hắn nghiêm túc nói: “Nàng đừng nghĩ linh tinh, phải tĩnh tâm, tĩnh tâm.”

Có vẻ như, nếu nàng không chịu buông tay, thì chính là đang thực sự nghĩ linh tinh rồi.

Thôi, ăn cũng đã ăn rồi, nhìn cũng nhìn không ít, mặc kệ đi. Nàng khép hai mắt lại, để mặc cho y phục rơi trên cánh hoa.

“Nàng phải làm thế này.” Hắn cầm lấy tay nàng, chậm rãi di chuyển trên người.

“Như vậy không đúng, là như thế này, nàng chuyên tâm một chút.” Nói xong, hắn lại làm mẫu một lần, sau đó nói: “Nàng phải cảm nhận được.”

Nàng vẫn không hiểu, vội hỏi: “Cảm nhận như thế nào?”

“Chính là như thế này.”

“Á, không phải như thế.”

“Ta là sư phụ hay nàng là sư phụ?”

“Nhưng ta cho rằng không phải như thế.”

“Lúc tu luyện đừng nói gì hết.” Miệng, bị chặn rồi...

Tuyết Họa Nhi, cũng tẩu hỏa nhập ma luôn rồi...

Làn nước dưới đóa hoa sen gợn sóng lăn tăn, từng vòng từng vòng dập dờn tỏa ra bốn phía.

22. Chương 22

Sau khi “Tu luyện” kết thúc, Tuyết Họa Nhi vô cùng ảo não đối với hành vi không đứng đắn của Khuê Mộc Lang, quả thực là chẳng ra làm sao cả. Vì thế suốt cả một đêm, nàng buồn bực không vui tự kiểm điểm lại mình vì đã “Tẩu hỏa nhập ma”, cũng hạ quyết tâm, lần sau, bất luận thế nào cũng không thể tu luyện theo cái kiểu như vậy.

Hôm sau, thời tiết sáng sủa, tâm tình của Khuê Mộc Lang cũng có vẻ vô cùng sáng sủa, ăn cơm xong lập tức kéo tay nàng đi thăm quan vài mẫu ruộng tươi tốt.

Không khí trên núi trong lành, chim muông vui vẻ nhảy nhót. Hai người đi trên bờ ruộng, ngẫu nhiên trở thành một đôi phu thê nhà nông, Khuê Mộc Lang đang muốn nói vài câu tình cảm cho hợp với khung cảnh này, thì đột nhiên, trên bầu trời có một bóng đen khổng lồ lướt tới. Tuyết Họa Nhi và Khuê Mộc Lang cùng ngẩng đầu lên nhìn, thì thấy vô số Thanh Loan* giương cánh bay đến, đen kịt cả bầu trời.

(* - chim Loan: một loài chim Phượng.)

Tuy rằng không hiểu lý do vì sao, nhưng nhìn tình huống này thì dường như những kẻ đang đến không có ý tốt. Sắc mặt Khuê Mộc Lang trầm xuống, hần lập tức kéo Tuyết Họa Nhi vào trong áo choàng, yên lặng xem xét tình hình.

Dẫn đầu là hai con Thanh Loan hạ xuống từ đám mây, trong đó có một con biến thành A Loan, một con khác biến thành một nam tử, bộ dáng vô cùng hung mãnh, ánh mắt tràn đầy hận thù nhìn trừng trừng Khuê Mộc Lang. Tuyết Họa Nhi vừa nhìn thấy tư thái của hai người, lại nhìn từng đám “Mây đen” đang che hết bầu trời kia, cảm thấy vô cùng khẩn trương.

“Ca ca, chính là hần.” A Loan chỉ vào Khuê Mộc Lang, cách xa như thế, Tuyết Họa Nhi vẫn có thể nghe được sự oán hận và chua xót của nàng ta.

Ca ca của A Loan lập tức quát: “Người thật to gan, dám tư thông với Vũ Tường. Người mà A Loan nhà ta đã vừa ý, người cũng dám đi cướp đoạt!”

Tuyết Họa Nhi hiểu ra, thì ra A Loan dẫn người tới báo thù, hơn nữa còn là tình thù.

Khuê Mộc Lang hơi do dự, bây giờ mà nói ra sự thật, thì nhất định A Loan sẽ lại đi quấy rầy Vũ Tường. Thôi thì cứ nhận, chịu thiệt lần này, coi như là giúp Vũ Tường đến cùng, chặt đứt ý niệm của A Loan.

Vì thế, hần cố nén buồn nôn và run rẩy, cất cao giọng nói: “Người mà Khuê Mộc Lang ta nhìn trúng, thì sẽ không bao giờ từ bỏ, muội muội người chỉ yêu đơn phương, tội gì chứ? Vẫn nên đi tìm phu quân khác đi thôi. Vũ Tường chưa bao giờ thêm để ý đến A Loan, người hỏi A Loan mà xem, Vũ Tường đã từng nói thích nàng hay chưa?”

A Loan tức giận: “Thích còn cần phải nói ra hay sao? Ta chỉ cần nhìn nụ cười và ánh mắt của chàng là hiểu rồi.”

Nghe đến đó, Tuyết Họa Nhi kìm lòng không đậu nói: “Vũ Tường quân nhìn bất cứ ai, ánh mắt và nụ cười cũng đều vô cùng ‘Nóng bỏng’. Khi hần nhìn ta cũng vậy đó, đừng tự mình đa tình, chỉ nhìn ánh mắt và nụ cười thôi liệu có thể tin tưởng được hay không? Xin thận trọng, thận trọng!”

Khuê Mộc Lang nghe xong lời này, lập tức cười vài tiếng.

Sắc mặt A Loan lập tức trắng bệch, sau đó đỏ bừng, cuối cùng xanh mét.

Lão ca của a Loan cũng tức giận: “Hừ! Ta há có thể nuốt trôi cục tức này? Chúng ta dùng quyền cước nói chuyện, nếu như người đánh thắng được ta, chuyện này sẽ bỏ qua, nếu không, người phải lập tức biến mất khỏi tầm mắt A Loan và Vũ Tường.”

Nói xong, trong tay hần hiện ra hai quả chùy bằng đồng cực lớn, định lao tới chém giết. Giờ phút này, Tuyết Họa Nhi và Khuê Mộc Lang dường như đang đứng cùng một chỗ, cái chùy bằng đồng kia hướng về phía Khuê Mộc Lang cũng chính là hướng về phía nàng. Nàng trở mắt nhìn hai cái chùy lớn vung tới đây, trong lòng cảm thấy lạnh lẽo, thăm nghĩ, nếu như cái chùy kia mà trúng người mình, thì không phải giống như giã thuốc hay sao?

Khuê Mộc đặt nàng sang bên cạnh, nói một câu: “Đừng có chạy lung tung.”

Trong tay hần hiện ra một thanh đao lớn, lóe sáng ngênh đón. Đây là lần đầu tiên Tuyết Họa Nhi nhìn thấy yêu quái đánh nhau, nàng vừa kích động lại vừa sợ hãi.

Đây cũng là lần đầu tiên nàng được nhìn thấy binh khí của Khuê Mộc Lang, không nghĩ tới hần không chỉ có bộ dạng anh tuấn, mà khi múa đao lộng thương cũng đẹp mắt vô cùng, dường như hần không cần tốn nhiều sức khi đối phó với ca ca của A Loan. Chẳng bao lâu, ca ca của A Loan đã rơi vào thế hạ phong.

A Loan nóng nảy, hô to “Tiến lên”, vô số Thanh Loan biến thân thành hình người, lao tới. Vì thế, đơn đấu đã biến thành hỗn chiến.

Tuyết Họa Nhi bắt đầu lo lắng. Thân là công chúa, thỉnh thoảng nàng cũng quan tâm tới binh pháp, địch nhiều ta ít, yếu không địch lại mạnh chính là tình hình lúc này đây. May mắn, Khuê Mộc Lang vẫn chưa có dấu hiệu bị thua cuộc, nhưng mà bị nhiều người vây quanh như vậy, thật là khiến lòng người lo lắng.

Nàng đang lo lắng, đột nhiên bị một con Thanh Loan tha đi, nàng hét lên một tiếng, “Cứu mạng, phu quân cứu ta.”

Khuê Mộc Lang vội vàng ngẩng đầu lên nhìn, thì thấy một con Thanh Loan đã ngậm lấy nàng bay đi, tức giận công tâm, vội vàng nhảy lên đuổi theo con Thanh Loan kia, nhưng vì không chú ý nên đã bị một cái chùy đánh vào cẳng chân. Hắn chẳng thèm quan tâm ca ca của A Loan đang quấy nhiễu, đáp mây đuổi theo.

Tuyệt Họa Nhi thấy Lang quân đã càng lúc càng gần, thở phào nhẹ nhõm. Đột nhiên, Thanh Loan há mồm vứt nàng xuống. Nàng hét lên một tiếng, rồi trở mắt nhìn chính mình cứ đập tan từng khối từng khối mây trắng, mà lòng cảm thấy lạnh lẽo.

Đột nhiên, trước mắt nàng xuất hiện một vệt sáng. Khuê Mộc Lang bắt được cánh tay nàng, đồng thời, một đôi cánh khổng lồ đã nâng nàng lên. Ngay sau đó là một giọng nói quen thuộc:

“Rốt cuộc thì ta cũng cứu nàng một lần, rốt cuộc ta cũng có thể để cho nàng báo ơn cứu mạng được rồi. Hừ, ơn này dù nàng có muốn hay không cũng phải báo.”

Nói xong, vệt sáng lóe lên, thì ra đúng là gương mặt xinh đẹp như cảnh xuân chiếu rọi của Khổng Tước quân.

Trước khi Tuyệt Họa Nhi ngất đi, chỉ có một ý nghĩ, tai họa lại ập đến nữa rồi.

Khổng Tước quân đặt nàng vào trong tay Khuê Mộc Lang, sau đó đứng ở một bên xem náo nhiệt. Thực ra, lúc này cũng đã không còn đánh nhau nữa. Bởi vì cậu hần Đại Bàng Kim Sí, đã bị hần kéo tới khuyên can rồi.

Trong loài chim, thì Đại Bàng Kim Sí có địa vị rất cao. Thanh Loan không thể không nể mặt hần vài phần. A Loan và ca ca nàng vừa thấy Khổng Tước quân mời cậu đến, cũng cảm thấy xấu hổ, không tiện dây dưa tiếp. Vì thế, đoạn nghiệt duyên có một không hai này đã tuyên bố chấm dứt kể từ lúc A Loan buồn bã mất hồn quay đầu rời đi.

“Khuê Mộc Lang, người thật là nghĩa khí. Ta, quá không nghĩa khí rồi.” Khổng Tước quân nói một câu không đầu không đuôi, lại nói tiếp: “Ta ở nhờ nơi này của người một hôm, ta sợ cậu ta mắng ta.” Nói xong, vụng trộm liếc nhìn cậu hần một cái.

Đại Bàng Kim Sí quân vô cùng lạnh lùng ngạo mạn, hung hăng trừng mắt nhìn Khổng Tước quân một cái, rồi lại trừng mắt nhìn Khuê Mộc Lang một cái, sau đó bay đi.

Khuê Mộc Lang vô cớ bị trả thù lại còn bị oan uổng, nhưng cũng không tức giận. chỉ nhìn Tuyệt Họa Nhi vừa bị ngất đi, cực kỳ bất đắc dĩ nói: “Ta chỉ hi vọng, từ nay về sau, người đừng đi trêu chọc hoa đào lung tung là tốt rồi.”

Khổng Tước quân nhảy dựng lên: “Oan uổng quá, lão đại, là hoa đào cứ quẩn lấy ta.”

“Vậy vì sao hoa đào lại cứ quẩn lấy người, người cũng nên suy nghĩ xem. Trở về thôi.” Vừa mới nhắc chân lên, Khuê Mộc Lang đã phát hiện bắp chân mình đau vô cùng.

Trở lại phòng ngủ, vén áo choàng lên mới phát hiện một mảng lớn màu xanh tím.

Khổng Tước quân la lên: “Ôi trời, người bị thương?”

“Không có việc gì.” Khuê Mộc Lang vội vàng kéo áo choàng xuống, có chút xấu hổ. Thật ra, ca ca của A Loan sao có thể là đối thủ của hần được? Cả đám cùng xông lên, hần cũng không sợ. Chẳng qua bởi vì quan tâm nên bị rối bởi, vì cứu Tuyệt Họa Nhi nên hần phải vội vàng bay lên, không chú ý nên mới bị ca ca của A Loan đánh trúng. Nói ra, thật có chút mất mặt, đường đường là một Tinh quân, lại bị một con Thanh Loan đánh cho bị thương.

”Ai da, Khuê Mộc Lang, người vẫn nên bôi thuốc vào đi, hoặc là lấy cánh hoa sen ở Thiên Trì xoa vào. Nếu không cứ để như vậy, sẽ khiến Tuyệt Họa Nhi sợ hãi.

Câu nói sau cùng, hần nói vô cùng ái muội.

Khuê Mộc Lang trừng mắt nhìn hắn. Nếu không tại hắn, thì sao lại có những chuyện phiền toái như thế này chứ. Khuê Mộc Lang đứng dậy, định đi tới Thiên Trì dùng cánh sen để xoa vào vết thương. Hắn cũng không phải là người yếu ớt, nhưng nghĩ đến ban đêm khi đi ngủ, Tuyết Họa Nhi nhìn thấy chắc chắn sẽ hỏi, vậy thì sự uy mãnh kiên cường của hắn sẽ bị tổn hại mất.

Khổng Tước quân vừa thấy Khuê Mộc Lang đi, đã vội vàng lay tỉnh Tuyết Họa Nhi.

Tuyết Họa Nhi vừa thấy hắn đã hỏi: “Khuê Mộc Lang đâu?”

“Hắn sắp tới rồi. Tuyết Họa Nhi, ta có ơn cứu mạng với nàng đó, bây giờ chính là lúc nàng phải báo ơn.”

Có người nào tự phong mình ân nhân cứu mạng như vậy hay không? Lại còn bắt người ta phải báo ân ngay nữa? Lại nói, lúc đó Khuê Mộc Lang đã tóm được tay nàng rồi. Thôi, nề tình hắn là bằng hữu của Khuê Mộc Lang, nàng không thêm so đo.

Khổng Tước quân nghiêm túc nói: “Là thế này, ta cảm thấy mặc dù gạo đã nấu thành cơm, nhưng mà cơm nấu lâu quá cũng không tốt, sẽ bị khô.”

Tuyết Họa Nhi không hiểu ý của hắn.

“Nàng xem, nàng là phạm nhân, hắn là Tinh quân, hai người môn không đồng, hộ không đối. Tương lai, hắn trưởng sinh bất lão, còn nàng thì sao, chẳng mấy chốc mà giá tiền hạc* rồi. Cho nên, đau dài không bằng đau ngắn, vẫn nên tách nhau ra từ bây giờ thì tốt hơn.”

(* - giá tiền hạc: chết đi.)

Tuyết Họa Nhi hiểu ra, sững sờ nhìn hắn, không hiểu sao nàng bỗng cảm thấy đau đớn vô cùng.

Khổng Tước quân thấy nàng lặng thinh không nói lời nào, vì thế hắn tiếp tục nói: “Nói thực, cho dù nàng có chạy tới đâu, hắn đều có thể tìm ra. Ta nghĩ nàng đừng chạy trốn nữa, phải tuyệt tình, trực tiếp nói rõ ràng rằng nàng không thích hắn, vĩnh viễn cũng sẽ không thích hắn.

Vĩnh viễn, thật là độc ác.

“Nàng nhất định phải đồng ý với ta, xem như là báo đáp ơn cứu mạng của ta. Nàng sẽ không lấy oán báo ơn chứ? Tục ngữ có nói, chịu ơn một giọt nước, phải dùng sông lớn để trả đó nha.”

“Nhưng mà, ta, ta nói thế nào đây? Chẳng đối xử với ta thực không tệ.”

“Cái gì mà không tệ, rõ ràng là cưỡng ép dân nữ rồi Bá vương ngành thượng cung một cách trắng trợn.”

Tuyết Họa Nhi rầu rĩ không nói được lời nào.

Khổng Tước quân tiếp tục châm ngòi: “Nàng ngẫm lại xem, nếu như hắn thích nàng, tại sao lại không đường đường chính chính đi tìm Phụ hoàng của nàng cầu thân, mà lại biến thành một con thỏ, bắt nàng tới đây, sau đó uy hiếp, chiếm đoạt chứ? Quả thực là vô cùng quá đáng.” Hắn vốn định nói vô sỉ, nhưng mà lại không nhẫn tâm nói. Suy cho cùng thì đó cũng là bằng hữu của hắn, lại còn vì hắn mà phải gánh chịu tội danh đoạn tụ. Chửi bới Khuê Mộc Lang như vậy, ừm, tội lỗi, tội lỗi, nhưng hắn cũng chỉ có ý tốt thôi mà.

Khuê Mộc Lang đang ở bên bờ Thiên Trì bỗng nhiên hắt xì một cái thật to.

Khổng Tước quân vội vàng nói: “Hắn sắp xuống đến nơi rồi. Nàng phải nắm chắc cơ hội này, đừng do dự lè mề nữa, đợi đến lúc em bé cũng sinh ra rồi, thì không thể hành động được nữa.”

Tuyết Họa Nhi tâm loạn rồi.

”Hắn là Tinh quân, sớm muộn gì cũng phải về trời, đến lúc đó nàng đã là hoa tàn ít bướm, đã trở thành một quả phụ già nua hom hem, khi ấy có muốn gả cho người khác cũng không gả được nữa.

Lòng của nàng càng thêm rối bời và lạnh lẽo.

“Ta cũng muốn tốt cho nàng thôi, chủ yếu vẫn là muốn tốt cho hắn. Hắn ở lại nhân gian, có tư tình với phạm nhân, là trái với luật trời. Sớm muộn gì cũng bị Ngọc đế trừng phạt, cho nên, hai người nên rời xa nhau thì hơn, đó là lựa chọn tốt nhất. Thừa dịp còn chưa có em bé, nên mau chóng tách ra đi thôi. Nàng

có biết chuyện tình của Ngưu Lang - Chức Nữ không? Trên trời dưới đất, bốn bề khắp nơi, mới có thể gặp nhau một năm một lần. Không nên tái diễn bi kịch như trong lịch sử nữa.”

Tâm của Tuyết Họa Nhi đã hoàn toàn nguội lạnh.

Hết chương hai mươi hai.

23. Chương 23

Lúc Khuê Mộc Lang bước vào, chỉ thấy Tuyết Họa Nhi đang có vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt mơ hồ, mà Khổng Tước quân lại mang vẻ mặt bất quái, khi nhìn thấy hắn, rõ ràng còn có chút mất tự nhiên.

Khue Mộc Lang lập tức cảm thấy không ổn, nhưng lại không rõ là không ổn ở chỗ nào, chỉ cảm thấy không khí có vẻ không giống lúc bình thường. d iễ,n_đầ;n_l ê_q'uý_đ ô;n. Từ trước tới giờ, Tuyết Họa Nhi luôn đơn thuần, dường như ánh mắt thâm thúy như thế này vẫn là lần đầu tiên.

Khổng Tước quân ngáp một cái, nói: “Ôi, Khuê Mộc Lang, ta cảm thấy hơi mệt mỏi, muốn đi nghỉ ngơi một chút. Thời gian gần đây ta đã phải suy nghĩ và lo lắng quá nhiều.”

Khue Mộc Lang thấy hắn ra khỏi phòng, lập tức ngồi xuống bên cạnh Tuyết Họa Nhi, nói: “Hắn nói gì với nàng vậy?”

Tuyết Họa Nhi đang cảm thấy phiền muộn chán nản vô cùng, cũng không thèm dùng lời lẽ uyển chuyển nữa mà trực tiếp nói thẳng: “Hắn nói, ta và chàng nên sớm tách ra là tốt nhất.”

Khue Mộc Lang biến sắc.

Tuyết Họa Nhi lại nói: “Ta thấy hắn nói rất đúng, ta và chàng, chẳng qua chỉ là một đoạn nhân duyên mỏng manh mà thôi.”

Nhân duyên mỏng manh, từ này khiến cho lòng hắn như bị đâm một dao, mà lúc nàng nói ra trong lòng cũng tràn ngập đau đớn.

Khue Mộc Lang nói: “Vì sao nàng lại nói như vậy?”

Tuyết Họa Nhi chưa chút nói: “Chẳng lẽ ta nói không đúng hay sao?”

Đôi mày rậm của Khuê Mộc Lang nheo lại, hắn nói: “Ta đối với nàng, quyết không bội tình bạc nghĩa, tâm nguyện ban đầu của nàng khi xuống trần gian chính là để cùng ta kết một đoạn trần duyên. Cho dù tương lai ta có bị khiển trách, ta cũng cam tâm tình nguyện.”

Tuyết Họa Nhi hít sâu một hơi, cảm thấy bình tĩnh hơn rất nhiều.

“Ta không thích chàng, chàng hãy đưa ta về đi.”

Khue Mộc Lang ngơ ngẩn nhìn nàng, cả hai người đều trầm mặc một lúc lâu, trong phòng yên tĩnh đến đáng sợ.

Tuyết Họa Nhi ngẩng đầu lên nói: “Ta đã không còn là tiên nữ trên trời kia nữa, hiện giờ ta chỉ là một phạm nhân, mặc dù trước kia ta từng thích chàng, nhưng một kiếp qua đi, mọi thứ cũng đã thay đổi rất nhiều. Ta đã quên tất cả mọi chuyện, ta cũng không còn... ái mộ chàng nữa.”

Khue Mộc Lang nắm chặt tay lại, trừng mắt nhìn nàng.

Kể từ sau khi Tuyết Họa Nhi biết hắn không phải là yêu quái, cũng dần dần không còn sợ hãi e dè hắn nữa, lại thêm hai ngày vừa rồi thân mật gần bó, càng không thể nói rõ tình cảm. Thẳng thắn mà nói, trong lòng nàng cứ cảm thấy trống rỗng không sao hiểu được. Nhưng cho dù như thế, nàng cũng dứt khoát xem nhẹ nó, không muốn nghĩ nhiều.

Khue Mộc Lang không nói được lời nào, đứng dậy đẩy cửa rời đi.

Tuyết Họa Nhi ngồi ở đó, ngơ ngác nhìn bóng lưng hắt, buồn bã vô cùng.

Khổng Tước quân đang nằm trên giường trợn trừng hai mắt, chợt thấy Khuê Mộc Lang nổi giận đùng đùng tiến vào. Hắn cứ nghĩ rằng Khuê Mộc Lang tìm mình tính sổ, đang định bỏ chạy, thì thấy Khuê Mộc Lang nhú mày nói: “Uống rượu cùng ta đi.”

Khổng Tước quân thở phào một hơi, lại có chút đồng tình nhìn hắn.

Vì thế, hai người chạy tới bên bờ Thiên Trì, bày bàn uống rượu.

Khổng Tước quân uống rượu một lúc, bắt đầu khuyên nhủ: “Việc này coi như chấm dứt đi. Người ăn cũng đã ăn rồi. Hãy thả nàng về đi. Người làm Tinh quân của người, nàng làm công chúa của nàng. Đừng đợi đến lúc bị bề trên phát hiện, thì có thể sẽ rất phiền phức.”

Khue Mộc Lang nhìn Khổng Tước quân, nói: “Ta biết người suy nghĩ cho ta, nhưng mà, không phải là cá thì sao biết cá có vui hay không? Chuyện mà ta đã làm, thì nhất quyết không bỏ cuộc giữa chừng, có trách phạt gì ta cũng sẽ một mình gánh chịu. Mặc dù nàng đã không còn nhớ rõ kiếp trước, nhưng mà ta một khắc cũng chưa từng quên. Mặc kệ nàng là phạm nhân hay là tiên nữ, thì trong lòng ta, nàng vĩnh viễn là Tuyết Họa Nhi ở điện Phi Hương. Nàng nặng tình với ta như vậy, chỉ có duy nhất một tâm nguyện này. Mặc dù ta hạ phạm là có mục đích khác, nhưng lý do quan trọng nhất vẫn là tới tìm nàng. Ta quyết không phụ nàng.”

Khổng Tước quân sững sờ nhìn hắn, nói: “Nhưng mà nàng, nàng đã hoàn toàn không còn cảm xúc của kiếp trước, cũng không còn tình cảm ái mộ với người, tội gì người phải như vậy?”

Khue Mộc Lang nhìn ly rượu trong tay một lúc lâu mà không nói gì, sau đó uống một hơi cạn sạch.

Thiên Trì sóng gợn lăn tăn, dòng nước trong vắt, hương hoa sen thấm lòng người.

Khue Mộc Lang nhìn đóa hoa sen kia, nói sâu xa: “Ta còn nhớ rõ nàng, nhớ kỹ nàng, mà nàng lại đã quên ta. Khoảng cách giữa ta và nàng so với trên trời và dưới đất còn xa xôi hơn nhiều. Trước kia, ta cứ nghĩ rằng, nàng bị Khóa Dung Đan cản trở, nên mới vô tình với ta. Nhưng hiện giờ, nàng đã uống giải dược rồi, và vẫn vô tình với ta như vậy, một lòng muốn rời khỏi ta.” Hắn cũng không nói tiếp, chỉ rót thêm một ly rượu, uống một hơi cạn sạch. Về mặt cô đơn và bị thương kia, suốt mấy ngàn năm qua, Khổng Tước quân cũng chưa từng nhìn thấy.

Khue Mộc Lang không nói thêm gì nữa, cứ uống từng ly lại từng ly.

Khổng Tước quân vội vàng kéo tay hắn, khuyên bảo: “Người đừng uống nhiều như vậy.”

Khue Mộc Lang lắc đầu thở dài: “Mấy ngàn năm tịch liêu, chỉ có quãng thời gian ngắn ngủi này là khoái hoạt. Cảnh tượng huyền ảo hư không như vậy, thực khiến cho người ta không đành lòng buông tay.”

Sau một lúc lâu, Khổng Tước quân không nữa khuyên bảo nữa, mà cũng không biết phải khuyên như thế nào mới tốt. Hắn chưa từng thích một nữ nhân nào, cho nên cũng không biết rằng Khuê Mộc Lang lại nặng tình với Tuyết Họa Nhi đến vậy. Lần đầu tiên hắn có chút do dự, bắt đầu hoài nghi rằng mình phá hoại như thế là đúng hay sai?

“Cái này, Khuê Mộc Lang, tình cảm của phạm nhân khác với chúng ta. Các nàng còn có cha mẹ, có gia đình, muốn có niềm vui gia đình. Người có thể cho nàng hưởng thụ niềm vui gia đình không? Người và nàng chỉ có hạnh phúc ngắn ngủi như vậy, sao có thể có niềm vui được chứ?”

Khue Mộc Lang nghiêm túc nói: “Ta và người có cái nhìn bất đồng. Cái gì dài? Cái gì ngắn? Dù có ở trên trời cũng không thể nói vĩnh hằng. Tình cảm của ta và nàng cần gì quan tâm thế sự xoay vần trong một cái chớp mắt? Miễn là nó ở trong lòng ta, thì với ta đó chính là vĩnh hằng. Thời gian dài ngắn hay tình cảm nông sâu, mỗi người đều tự có cảm nhận riêng của mình. Ta chỉ biết rằng, nếu như ta đáp đố lời thề, không hạ phạm, thì ở trên Thiên Đình, sẽ không có ngày nào ta cảm thấy thanh thản. Mặc dù nàng đã quên ta, nhưng ta vẫn nhớ nàng, bất kể nàng đối xử với ta như thế nào, ta vẫn sẽ coi nàng là Tuyết Họa Nhi.”

Khổng Tước quân thực sự bị cảm động, hồi lâu mới chua lè chua lét nói: “Lý do thoái thác này của người quả thực đã làm cho ta cảm động rồi. Không ngờ thường ngày người ít nói kiêu lời, nhưng vừa nói ra lại thâm tình động lòng người như vậy. Xem ra, ta phải đi theo học hỏi người rồi.”

Khuê Mộc Lang lắc đầu nói: “Mỗi người đều có tạo hóa riêng của mình, không thể cưỡng cầu, cũng không thể rập khuôn. Người không tìm không phổi như vậy, kỳ thật cũng là một loại tạo hóa.”

Khổng Tước quân bất mãn nói: “Ta không tìm không phổi khi nào chứ?”

Khuê Mộc Lang liếc xéo hần một cái, nói: “Nếu thời điểm ngươi mới gặp A Loan, không nhiệt tình với nàng ta như thế, thì sao nàng ta có thể suy nghĩ nhiều như vậy?”

Khổng Tước quân nóng nảy: “Ta đối xử với ai cũng rất nhiệt tình mà, với Tuyết Họa Nhi cũng rất nhiệt tình. Đối đãi với mọi người nhiệt tình cũng không được hay sao?”

Khuê Mộc Lang nói: “Cái này, còn phải xem là người nào. Người phải có chừng có mực.”

Khổng Tước quân hừ một tiếng, nói: “Dĩ nhiên là ta biết các nàng chẳng qua chỉ yêu thích vẻ bề ngoài của ta mà thôi. Các nàng càng như vậy, ta càng không vừa mắt.”

Khuê Mộc Lang lắc đầu nói: “Cho nên mới nói, chữ ‘Tình’ này, mỗi người đều cảm thụ không giống nhau. Người cảm thấy thời gian quá ngắn ngủi, muốn gánh chịu hậu quả thì thật không đáng. Nhưng ta lại cho rằng, có vẫn còn hơn không, đạt được vẫn tốt hơn là không được gì.”

Khổng Tước quân nhúc nhích đầu, cau mày nhìn trời. Vốn dĩ là hần tới để khuyên Khuê Mộc Lang, nhưng trải qua cuộc nói chuyện vừa rồi, hần lại sắp bị Khuê Mộc Lang thuyết phục.

Đang rối rắm, đột nhiên thấy hai người đang cười mây về hướng núi Lâm Nguyệt.

Hần cảm thấy khẩn trương, cho rằng lại là A Loan và ca ca nàng. Nhưng nhìn kỹ lại, thì ra là Vũ Anh và một nữ tử.

Khuê Mộc Lang cũng đứng dậy. Không hiểu vì sao mà Vũ Anh lại đột nhiên tới thăm.

Vũ Anh từ trên đám mây hạ xuống, ngay cả nói cũng chưa kịp nói, đã kéo nữ tử kia xuống, cùng quỳ gối trước mặt Khuê Mộc Lang.

Khuê Mộc Lang vội vàng đi tới định đỡ họ dậy, nhưng lại nhìn thấy cánh tay bị lộ ra dưới y phục của Vũ Anh, nên không dám động thủ, đành phải nói: “Các người mau đứng lên đi. Xích Diễm gặp phải chuyện gì?”

Vũ Anh cũng không đứng dậy, chỉ trả lời: “Không phải là Xích Diễm gặp chuyện không may, là nàng, muội muội của ta - Vũ Phong.” Nàng lại chỉ vào nữ tử bên cạnh.

Khuê Mộc Lang chỉ quen biết phu thê Xích Diễm, hần nhìn lướt qua Vũ Phong, thấy nàng ta có diện mạo tương tự Vũ Anh, mặc dù cũng xinh đẹp, nhưng lại không xinh đẹp bằng Vũ Anh mà có vẻ thanh tú hơn một chút.

Vũ Anh nói: “Mấy hôm nữa là đến Thiên kiếp của muội muội ta. Công lực của nàng còn thấp, ta sợ lần Thiên kiếp này nàng sẽ phải chịu khổ sở. Lại nghĩ đến thời gian này, vừa lúc Tinh quân đang ở nhân gian, cho nên đưa nàng tới đây cầu xin Tinh quân trợ giúp.”

Khuê Mộc Lang vừa nghe đã cảm thấy khó giải quyết. Kỳ thật, Thiên kiếp chính là đấu tranh sinh tồn. Tiên giới kiêng kị nhất là vì tình riêng mà làm việc trái với luật lệ. Nếu hần giúp nàng ta, rồi bị người khác biết được, chỉ sợ sẽ phải chịu tội.

Vũ Anh thấy vẻ mặt khó xử của hần, vội vàng nói: “Không dám phiền Tinh quân làm giúp. chỉ cần lúc sét đánh, mượn một góc áo choàng của Tinh quân để ẩn thân là tốt rồi. Nếu đã trốn mà vẫn không tránh khỏi thì đó là vận mệnh của nàng.”

Khổng Tước quân cười cười: “Vũ Anh, lời này của ngươi thật hay. Dĩ nhiên là Lôi công không thể nào chém rách được áo choàng của Tinh quân. Cái gì mà nếu đã trốn mà không tránh khỏi chứ? Rõ ràng là có thể tránh thoát mà.”

Vũ Anh đỏ mặt, nói: “Ta sợ liên lụy Tinh quân.”

Khổng Tước quân cũng rất thân quen với phu thê Xích Diễm, cảm thấy việc này cũng không tính là trái với Thiên quy, nên quay sang nói với Khuê Mộc Lang: “Biện pháp này cũng được. Cứ coi như trong lúc vô ý, người bị một con tiểu hồ ly chui vào quần áo đi.” Nói xong, hắn còn cười hớ hớ mấy tiếng.

Vũ Phong đỏ bừng mặt, trông vô cùng mỹ lệ động lòng người. Khổng Tước quân nhìn kỹ, cảm thấy tộc Cửu Vĩ Hồ này cùng tộc Khổng Tước của hắn cũng có chút tương đồng, đều sản sinh ra nhiều mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành.

Khuê Mộc Lang cũng không tiện khước từ, nên đành gật đầu đồng ý.

Vũ Anh mừng rỡ vô cùng, vội vàng nói: “Đa tạ Tinh quân, Tiểu Phong, còn không mau cảm tạ đi?”

Vũ Anh vừa cất lời, đã khiến Khổng Tước quân hoảng sợ, giọng nói thật sự là dễ nghe. So với giọng nói của Điều tộc còn hay hơn.

“Đa tạ Tinh quân, tương lai, ta nhất định sẽ báo đáp ân tình của Tinh quân.”

Khổng Tước quân chưa lẽ chưa lết nói: “Đừng có bảo là lấy thân báo đáp gì đó nha, như vậy là không được đâu đó.”

Mặt Vũ Phong càng hồng hơn, nàng nhìn thoáng qua Khuê Mộc Lang rồi ngượng ngùng cúi thấp đầu.

Hết chương hai mươi ba.

24. Chương 24

Khổng Tước quân cười ha ha, nói: “Được rồi, Vũ Anh, người cứ yên tâm đi, chuyện này ta sẽ bảo đảm. Tốt xấu gì ta cũng từng ở tại nhà người ăn không uống không một thời gian dài, chuyện nhỏ như vậy ta sẽ giúp.” Nói cứ như hắn ta mới là người mà Vũ Anh nhờ cậy và người giúp Vũ Phong là hắn ta vậy.

Vũ Anh liên tục gật đầu, hoan hoan hỉ hỉ nói với Vũ Anh: “Muội ở đây phải nghe lời Tinh quân đó. Ba ngày sau ta sẽ tới đón muội.”

Vũ Phong gật đầu đồng ý, ngay sau đó, Vũ Anh thiên ân vạn tạ xin từ biệt.

Khuê Mộc Lang nhìn Vũ Anh đáp mây bay đi, có vẻ dăm chiêu, nhíu mày buồn bực không vui. . Sau một lúc lâu hắn mới hồi phục tinh thần, phát tay tạo ra một gian phòng ngay bên cạnh Thiên Trì, rồi nói với Vũ Phong: “Tạm thời người cứ ở đây một hai ngày đi.”

Khổng Tước quân nhìn hắn tạo ra một gian phòng giản dị, mà vô cùng bất mãn. Đúng là không biết thương hương tiếc ngọc, lại ném một nữ tử mỹ lệ như vậy lẻ loi một mình ở bên bờ Thiên Trì, lạnh lẽo cô đơn biết bao nhiêu. Vì sao không tạo một gian nhà ở ngay trong động Ba Nguyệt, nơi đó rộng như vậy, nhiều người ở cũng náo nhiệt mà.

Khuê Mộc Lang bay từ Thiên Trì xuống.

Cảnh sắc của động Ba Nguyệt vẫn tựa chốn bồng lai tiên cảnh như cũ, nhưng tâm tình của hắn lại chưa bao giờ tối tăm như vậy. Hóa ra, cảnh sắc cũng biến đổi theo tâm tình. Giống như đôi phu thê nhà nông nọ, dù chỉ ăn dưa muối húp cháo loãng, cũng cảm thấy vui vẻ thoải mái.

Hắn nhìn Tuyết Họa Nhi trong phòng, bỗng nhiên không biết nên đối mặt với nàng như thế nào. Hắn không chịu buông tay, nàng cũng không muốn bằng lòng. Mặc dù chưa từng khắc khẩu một câu, nhưng rõ ràng đã cảm thấy có sự ngăn cách. Trong lúc nhất thời có cảm giác như cận hương tình khiếp*, không dám lại gần.

(* - cận hương tình khiếp: người xa quê lâu ngày khi về lại quê sẽ thấy sợ hãi 1 cách khó hiểu.)

Tuyết Họa Nhi đang đứng bên cửa sổ, nhìn khung cảnh mỹ lệ bên ngoài nhưng tâm tư lại không yên. Ánh mắt thỉnh thoảng lại đảo qua Khuê Mộc Lang. Ánh mắt hắn trầm lắng, yên lặng nhìn nàng. Hắn đứng đó khoanh tay, khoảng cách không xa không gần.

Nàng nhất thời giận dữ, thẳng thắn nói hết lời trong lòng nhưng lại khiến nàng lo lắng bất an, không biết Khuê Mộc Lang định làm gì với nàng? Liệu có thể đưa nàng trở về hay không?

Khổng Tước quân cũng bay xuống từ Thiên Trì, đứng một bên nhìn hai người, đột nhiên hắn sinh ra cảm giác tội ác. Từ bên ngoài nhìn vào, hai người họ quả thực là trời sinh một đôi, đất tạo một cặp. Dân gian thường nói, đó gọi là có tướng phu thê, vừa nhìn đã cảm thấy có sự hài hòa.. Mặc dù Vũ Tường một lòng vì Khuê Mộc Lang, muốn để cho hắn bình an vô sự vượt qua quãng thời gian ở hạ giới này, nhưng khi nhìn thấy hắn đau khổ, Vũ Tường lại cảm thấy chuyện này là do một tay mình gây nên, trong lòng cảm thấy không nỡ.

Khuê Mộc Lang và Tuyết Họa Nhi nhìn nhau qua khung cửa sổ, tình hình giữa hai người lúc này quả thực giống như đang trong giai đoạn căng thẳng của chiến tranh lạnh.

Khổng Tước quân lâm vào tình thế khó xử, đột nhiên cắn răng một cái, giậm chân, nói: “Thôi, ta cũng bắt chấp đi vậy. Là bằng hữu, nên đồng cam cộng khổ.”

Nói xong, hắn ta lướt qua Khuê Mộc Lang, vào trong phòng Tuyết Họa Nhi. Khuê Mộc Lang cũng không hiểu hắn ta đang định làm cái gì, nên đi theo sát hắn ta, đứng bên cạnh cửa.

Khổng Tước quân chạy tới trước mặt Tuyết Họa Nhi, vô cùng nghiêm túc nói: “Tuyết Họa Nhi, giải được Khóa Dung Đan mà ngày đó ta đưa cho nàng là giả. Cái này mới là thật. Nàng hãy ăn đi.”

Hắn ta cầm một viên thuốc màu xanh biếc, lấp lánh đẹp mắt trong tay.

Tuyết Họa Nhi nhìn thoáng qua, hỏi: “Gì cơ?”

Khổng Tước quân xấu hổ cười cười: “Bây giờ tuyệt đối là thật.”

Khuê Mộc Lang đứng ở ngoài cửa, cười khổ. Thằng nhãi này, mình tin tưởng hắn ta như vậy, hắn ta lại dám chơi mình một vở.

Khuê Mộc Lang cho rằng, nàng không nên vô tình với hắn như vậy, một ngày làm phu thê bằng ân tình trăm năm sâu nặng, cho nên, hai người họ cũng đã có hai trăm năm ân tình rồi. Có lẽ là bởi vì Khóa Dung Đan chưa được giải nên mới lạnh nhạt tuyệt tình như vậy. Tốt lắm, lòng tự trọng của hắn cũng được khôi phục một chút rồi.

Tuyết Họa Nhi bị Khổng Tước quân lừa qua lừa lại đã không còn cảm giác gì nữa rồi, nên tiếp tục nhận viên thuốc màu xanh biếc kia rồi lập tức ăn. Viên thuốc này quả thực là khác biệt so với lần trước, vừa mới nuốt vào, nàng đã cảm thấy trong cơ thể có một dòng nước ấm đang từ từ di chuyển, giống như một dòng suối trong vắt gột rửa kinh mạch toàn thân của nàng. Trong đầu cũng cảm thấy thanh tỉnh và yên tĩnh không nói nên lời. Kỳ lạ nhất chính là, nàng kim lòng không đau nhìn Khuê Mộc Lang đang đứng cạnh cửa, mà trong ngực bị chấn động mạnh.

Ánh mắt của hắn như một thanh kiếm sắc bén, đã phá tan mảng ký ức bị bụi trần che phủ của nàng, những hình ảnh của kiếp trước tựa như thủy triều kéo tới, lấp đầy tim phổi, khiến nàng nghẹn ngào khó chịu, tựa như bị một tảng đá lớn đè nặng trong lòng không thể hô hấp. Nàng giống như được trở về Thiên Đình, khi đó hắn ngẫu nhiên đi tới điện Phi Hương, phong thái hào hoa tỏa sáng như vậy thấp sáng cả đôi mắt nàng, cùng chiếu sáng toàn bộ điện Phi Hương. Mỗi lần hắn tới là một lần nàng cố gắng ghi nhớ thật cẩn thận, rồi đến khi hắn đi lại hồi tưởng từng chút một. Sau đó là mỗi mắt mong chờ, chờ hắn trở lại.

Từng đám mây trên điện Phi Hương đều đã nhuộm màu tương tư và chờ đợi của nàng.

Lần từ biệt đó, lại càng rõ ràng hơn cả, giống như gần ngay trước mắt. Bỗng chốc nàng không nói nên lời, chỉ nhìn chằm chằm người kia. Nàng đã từng cho rằng đó là chuyện không thể, nhưng thực không ngờ điều đó đã biến thành sự thật. Hắn quả thực không bội ước.. Mặc dù là do chính nàng đã tùy hứng, không để cho hắn phản bác đã hạ phạm, nhưng hắn lại làm việc nghĩa không chùn bước đi theo nàng. Phần tình cảm này, thực khiến nàng cảm động.

Khổng Tước quân nhìn sắc mặt của nàng là biết nàng đã nhớ lại chuyện cũ, hắn ta quay đầu nhìn Khuê Mộc Lang, cười hi hi nói: “Giải được này của ta còn có một công dụng nữa, đó là có thể thức tỉnh được trí nhớ trước kia.”

Khuê Mộc Lang sững sốt, trong lòng ngổn ngang trăm mối cảm xúc, hần nhìn vào mắt Tuyết Họa Nhi cũng thấy được sự khác biệt, có sự kích động mà hần từng quen thuộc.

Ánh mắt của hai người đang dây dưa một chỗ, đột nhiên một tiếng gọi “Tinh quân” ngoài cửa đã đánh thức hai người.

Vũ Phong đứng ngoài cửa, nhẹ nhàng hỏi: “Ta đến nấu cơm giúp Tinh quân có được không?” Nữ tử Hồ tộc đều vô cùng thông minh khéo léo. Mà dường như, nàng ta cũng là một người rất có hiểu biết, tự nhiên không câu nệ, tự mình đi tới, nhìn thời gian không còn sớm, đã chủ động tìm việc để làm.

Khổng Tước quân vô cùng thích những nữ tử có năng lực như vậy, không như A Loan, đã không có mắt nhìn, lại còn không có lập trường. Nàng một mực quần quýt làm phiền, đuổi theo khiến hần chạy trốn đến mức dục tiên dục tử. Đóa hoa đào này mạnh mẽ như một tấm sắt lớn, không chỉ làm liên lụy đến bằng hữu của hần, mà còn kinh động đến ông cậu nhà hần. Bây giờ chỉ sợ trong triều tộc ai ai cũng biết rồi, thanh danh của hần cũng bị hủy hoại luôn. Hần quyết định, về sau nhất định sẽ không tiếp xúc với những kẻ không có mắt nhìn như vậy nữa.

“Cái này.” Khuê Mộc Lang nhìn sang Tuyết Họa Nhi, thấy nàng có vẻ mặt kích động, chắc hần là không còn lòng dạ nào mà đi nấu cơm nữa, vì thế đã đồng ý.

Khổng Tước quân hết sức cao hứng, nói: “Tỷ tỷ người có tay nghề vô cùng tốt, hần là người cũng không tệ. Thật tốt quá. Mấy ngày nay, ta sẽ không đi nữa.”

Tuyết Họa Nhi nhẹ giọng hỏi: “Nàng là ai?”

Khuê Mộc Lang nói: “Là muội muội của Vũ Anh.”

Tuyết Họa Nhi “A...” một tiếng, nhớ tới chuyện nàng từng được Vũ Anh dạy dỗ, sắc mặt không khỏi đỏ lên. Khi đó, chính nàng cũng không ngờ tới sẽ có ngày hôm nay, cũng không ngờ rằng nàng và Khuê Mộc Lang lại thực sự có tiền duyên như vậy. Nhớ tới nàng ấy đã từng dạy nàng những chuyện riêng tư như thế, nhất thời mặt đỏ tía tai.

Hiển nhiên là Khuê Mộc Lang không biết nàng đang suy nghĩ cái gì, nhưng đột nhiên thấy dung nhan nàng ửng hồng xinh đẹp, xấu hổ cúi đầu, trong lòng lại bắt đầu ngứa ngáy. Hôm nay thật sự là bị cả kinh. Mới vừa rồi còn thương tâm vì nàng vô tình, đảo mắt một cái đã bị nhu tình của nàng khuấy đảo đến mức choáng váng đầu óc.

Khổng Tước quân vẫn cười hì hì, ánh mắt di chuyển giữa hai người, mãi cho đến khi Khuê Mộc Lang đưa một cánh tay ra, ném hần ta ra khỏi phòng, sau đó đóng cửa lại.

Khổng Tước quân đứng ngoài cửa, thổn thức nói: “Trong Tây Sương Ký*, dường như Hồng Nương cũng bị đối xử như thế này. Haiz.”

(* - Tây sương ký (, truyện ký mái Tây), còn có tên đầy đủ là Thôi Oanh Oanh đãi nguyệt Tây sương ký (, truyện về Thôi Oanh Oanh chờ trăng dưới mái Tây), là vở tạp kịch của Vương Thực Phủ, sáng tác trong khoảng những năm Đại Đức (1297-1307) đời Nguyên Thành Tông (1295-1307), miêu tả cuộc tình duyên vượt qua môn đăng hộ đối và lễ nghi phong kiến của Thôi Oanh Oanh và chàng thư sinh Trương Quân Thụy. Hồng nương là hầu gái của Oanh Oanh.

Nguồn: [s://vi.wikipedia.org/wiki/T%C3%A2y_s%C6%B0%C6%A1ng_k%C3%BD](https://vi.wikipedia.org/wiki/T%C3%A2y_s%C6%B0%C6%A1ng_k%C3%BD).)

“Hồng nương” còn đang thổn thức, thì đã thấy Vũ Phong từ trong bếp đi ra, cười duyên hỏi: “Vũ Tường quân, ngài có biết Tinh quân thích ăn mặn hay ăn chay không?”

Khổng Tước quân hung tợn nói: “Hần ấy à, thích ăn con cá ngốc.”

Vũ Phong sững sốt: “Ở đâu có cá ngốc?”

Khổng Tước quân phì cười nói: “Không có, đã bị ăn xong lau sạch, vào bụng rồi.”

Vũ Phong ấp úng nói: “Vậy ngoài trừ cá ngốc, ngài ấy thích ăn gì ạ?”

Khổng Tước quân nói: “Trước kia cái gì ngon thì hấn ăn cái đó. Bây giờ thì hấn nghe theo lão bà hấn. Lão bà hấn ăn cái gì, hấn sẽ ăn cái đó, hấn chỉ nghe lời lão bà thôi. Chờ thêm nửa canh giờ nữa, người đi hỏi lão bà hấn xem muốn ăn cái gì.”

Vũ Phong ngẩng đầu lên nhìn trời, nói: “Vậy ta phải mau chóng đi hỏi thôi, trời cũng sắp tối rồi.” Nói xong, nàng ta lập tức đi về phía phòng ngủ.

Khổng Tước quân vội vàng kéo nàng ta lại, nói thầm: “Có lẽ Tinh quân còn đang bận tu luyện. Vẫn nên đợi thêm một lát thì hơn.”

Vũ Phong nghi hoặc “A...” một tiếng, dừng lại bước chân, tò mò hỏi: “Tinh quân mà cũng cần phải tu luyện à?”

Khổng Tước quân nghiêm túc nói: “Tu luyện không có giới hạn.”

Vũ Phong nói: “Vậy về sau ta cũng phải chăm chỉ tu luyện mới được.”

Về mặt Khổng Tước quân có phần kỳ quái, gãi gãi cái mũi.

Vũ Phong lại hỏi: “Vũ Tường quân, Điều tộc các ngài tu luyện có giống Hồ tộc của chúng ta không?”

Khổng Tước quân ngẩng đầu nhìn trời.

Vũ Phong ngạc nhiên nói: “Chẳng lẽ phương pháp tu luyện của mỗi người lại khác nhau?”

Khổng Tước quân ho khan một tiếng.

Vũ Phong cảm thán: “Ta nghĩ chịu khó thôi cũng chưa đủ, còn cần phải có thiên phú nữa.”

Khổng Tước quân hắng giọng một cái, trong lòng ngầm chấp nhận.

Vũ Phong thở dài, nói: “Thiên phú của ta vốn không được tốt lắm. Cho nên tỷ tỷ mới lo lắng, đưa ta tới chỗ này của Tinh quân. Ngài nói xem, ta có nên đi thỉnh giáo Tinh quân, xem nên tu luyện như thế nào mới có thể đạt được hiệu quả nhanh chóng không?”

Khổng Tước quân nghiêm mặt nói: “Ấy, đừng. Cái này, tinh quân nói, mỗi người đều có tạo hóa riêng của mình.”

“Ai nói ta đang tu luyện?”

Khuê Mộc Lang kéo cửa ra.

Khổng Tước quân vừa thấy hấn y phục chỉnh tề, cực kỳ bà mẹ nói: “Lão đại, đi tu luyện thôi.”

Khuê Mộc Lang trừng mắt nhìn hấn, sau đó quay đầu hỏi Tuyết Họa Nhi: “Hôm nay nàng muốn ăn gì?”

Tuyết Họa Nhi đang vô cùng xúc động bùi ngủ, không có khẩu vị gì, vì thế thản nhiên nói: “Tùy ý đi.”

Khuê Mộc Lang lại quay sang truyền đạt lại với Vũ Phong hai chữ “Tùy ý”

Khổng Tước quân nháy mắt ra hiệu với Vũ Phong: “Người xem đi, hấn nghe lời lão bà hấn nhất.”

Khuê Mộc Lang liếc hấn một cái, đóng cửa lại. Ngẫm nghĩ một lát, định nghe theo Khổng Tước quân, tu luyện một hồi.

Trong phòng, Tuyết Họa Nhi mặt mày như họa, mỉm cười xinh đẹp. Dường như trên người bỗng nhiên có thêm linh khí, vô cùng vui vẻ ngắm nhìn Khuê Mộc Lang. Tư vị lưỡng tình tương duyệt như vậy đã rất lâu rồi hấn chưa từng cảm nhận được, cho nên bây giờ hấn càng cảm thấy đáng quý, càng cảm thấy rung động hơn. Vì thế, ý niệm “Tu luyện” của Khuê Mộc Lang đang trào dâng mãnh liệt.

Tuyết Họa Nhi nhìn hấn một cái, phát hiện ánh mắt của hấn vô cùng nóng bỏng, nàng xấu hổ cúi thấp đầu.

Khuê Mộc Lang nhẹ nhàng đi tới, nhìn về mặt quen thuộc kia của nàng, không cảm lòng nổi nhớ tới trước kia, cười hỏi: “Vì sao nàng cứ luôn nhìn lên ta?”

Đường như trước kia, khi còn ở điện Phi Hương, hắn cũng đã từng hỏi nàng về vấn đề này, lúc đó nàng hoảng sợ, kích động làm rơi lư hương trong tay. Vì thế, câu trả lời vẫn chưa được tìm ra. Kỳ thật, khụ, là hắn biết rõ mà vẫn còn cố hỏi.

Tuyết Họa Nhi đỏ bừng mặt, vì sao nhìn lên, chẳng lẽ hắn còn không biết hay sao? Nhưng mà nàng tuyệt đối sẽ không thừa nhận, nàng cố ý sẵng giọng: “Mối không có! Làm sao chàng biết ta nhìn lên chàng? Chẳng lẽ sau lưng chàng mọc thêm con mắt nữa hay sao?”

Khuê Mộc Lang nghiêm mặt nói: “Đúng là có mọc thêm.”

Tuyết Họa Nhi ngẩn người, nhớ tới lần “Tu luyện” trước, nàng đâu có thấy trên lưng hắn có con mắt nào đâu.

Nàng hờn dỗi hừ một tiếng: “Nói bậy.”

Khuê Mộc Lang cười ha ha: “Không tin nàng nhìn xem.” Nói xong, hắn định cởi bỏ y phục để cho nàng “nhìn xem”. Tuyết Họa Nhi thấy ánh mắt hắn rõ ràng là không nghiêm túc, không đứng đắn, lập tức hiểu sau đó sẽ phát sinh tình huống gì. Nàng lập tức vươn tay che mu bàn tay hắn, xấu hổ giận dữ trừng mắt nhìn hắn.

“Vũ Tường và Vũ Phong vẫn đang ở bên ngoài đó.”

Khuê Mộc Lang hỏi: “Vừa nãy, Vũ Tường nói nhảm, nàng có nghe thấy không?”

Tuyết Họa Nhi lại càng không thể để cho hắn “Tu luyện”. Phải mau chóng rời khỏi hắn, đi tới chỗ khác thôi. Muốn so bì sức lực với hắn là chuyện không thể, so bì pháp thuật lại càng không. Nàng lắc mình một cái đi tới cửa, mau chóng mở cửa, gọi: “Vũ Phong, ta và người cùng nấu cơm.” Nói xong, vội vàng chạy tới phòng bếp.

Khổng Tước quân cười hi hi nhìn Khuê Mộc Lang đang dựa vào cạnh cửa, nói: “Ta đối với người có thể nói là vô cùng nhân nghĩa đi.”

Khuê Mộc Lang nói: “Chẳng qua chỉ là lập công chuộc tội mà thôi, chính người cho nàng ăn Khóa Dung Đan, không sai chứ?”

Khổng Tước quân không nói lại được, ngượng ngùng chơi xấu: “Mặc kệ, dù thế nào thì người cũng phải cảm tạ ta.”

Khuê Mộc Lang bắt đầu dĩ lắc đầu, mỉm cười: “Đa tạ Vũ Tường quân. Ngài muốn ta cảm tạ thế nào? Mời A Loan đến đây có được không?”

Sắc mặt Khổng Tước quân lập tức trắng bệch, nhìn đám mây trắng phía xa, thở dài, nói: “Vì sao người cứ thích xát muối vào vết thương của ta thế?... thực không biết đồng cảm.”

Khuê Mộc Lang vỗ vỗ bờ vai hắn, cười khà khà.

Tuyết Họa Nhi và Vũ Phong ở trong bếp làm tám món ăn. Vũ Phong quả nhiên là cao thủ, chẳng cần Tuyết Họa Nhi phải động tay vào nhiều, đã làm đồ ăn rất chu đáo.

Mặc dù Tuyết Họa Nhi biết nàng ta là một con cừu vĩ hồ, nhưng cũng không sợ hãi. Bởi vì chỉ cần ở cùng Khuê Mộc Lang, nàng sẽ có cảm giác an toàn, nhất định hắn sẽ bảo vệ nàng. Mà Khổng Tước quân, dường như cũng là nửa yêu nửa tiên, cũng không thấy hắn có thói quen ăn thịt người. Cho nên, nàng đều coi bọn họ giống như người bình thường.

Sau khi ăn cơm, Khổng Tước quân muốn ra ngoài đi dạo cho tiêu thực. Vì thế, một nhóm bốn người đã dạo chơi trên con đường ở núi Lâm Nguyệt suốt hai canh giờ. Ráng chiều từ chân trời tỏa ra bốn phía, bốn người mới quay trở về động Ba Nguyệt. Sau bữa cơm chiều, Khuê Mộc Lang đưa Tuyết Họa Nhi lên đóa sen trên Thiên Trì, để cho nàng chính thức bắt đầu tu luyện. Bây giờ là tu luyện thực sự. Đúng vào đêm trăng tròn, trăng sáng như nước.

Khuê Mộc Lang dựng tiên chương lên xong cũng không có ý định đi ra ngoài, dường như đang chờ nàng cởi y phục. Tuyết Họa Nhi đỏ mặt, nghiêm túc nói: “Lần này nhất định không thể tẩu hỏa nhập ma nữa, chàng phải ra ngoài.”

Khuê Mộc Lang lại cực kỳ nghe lời, bởi vì, Khổng Tước quân và Vũ Phong đều đang làm khách tại động Ba Nguyệt.

“Ta ở bên ngoài chờ nàng, nửa canh giờ sau là được rồi.”

Trong tiên chương, Tuyết Họa Nhi tập trung tư tưởng tĩnh tâm bắt đầu hút ánh trăng. Sau khi tập trung ý niệm, khẩu quyết trong đầu đã hoàn toàn dẫn đường cho khí tức của nàng tự chuyển động.

Sau nửa canh giờ, nàng thở dài một hơi nhẹ nhõm, cảm thấy tinh thần sảng khoái hơn rất nhiều, thân thể cũng vô cùng nhẹ nhàng thoải mái.

Nàng đứng trên đóa sen nhìn vầng trăng tròn lạnh lẽo lơ lửng trên bầu trời, không cảm lòng nỗi nhớ đến những tháng ngày còn là tiên nữ, cũng nghĩ đến chính mình của trước kia. Thiên trường địa cửu yên tĩnh cô tịch khó tránh khỏi khiến cho người ta cảm thấy buồn bã, suy cho cùng thì hồng trần thế tục vẫn sôi nổi hơn một chút. Mặc dù thất tình lục dục làm cho người ta phiền não, nhưng chung quy đó là điều không thể thiếu.

Sau khi mặc quần áo tử tế, mở tiên chương ra, nàng liếc mắt một cái đã trông thấy Khuê Mộc Lang đứng bên bờ Thiên Trì, mà bên cạnh hắn lại là Vũ Phong. Không biết hắn nói gì đó, mà nàng ta nở nụ cười, tiếng cười lạnh lạnh vui vẻ ngọt ngào càng có vẻ trong trẻo hơn trong đêm khuya yên tĩnh.

Khuê Mộc Lang thấy nàng, lập tức bay đến đón nàng quay về bờ.

Vũ Phong cực kỳ hâm mộ nhìn nàng, nói: “Tỷ tỷ thật là may mắn.”

Tuyết Họa Nhi cười nói: “Nếu người muốn tu luyện, cũng có thể tới nơi này mà. Đóa hoa sen này hấp thụ ánh trăng, nên vẫn luôn nở rộ chưa từng lụi tàn.”

Vũ Phong nhìn thoáng qua Khuê Mộc Lang nói: “Không biết ta có thể vượt qua Thiên kiếp hay không nữa?”

Khuê Mộc Lang chỉ nói một tiếng “Yên tâm”, rồi ôm lấy Tuyết Họa Nhi rời khỏi Thiên Trì.

Trở lại phòng ngủ, Khuê Mộc Lang cực kỳ thân thiết hỏi han: “Lúc tu luyện nàng có cảm giác gì?”

Tuyết Họa Nhi nói lại một cách chi tiết cảm nhận của mình, sau đó lại nói: “Sau này phu quân phải chỉ bảo ta nhiều hơn một chút.”

Lang quân đồng ý cười: “Đây là chuyện lâu dài, không thể bỏ dở giữa chừng, cũng không thể nóng vội. Ta nhất định sẽ chỉ bảo nàng thật cẩn thận.”

“Ta biết rồi.”

“Ta lại truyền thụ thêm cho nàng một chút bí quyết nhé?”

“Bí quyết gì cơ?”

“Lại đây, chúng ta cứ nằm xuống đã rồi nói.”

Một lát sau, bí quyết từ “Nói” đã biến thành “Làm” rồi.

Màn đêm buông xuống, Tuyết Họa Nhi do vừa trải qua hai lần “Tu luyện”, nên đã vô cùng mỏi mệt. Nàng đang ngủ rất say sưa ngọt ngào, thì đột nhiên bị một tiếng sấm đánh thức.

Nàng choàng tỉnh, phát hiện Khuê Mộc Lang không ở bên cạnh. Tiếng sấm này vô cùng đáng sợ, giống như chỉ ở ngay bên tai. Từ nhỏ nàng đã có chút nhát gan, hơn nữa lại chưa từng nghe thấy tiếng sấm nào chấn động đến mức như vậy. Sấm sét ngoài cửa sổ làm cho bóng cây bên ngoài trông cực kỳ quỷ dị mờ ảo, càng khiến nàng thêm sợ hãi.

Nàng gọi một tiếng: “Phu quân!”

Đáng tiếc, giọng nói của nàng run rẩy, lại bị tiếng sấm át đi, nên không thể nào nghe thấy Khuê Mộc Lang trả lời. Nàng có chút sốt ruột, không hiểu đêm hôm khuya khoắt như vậy, mà hắn còn đi nơi nào? Lại một tiếng sấm nữa qua đi, sau một lúc lâu không thấy có động tĩnh gì. Nàng nơm nớp lo sợ rời giường mặc xong quần áo, nhưng cũng không dám mở cửa, chỉ đứng bên cửa sổ mở ra một khe hở nhỏ, nhìn ra bên ngoài.

Không nhìn thì không sao, vừa mới nhìn, nàng đã suýt nữa phun một ngụm máu lên cửa sổ. Vành mắt nàng cay cay, trong ngực phát sầu, ngón tay cũng run lên.

Khuê Mộc Lang đang đứng dưới mái hiên, trong lòng hần đang ôm một nữ nhân. Nhìn kỹ lại, người có dáng vẻ mỹ lệ thẹn thùng kia, rõ ràng là Vũ Phong.

Hết chương hai mươi tư.

25. Chương 25

Tuyết Họa Nhi giận đến run người, nghĩ thầm, bây giờ mới làm phu thê được vài ngày mà xảy ra chuyện như vậy. Nàng lại nghĩ tới khoảng thời gian vừa qua khi ở cùng hần, hần đối xử với nàng chân thành như vậy, chẳng lẽ chỉ là chơi bời trăng hoa thôi sao? Sau đó, nàng lại nhớ đến Hoàng đế lão cha của mình. . Khi hần mới vừa mất một cung nữ, cũng hận không thể dâng ánh trăng trên trời xuống để giành lấy nụ cười của mỹ nhân, sau khi có được thì gắn bó với nhau như keo sơn. Nhưng cũng chỉ được vài ngày mới mẻ, sau khi gặp được thứ tươi mới hơn, thì lại lập tức ném thứ không còn mới mẻ kia sang một bên. Trước nay chỉ thấy người mới cười, nào có ai thấy người xưa khóc.

Nhưng mà, ai rồi cũng đều sẽ trở thành người cũ, chỉ có điều, có người giữ được thời gian mới mẻ dài, lại có người chỉ giữ thời gian mới mẻ ngắn. Muốn vĩnh viễn là chuyện không có khả năng. Dần dần, người mới thì chỉ có một, mà người cũ lại càng ngày càng nhiều. Nàng không muốn mình cũng như vậy. Nàng còn tưởng rằng mình đã gặp được một trượng phu có tình có nghĩa, cho dù hần không phải phạm nhân, thì nàng cũng nguyện ý chung sống với hần cả đời này. Mỗi khi nhớ lại những tháng ngày ân ái cá nước thân mật trước kia, nàng đều cảm thấy cực kỳ hạnh phúc. Nhưng mà, chỉ trong nháy mắt, hạnh phúc đã bị mấy tiếng sấm rền chặt đứt mất rồi.

Nàng thất vọng đến mức ngay cả khí lực lao ra ngoài chất vấn cũng không có, tinh thần chán nản, toàn thân vô lực, muốn lên giường đi nghỉ ngơi một chút.

Bỗng nhiên cửa bị mở ra, gió lạnh ùa vào. Không cần nghĩ cũng biết là Khuê Mộc Lang vừa vụng trộm ra ngoài hẹn hò đã trở về. Nàng cảm thấy lỗ mũi và ánh mắt chưa xót đến mức muốn rơi lệ.

Khuê Mộc Lang thấy nàng thức dậy, đứng đưa lưng về phía hần, dường như thân thể đang cứng đờ, nghe thấy tiếng cửa phòng mở cũng không thèm quay đầu, mà lập tức về giường nằm, thì cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Tuyết Họa Nhi một mạch leo lên giường, xoay mặt vào vách tường. Thân là công chúa, nàng không thể trút giận khóc lóc om sòm, một khóc hai nháo ba thất cổ giống như những người đàn bà chanh chua trong truyền thuyết, mà chỉ có thể cắn răng nuốt vào trong bụng. Nhưng mà oán khí cứ bị nghẹn lại ở cổ họng, vì thế, nàng bực dọc lấy ngón tay đâm tường, cứ như thể thứ nàng đang đâm là rốn của Khuê Mộc Lang, đâm nê đâm nê, đâm chết chàng đi.

Khuê Mộc Lang nằm xuống bên cạnh nàng, ôm bả vai nàng, nhẹ nhàng hỏi: “Có phải lúc nãy tiếng sấm quá lớn, nên khiến nàng tỉnh giấc hay không?”

May mà tiếng sấm lớn, nếu không thì ta sao có thể phát hiện ra. Tuyết Họa Nhi giận dữ tiếp tục đâm tường...

“Tiếng sấm này không phải là sấm bình thường, mà là Thiên kiếp của Vũ Phong. Vừa rồi, ta nghe thấy Vũ Phong gõ cửa, nên đã khẩn trương đi ra ngoài.”

“À..., anh hùng cứu mỹ nhân, cần phải vậy.” Tuyết Họa Nhi rốt cuộc cũng chưa chút nói.

Khuê Mộc Lang ngửi thấy mùi dấm chua, cười cười.

“Có phải vừa rồi nàng đã nhìn thấy gì hay không?”

“Ý chàng là gì?”

“Vừa rồi nàng nhìn được bao nhiêu?”

Tuyết Họa Nhi xoay mặt người, cảm tức nói: “Chàng đã làm được bao nhiêu?”

Khuê Mộc Lang vừa nghe những lời này, lại nhìn biểu cảm trên mặt nàng, đã hiểu nàng nhìn thấy đúng chỗ mấu chốt. Vì thế cười nói: “Nha đầu này, Vũ Phong kia tới đây cầu xin ta hỗ trợ nàng vượt qua kiếp nạn này. Nàng ta hiện nguyên hình rồi trốn vào vạt áo của ta. Về sau tiếng sấm ngừng, nàng ta lại biến về hình người, đúng lúc bị nàng nhìn thấy.”

“Thực khéo.” Tuyết Họa Nhi lại chưa chát nói, nhưng mùi chua này đã không còn nồng đậm như lần đầu tiên.

“Nếu không tin, nàng nhìn cái này mà xem.” Khuê Mộc Lang nhả ra viên nội đan Linh Lung, niệm một khẩu quyết, trong nội đan lập tức hiện lên hình ảnh khi đó. Quả nhiên là có một con cừu vĩ hồ màu trắng đã chui vào vạt áo của hắn.

Tuyết Họa Nhi cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Khuê Mộc Lang thu nội đan, nói: “Giờ thì nàng tin rồi chứ. Nói ra cũng thật lạ lùng, vận khí của Vũ Phong này thật tốt, nếu tỷ tỷ của nàng ta đưa nàng ta tới đây trễ một ngày, thì có thể sẽ gặp nguy hiểm rồi.”

“Cái này, có lẽ nàng ta dựa vào tu vi của mình cũng có thể vượt qua mà.”

“Ta nghĩ là có chút khó khăn. Tư chất và linh tính của nàng ta đều không phù hợp để tu tiên. Mặc dù bộ dáng của nàng ta có vẻ thanh thuần, nhưng ta lại cảm thấy những toan tính trong lòng nàng ta còn sâu hơn Vũ Anh.”

Tuyết Họa Nhi lại cảm thấy chua. Mới có một ngày thôi, mà chàng đã hiểu nàng ta nhiều như thế rồi hay sao? Thật là dễ tâm mà. Vì thế, nàng kim lòng không đậu nói: “Phu quân am hiểu nàng ta quả thực là rõ như lòng bàn tay.”

Khuê Mộc Lang cảm nhận được trong câu nói của nàng có mùi vị khác.

Hắn vội nói: “Ta là một Tinh quân, chỉ cần liếc mắt một cái là nhìn ra được một tiểu yêu tinh, lại còn không thể nhìn thấu điều này hay sao?”

Tuyết Họa Nhi ngẫm lại cũng thấy đúng, vì thế rộng lượng tha thứ cho Khuê Mộc Lang.

Lang quân vừa thấy tiểu nha đầu hết tức giận, hắn lại bắt đầu muốn kiếm chuyện.

“Này nhé, nàng và Vũ Tường năm lần bảy lượt bỏ trốn, ta đều tin tưởng nàng, chưa từng ăn dấm chua. Nàng lại dám hoài nghi ta, ta phải trừng phạt nàng thật nặng.”

“Trừng phạt như thế nào?”

Lang quân nhanh như hổ đói vồ mồi, “Trừng phạt” không chút nương tay, không chút lưu tình.

Một đêm này, đầu tiên là tu luyện, sau đó lại bị tiếng sấm làm tỉnh giấc, phát hiện “Giàn tình”, cuối cùng còn bị trừng phạt, thật là vất vả mà. Vì thế, Tuyết Họa Nhi đã ngủ thẳng đến giờ Ngọ, mãi cho đến khi Vũ Phong tiến vào, gọi nàng dậy ăn cơm.

Tuyết Họa Nhi nhìn thấy nàng ta, liền nhớ tới hiểu lầm đêm qua, cảm thấy hơi xấu hổ, nên đã chúc mừng nàng ta đã vượt qua Thiên kiếp.

Vũ Phong cũng có chút xấu hổ, ngượng ngùng nói: “Còn không phải là nhờ vào vạt áo của Tinh quân ạ? Sau này, nếu Tinh quân và công chúa có việc gì cần Vũ Phong giúp, xin cứ phân phó, Vũ Phong dù có phải chết muôn lần cũng không chối từ.”

“Người khách khí quá rồi.”

Lúc ăn cơm, chỉ có Không Tước quân mà không thấy Khuê Mộc Lang, thế là Tuyết Họa Nhi hỏi: “Tinh quân đâu rồi?”

Khổng Tước nhìn lên trời, nói: “Trên Thiên Đình, mỗi một vị tiên có hàm cấp đều phải điểm mào*, Tinh quân lên đó ứng mào, một lát nữa sẽ trở về.”

(* - Theo lệ, các quan làm việc từ giờ mào, cho nên điểm tên gọi là điểm mào , xưng đến tên dạ lên gọi là ứng mào , sổ sách gọi là mào bạ . Lập ra kì hẹn để thu tiền lương và so sánh nhiều ít gọi là tỉ mào .)

Thì ra là thế. Tuyết Họa Nhi yên lòng, an tâm chờ, nhưng không ngờ, “một lát” theo lời Khổng Tước quân chính là tận bảy ngày! Ngày thứ tám, Tinh quân mới trở về. Một ngày ở trên trời bằng một năm ở dưới hạ giới. Hôm nay xem như nàng đã biết, một khắc ở trên Thiên đình bằng bao lâu ở dưới nhân gian.

Vũ Anh vốn dĩ đã nói rằng ba ngày sau sẽ đến đón Vũ Phong, nhưng đến ngày thứ ba lại đột nhiên chuyển lời tới, nói nàng và Xích Diễm tới Đông Hải làm khách, cho nên sẽ đến đón Vũ Phong muộn một chút. . Tuyết Họa Nhi cũng cảm thấy không có vấn đề gì, muộn thì muộn đi, dù sao đông người thì cũng náo nhiệt, hơn nữa, Vũ Phong nấu ăn cũng rất ngon.

Nhưng chẳng ngờ, “muộn một chút” lại thành muộn những mấy tháng. Xem ra, đám yêu quái này đều có quan niệm về thời gian không được chính xác cho lắm, có vẻ khá mơ hồ.

Vũ Phong và Khổng Tước quân ở chung cực kỳ hòa hợp, Tuyết Họa Nhi nhàn rỗi không có việc gì làm, bắt đầu có ý nghĩ muốn làm bà mai, không ngờ khi lén lút đi tìm hiểu, thì Khổng Tước quân đối với nàng ta vô ý, mà Vũ Phong cũng đối với hắn ta vô tình. Tuyết Họa Nhi không hiểu nổi, hai người này ngày nào cũng tụ tập một chỗ, mặt mày hớn hở, như thế nào mà lại không có ý gì với nhau? Nếu không có ý gì, thì vì sao lại ở chung hòa thuận như vậy chứ? Thực không nghĩ ra, không nghĩ ra mà.

Tính ra thì, nàng và Khuê Mộc Lang cũng đã làm phu thê được nửa năm rồi. Tuyết Họa Nhi cảm thấy, ngoại trừ việc không thể về nhà nói chuyện phiếm với mấy tỷ tỷ và làm nũng với phụ thân, thì những ngày tháng trôi qua cũng rất hạnh phúc bình yên.

Hôm nay, vẻ mặt của Khuê Mộc Lang bỗng trở nên cực kỳ nghiêm túc, mới sáng sớm đã rời giường, thay đổi bố cục tạo hình của động Ba Nguyệt.

Tuyết Họa Nhi thâm nghĩ, thẩm mỹ bây giờ của Lang quân đã lệch lạc rất lớn, kiến trúc tổng thể của động Ba Nguyệt vốn tinh xảo u nhã bỗng chốc bị biến thành hoang dã thô kệch, âm u khủng bố. Phong hoa tuyết nguyệt gì đó đã biến mất không còn dấu vết, mà thay vào đó là mấy thứ khiến cho người ta phải sờn tóc gáy. Từ bên ngoài nhìn vào, là một tòa bảo tháp lấp lánh ánh vàng, nhưng kỳ thật bên trong lại là một cái động lớn vô cùng đáng sợ, rõ ràng giống y như đức hình dáng của âm tào địa phủ trong truyền thuyết. Cái tạo hình quả đúng là bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong lại thối rửa đổ nát.

Tuyết Họa Nhi thật sự không hiểu nổi, Khổng Tước quân và Vũ Phong cũng đều ghen hòng nhìn trần trối, không biết Lang quân bị làm sao nữa.

Tuyết Họa Nhi không nhìn được nữa, mở miệng hỏi: “Phu quân, tại sao lại biến động phủ thành như vậy?”

Nàng cực kỳ không thích cái phong cách này. Nói thế nào đi nữa thì nàng cũng là nữ chủ nhân, trang hoàng bố trí nhà ở như thế nào cũng phải trưng cầu ý kiến của nàng mới đúng. Khuê Mộc Lang làm như vậy là chuyên quyền độc đoán, không hề giống tác phong trước kia của hắn một chút nào.

“Phu nhân, hôm nay có khách quý tới đây, phong cách này mới phù hợp với hắn.”

Tuyết Họa Nhi vừa nghe đã lập tức nhú mày, tim gan cũng nhú lại. Ông trời ơi, khách quý gì mà lại phù hợp với phong cách này chứ? Chỉ có thể là một con yêu quái khủng bố. Có vẻ như, những kẻ tới động Ba Nguyệt đều là yêu quái.

Trước mặt Khổng Tước quân và Vũ Phong, nàng cũng không tiện nhắc tới hai chữ “Yêu quái”, đành phải ghé vào lỗ tai Khuê Mộc Lang, nhỏ giọng hỏi: “Là, là yêu quái gì vậy?”

Khue Mộc Lang mỉm cười.

“Là người quen, nàng cũng đã gặp rồi.”

“Cha ta?”

Khue Mộc Lang cười hớ hớ: “Cha nàng thích phong cách như thế này sao?”

“Không thích.”

“Vậy thì tất nhiên không phải là ông ấy. Đợi lát nữa nàng sẽ biết. Mọi người vào hậu viện chờ đi, đợi lát nữa, ta sẽ gọi mọi người ra ngoài gặp khách.”

Nói xong, Khuê Mộc Lang lại vào trong động phủ khủng bố kia. Tuyết Họa Nhi bội phục nhìn hắn, một nơi đáng sợ như vậy mà hắn vẫn có thể nán lại được!

Tiếp theo, nàng lại có chút khó hiểu và tò mò về phẩm vị của vị khách quý này, không hiểu là dạng người gì mà lại đi thích cái phong cách này? Chẳng lẽ, chẳng lẽ, lại là quý? Tuyết Họa Nhi run rẩy, , vội vàng chạy ra nằng đứng. Ánh nắng mặt trời chiếu xuống, mới làm cho nàng cảm thấy đỡ rùng mình hơn.

Gần nửa canh giờ sau, đột nhiên thấy Khuê Mộc Lang chấp tay đi vào hậu viện, cười tí mắt nói: “Khách tới rồi. Chúng ta ra gặp thôi.”

Tuyết Họa Nhi quả thực không muốn đi.

Khổng Tước quân lại cực kỳ kích động xông tới. Mà dường như, Vũ Anh cũng không có vẻ gì là khiếp đảm, cũng đi theo sau Khổng Tước quân. Tuyết Họa Nhi cảm khái, quả nhiên yêu quái đều có là gan lớn.

Nàng đành phải kiên trì đi theo vào trong động phủ như chốn âm tào địa phủ kia, phát hiện trên cái cột đá giữa động phủ, có một người đang bị trói. Quả nhiên là người quen, Huyền Trang sư phụ.

Tuyết Họa Nhi vội vàng kéo Khuê Mộc Lang qua, hỏi: “Không phải hắn ta là người Đại Đường hay sao? Tại sao lại tới nơi này? Vì sao chàng lại đối xử với hắn ta như vậy? Mau thả hắn ta ra đi.”

Khuê Mộc Lang cười cười: “Phu nhân không biết rồi. Huyền Trang sư phụ, thích nhất là được chiêu đãi như vậy.”

Huyền Trang sư phụ hừ một tiếng.

Tuyết Họa Nhi lắc đầu không tin, quay lại nhìn Huyền Trang sư phụ, tinh thần hắn hơi uể oải không phấn chấn, nhưng không hề thấy có vẻ sợ hãi.

Khổng Tước quân nhìn thoáng qua, lập tức cười hô hô, nói: “À, thì ra là một vị hòa thượng, thực không có ý nghĩa, ta đi đây.”

Khuê Mộc Lang cười nói: “Ăn thịt hắn, có thể trường sinh bất lão. Như vậy đã có ý nghĩa chưa?”

Hai mắt Khổng Tước quân sáng lên, nhưng ngay sau đó lại cười hì hì nói: “Ta đã trường sinh bất lão rồi. Ta không cần.”

Khuê Mộc Lang gật đầu: “Nhưng mà, Tuyết Họa Nhi nhà ta cần.”

Tuyết Họa Nhi run rẩy, vội vàng la lên: “Ta cũng không cần.”

Khuê Mộc Lang cười kéo, nàng lại gần, véo chóp mũi của nàng: “Chưa được ăn thịt người bao giờ đúng không? Hay là, chúng ta làm thành bánh bao nhé?”

Tuyết Họa Nhi vừa kinh vừa sợ, không hiểu sao khẩu khí của hắn lại tà ác như vậy, so với Lang quân lúc bình thường thì cứ như là hai người khác biệt vậy.

Khuê Mộc Lang nói: “Cái này, còn khá lâu nữa mới tới bữa cơm chiều. Chúng ta cứ đi nghỉ ngơi trước đã. Buổi tối sẽ ăn.”

Tuyết Họa Nhi bị hắn đưa trở về hậu viện, nhìn qua mới biết, ngoại trừ nàng, ba người còn lại đều rất bình tĩnh. Ngay cả Vũ Phong nhìn mỏng manh yếu đuối như vậy, mà vẻ mặt cũng không biến sắc. Chẳng lẽ lòng dạ của yêu quái đều độc ác như vậy hay sao? Người ta còn sống sờ sờ mà lại muốn ăn thịt, thực là tạo nghiệp chướng mà. Nàng cảm thấy vừa vội vừa giận, mà Khuê Mộc Lang vừa về phòng đã leo lên giường đi ngủ, không hề nói chuyện với nàng.

Tuyết Họa Nhi vội vàng quay lại trong động, thấy Huyền Trang sư phụ vẫn còn ở đó. Nàng bước nhanh tới, muốn cởi dây trói cho hắn. Không ngờ, Huyền Trang sư phụ lại chính nghĩa nghiêm nghị quát lên: “Đừng có đụng vào ta. Nữ yêu quái kia, ta có chết cũng sẽ không thành thân với người.”

Tuyết Họa Nhi hoảng sợ, vừa thẹn vừa vội.

“Sư phụ, người nhỏ giọng một chút, ta không phải yêu quái. Ta cũng đâu có nói là muốn thành thân với người. Ta tới đây để thả người ra.”

Huyền Trang sư phụ bán tín bán nghi.

“Thật mà. Ta là Tam công chúa của Bảo Tương quốc, đã từng gặp Huyền Trang sư phụ một lần. Sư phụ, tại sao người lại có thể tới nơi này được?”

Thái độ của Huyền Trang sư phụ tốt lên một chút, lại thấy Tuyết Họa Nhi đang vội vàng cởi dây thừng, vì thế cũng tin thân phận của nàng.

Dây thừng vừa được cởi, hắn ta lập tức xoa xoa cổ tay, thở dài một tiếng: “Ta muốn đi tới Tây Thiên thỉnh kinh. Ta vốn cho rằng lộ trình chỉ hơi xa một chút, dọc đường phải chịu khổ một chút. Nhưng mà, không biết tên gia hỏa đáng giận nào, lại dám tuyên truyền tin đồn, rằng ăn thịt của ta, là có thể trường sinh bất lão. Thật đúng là gài bẫy ta mà! Vì thế, đoạn đường này, ta bị vô số yêu quái để mắt tới. Cứ ba ngày hai bữa lại muốn bắt ta để ăn thịt, mỗi ngày lại một kiểu khác nhau. Đồ đệ của ta đều quay lại cứu ta. Vài phen như vậy, nên ta đã không còn cảm thấy kinh sợ nữa rồi. Nhưng đáng giận nhất vẫn là những nữ yêu quái kia, thực là quá đáng. Ăn thì cứ ăn đi, lại còn muốn thành thân cùng ta trước. Đây không phải là bức ta đi vào con đường chết hay sao?”

Tuyết Họa Nhi vội vàng nói đỡ cho phu quân nhà mình: “Huyền Trang sư phụ, người phải chịu khổ rồi. Nhưng phu quân nhà ta không phải yêu quái, hắn là thần tiên trên trời. Hắn làm như vậy chắc chắn là vì ta. Ta thay hắn tạ tội với sư phụ.”

Huyền Trang sư phụ vô cùng đồng tình nhìn nàng, nói: “Nói thật nhé, công chúa, người bị lừa rồi. Phu quân nhà cô tuyệt đối không phải thần tiên gì hết. Yêu quái ấy à, ta thấy nhiều rồi, ta chỉ cần liếc nhìn một cái là nhận ra. Người nhìn phòng ốc này mà xem, đây chính là phong cách kiến trúc điển hình của yêu quái.”

Tuyết Họa Nhi không nói được gì nữa. Phong cách này là vừa mới thay đổi đó, chính là vì để nghênh đón người đó.

“Còn nữa, nếu như hắn là thần tiên, thì vì cái gì cần phải ăn thịt ta? Ta tổng kết lại rằng, nam yêu quái vẫn có vẻ ngay thẳng. Vừa mới bắt đầu đã muốn ăn thịt ta, mà lại còn có chút nghĩa khí. Có huynh đệ kết nghĩa cũng gọi tới ăn cùng, hoặc là mẹ nuôi gì đó cũng mời đến. Còn nữ yêu quái thì sao, vô cùng dối trá háo sắc, cứ phát cở hiệu đòi thành thân cùng ta, kỳ thật ta có cảm giác, là muốn chiếm tiện nghi của ta xong rồi mới ăn thì có. . Suy cho cùng, yêu quái vẫn chỉ là yêu quái, bất kể là dối trá hay ngay thẳng, vẫn cứ nên kính nhi viễn chi thì hơn. Tên yêu quái này của người, là nam yêu quái có diện mạo đẹp nhất mà ta từng gặp, nhưng mà công chúa à, ngàn vạn lần đừng để sắc đẹp của yêu quái mê hoặc. Sắc tức thị không, mau bỏ trốn cùng ta đi thôi.”

Tuyết Họa Nhi lắc đầu: “Sư phụ ta cũng không biết rốt cuộc hôm nay phu quân nhà ta bị làm sao nữa, bình thường hắn không như vậy. Người đi trước đi. Chờ đến lúc hắn tới, ta sẽ cố gắng kéo dài thêm chút thời gian. Ta muốn hỏi cho rõ nguyên do, vì sao hắn lại bắt sư phụ đến đây.” Chẳng lẽ lại thật sự cho nàng ăn thịt hắn, để được trường sinh bất lão? Nàng đang tràn ngập cảm giác tự trách và tội ác.

Huyền Trang sư phụ đành phải đi một mình. Tuyết Họa Nhi âm thầm cảm thấy may mắn vì bây giờ động phủ đã được cải tạo, đường ra ngoài không còn nằm trong phòng ngủ của Khuê Mộc Lang nữa, nếu không thì, sợ rằng Huyền Trang sư phụ sẽ không thể nào đi được.

Đột nhiên, phía sau nàng truyền đến tiếng gió, nàng trở mắt nhìn Huyền Trang sư phụ vừa mới chạy đi được chục bước đã bị cuốn trở về, sau đó lại bị cuốn tới cây cột đá rồi bị trói chặt lại.

Tuyết Họa Nhi quay đầu nhìn, thì thấy Khuê Mộc Lang đang đứng sau lưng nàng, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Tuyết Họa Nhi bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

“Nàng lại đây.” Khuê Mộc Lang vẫy tay.

Tuyết Họa Nhi nơm nớp lo sợ bước tới.

Khuê Mộc Lang dẫn nàng trở về phòng ngủ, sau đó nhỏ giọng nói: “Nha đầu, tại sao nàng lại thả hấn ta đi?”

“Hấn ta là cao tăng, dù nói thế nào đi nữa, thì ăn thịt người cũng là không đúng. Ta thà không được trường sinh bất lão, chứ nhất quyết không ăn thịt của hấn. Lại nói, cũng chưa biết thông tin kia là thật hay là giả, thật quá đáng.”

Khuê Mộc Lang cười cười, xoa tóc nàng. Nàng cảm thấy nỗi sợ hãi đã vơi đi rất nhiều.

“Phu quân, chàng là vì ta nên mới bắt hấn ta sao? Ta không cần trường sinh bất lão, chàng hãy thả hấn ta đi.”

Khuê Mộc Lang nói: “Đây là một kiếp của hấn ta. Về sau nàng sẽ rõ, trước mắt, ta không thể nói nhiều được. Nàng cũng đừng thả hấn ta đi nữa.”

Hết chương hai mươi lăm.

26. Chương 26

Beta: salemsmall

Trong lòng Tuyết Họa Nhi hết sức lo lắng, nàng luôn hướng thiện lễ Phật, muốn nàng ăn thịt người, dù thế nào nàng cũng không làm được việc đó, nàng cũng tình nguyện người bị ăn là nàng. Hơn nữa nàng nghĩ tới vừa nãy Khuê Mộc Lang ngay trước mặt Huyền Trang, di-ê-xn đê-a-n lê qy-ý điô-n, nói chỉ có nàng mới cần Trường Sinh Bất Lão, vậy không phải rõ ràng là vì nàng mà bắt Huyền Trang sao, nghĩ như vậy, nàng liền tràn đầy tự trách và sợ hãi. Cũng không biết Khuê Mộc Lang bị làm sao nữa, bình thường dịu dàng chăm sóc, chỉ cần có một con chim non bị rơi từ trên cây xuống hấn cũng muốn đưa về đến trong tổ, rất là thiện tâm. Nhưng mà, hôm nay lại nói ra ý tưởng kinh hãi như vậy, đáng vẻ ấy quả thật khác bình thường một trời một vực.

Nàng cảm thấy, mặc kệ Khuê Mộc Lang có nghe vào hay không, nàng cũng phải khuyên hấn một chút: “Phu quân, mặc dù chúng ta ở trong núi, nhưng cũng không phải yêu quái, cho dù là hai yêu quái Vũ Tường quân và Vũ Phong kia, cũng chưa thấy đã thương người hại người. Phu quân xuống hạ giới kết phu thê với ta, vốn là vi phạm vào luật trời, nếu thêm một nghiệp sát sinh nữa, hậu quả khó mà lường được. Xin phu quân vẫn nên thả hấn đi.”

Sắc mặt Khuê Mộc Lang dịu lại, hấn dịu dàng nói: “Tuyết Họa Nhi, nàng yên tâm, ta bắt Huyền Trang không phải là để ăn hấn ta, cũng sẽ không phạm vào nghiệp sát sinh, ngược lại là một chuyện tốt.”

“Chuyện gì tốt?”

Khuê Mộc Lang vốn đang không muốn nói cho nàng biết sớm như thế, nhưng thấy nàng buồn đến mức lông mày cũng không nâng lên, mặt mày ẩn chứa lo âu, nên không nhịn được nói cho nàng biết: “Sư phụ Huyền Trang có hiểu lầm với đại đồ đệ Tôn Ngộ Không, nhất thời tức giận đuổi đại đồ đệ đi, thật ra thì, trong lòng hấn ta chắc chắn là đang hối hận vô cùng, ta đây bắt hấn ta như vậy, cũng là để cho hấn ta hiểu được một đạo lý, rằng đi Tây Thiên lấy kinh, không có đại đồ đệ của hấn ta, thì sẽ gặp khó khăn, nguy hiểm khắp nơi. Chờ Tôn Ngộ Không tới cứu hấn ta, cũng là cho thầy trò bọn họ một cơ hội hòa thuận với nhau. Thứ hai, trên đường đi lấy kinh sư phụ Huyền Trang cần phải trải qua 81 kiếp nạn, ta bắt hấn ta chính là một trong những kiếp nạn đó. Ta cũng sẽ không làm gì với hấn ta, chỉ là hù dọa một phen thôi.”

Thì ra là như vậy, Tuyết Họa Nhi giật mình, nhỏ giọng hỏi: “Chẳng lẽ, kiếp nạn của sư phụ Huyền Trang đại khái đều là do Phật tổ bày mưu đặt kế, đều kinh hữu vô hiểm?”

Lời này để ở trong lòng suy nghĩ một chút là được, làm sao dám nói ra. Khuê Mộc Lang vội nói: “Chuyện này, ta và nàng cũng không cần đoán bừa, dù sao một kiếp này là Ngọc để bày mưu tính kế thì ta cứ làm như vậy, những kiếp nạn khác, ta không rõ lắm.”

Tuyết Họa Nhi ngây ngẩn cả người, xem ra Ngọc đế và Phật tổ muốn khảo nghiệm sư phụ Huyền Trang, còn phải khảo nghiệm 81 kiếp nạn.

Khuê Mộc Lang nhỏ giọng nói: “Nàng nghĩ xem, nếu bọn yêu quái thật sự muốn ăn hấn ta, còn nấu, chưng trái phép? nàng có thấy những yêu quái kia ăn thức ăn chín bao giờ không? Có yêu quái còn phải chọn ngày hoàng đạo ăn hấn ta, lại có nữ yêu nhất định phải thành thân trước rồi mới chịu ăn. . Chậm chạp như vậy, quanh co hao tổn sức, thật ra thì, đều là vì để kéo dài thời gian chờ Đại Thánh tới cứu, đây đều là kiếp nạn của sư phụ Huyền Trang thôi, nói không chịu tội đó là giả, nhưng muốn nói bị nuốt bị ăn, vậy cũng cũng khó.”

Tuyết Họa Nhi hiểu, thở dài một hơi nhẹ nhõm.

“Như vậy, sẽ chờ đại đồ đệ hấn ta tới cứu?”

“Hấn ta còn có hai tên đồ đệ, chờ ta bắt một người, thả một người để cho hấn đi mật báo với Tôn Ngộ Không, Tôn Ngộ Không nghe tin tức sẽ tới cứu Huyền Trang ra, chuyện này coi như công đức của ta viên mãn rồi. Đến lúc đó, ta sẽ xin ý chỉ của Ngọc đế, cầu ngài ấy tác thành cho ta và nàng.”

Tuyết Họa Nhi hơi đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Tác thành thế nào?”

Khuê Mộc Lang hí mắt cười nói: “Thật ra thì, Tiên giới cũng có phu thê, ngài ấy và Vương Mẫu chính là một đôi kiểu mẫu. Điều này ngài ấy không thể nói lại, hơn nữa, dù sao chúng ta cũng đã gạ nấu thành cơm, ngài ấy có muốn phạt ta, thì lấy công đức này để đổi.”

Tuyết Họa Nhi bật cười: “Cái người này coi công đức cũng quá dễ dàng.”

Khuê Mộc Lang lắc đầu nghiêm mặt nói: “Nàng xem nhẹ Tôn Ngộ Không rồi. Năm đó mười vạn thiên binh cũng không có cách nào bắt được hấn, mời Phật Tổ Tây Thiên mới đề được hấn ở Ngũ Hành Sơn. Nếu không phải ta có bản lĩnh cao, chuyện này cũng sẽ không rơi vào trên đầu ta. Nếu Tôn Ngộ Không vung gậy lên mà có thể phá vỡ kiếp nạn, sao được tính là kiếp nạn? Cho nên, ta còn có một trận đại chiến với Tôn đại thánh.”

Trái tim của Tuyết Họa Nhi lại thót lên.

“Vậy chàng, có bị thương hay không?”

Khuê Mộc Lang cười nói: “Nàng tránh xa một chút, ta thì sẽ không.”

“Vì sao?”

“Nàng ở bên cạnh, ta sẽ lo lắng mà phân tâm. Đến lúc đó, chính ta tạo một cái kết giới ở trên Thiên Trì, nàng đừng ra ngoài.”

Tuyết Họa Nhi gật đầu.

“Một lát nữa hai đồ đệ của Huyền Trang nhất định sẽ tìm đến, ta đi đuổi bọn họ. Nàng về hậu viện nghỉ ngơi đi.”

Tuyết Họa Nhi vội hỏi: “Chàng có khả năng đánh thắng không?”

Khuê Mộc Lang nở nụ cười: “Nàng không chỉ xem nhẹ Tôn Ngộ Không, mà cũng xem thường phu quân nhà nàng.”

Tuyết Họa Nhi cũng không phải xem thường hấn, nhưng thật ra là quan tâm, lo lắng. Chỉ là nàng từng chính mắt thấy được Khuê Mộc Lang hồn chiến với đông đảo Thanh Loan, lại thoáng yên tâm.

Khuê Mộc Lang nhắc binh khí của hấn lên, đi lên trước động phủ.

Tuyết Họa Nhi vội vàng đi tìm Khổng Tước quân, một người lo lắng thật sự là giống như sống một ngày bằng một năm, còn không bằng tìm người nói chuyện giết thời gian.

Khổng Tước quân vừa thấy nàng lập tức cười hì hì nói: “Tuyết Họa Nhi, nghe nói sư phụ Huyền Trang tu hành đã đắc đạo, ăn thịt của hấn có thể Trường Sinh Bất Lão, Khuê Mộc Lang bắt Huyền Trang, đại khái

chính là muốn vĩnh viễn ở cùng một chỗ với nàng. Ta thấy, hắc trắng treo như vậy, hương vị khi hấp lên hẳn là không tệ.”

Khổng Tước quân nuốt từng ngụm nước miếng nói xong, còn liếm môi một cái, sau đó lại vội vàng nghiêm mặt, thanh minh cho mình: “Ta không ăn, ta không cần phải Trường Sinh Bất Lão. Ta chỉ suy nghĩ một chút.”

Khổng Tước quân này chỉ sợ thiên hạ không loạn, không biết trời cao đất rộng cứ luôn hi hi ha ha, còn vội vàng giúp tìm ra cách ăn thế nào, thật đúng là người không tìm không phổi.

Đột nhiên, trước động phủ truyền đến tiếng mắng chửi mơ hồ không rõ ràng.

Tuyệt Họa Nhi vội vàng đứng lên, lắng nghe cũng chỉ nghe được một tràng tiếng “Yêu quái, yêu quái.”

Sắc mặt của Khổng Tước quân có chút khó coi, hắc chỉ lỗ mũi hỏi Tuyệt Họa Nhi nói: “Là đang gọi ta?” Tuyệt Họa Nhi suy nghĩ một chút, trong động này, Khuê Mộc Lang là tinh quân, nàng là người phạm, bị người ta gọi là yêu quái chỉ có hắc và Vũ Phong thôi. . Giờ phút này Vũ Phong núp ở bên trong phòng nhỏ trên Thiên Trì, hoàn toàn không liên quan gì đến, cho nên trước mắt được gọi là yêu quái, ngoại trừ hắc ra còn có thể là ai?

Tuyệt Họa Nhi buồn cười, nhịn xuống, gạt đầu một cái.

Đây là lần đầu tiên kể từ khi Khổng Tước quân chui từ trong bụng mẹ ra bị người trắng trợn trần trụi gọi là Yêu Quái như vậy, quả thực là giận đến hoa dung thất sắc. Hắc ta bay ra ngoài nhanh như một cơn gió.

Tuyệt Họa Nhi nâng váy thận trọng đến phía trước động phủ. Tập trung nhìn kỹ, thì ra là Khuê Mộc Lang đã đánh nhau với người ta.

Một hòa thượng thì mập mạp tròn vo như núi thịt, có một đôi lỗ tai rất lớn, không giống lỗ tai người, mà ngược lại giống lỗ tai heo. Một hòa thượng khác lại giống như một ngọn tháp màu đen, hai mắt trợn trừng như chuông đồng, tóc như sợi đồng dựng đứng lên vô cùng dữ tợn. Hai người vừa đánh nhau với Khuê Mộc Lang, vừa kêu to: “Yêu quái, mau giao sư phụ ta ra đây.”

Tuyệt Họa Nhi thân là một phạm nhân, đứng trên lập trường khách quan mà nói, nàng thật sự cảm thấy tướng mạo của hai người bọn họ, chao ôi, kỳ thật là càng giống với từ “Yêu quái” này hơn.

Mà yêu quái Khổng Tước vừa mới nhảy ra kia, thực là xinh đẹp, làm cho người khác ái mộ.

Khổng Tước quân chống nạnh quát lên: “Các người mới là yêu quái, cả nhà các người mới là yêu quái!”

Cái người hòa thượng lỗ tai lớn lập tức đánh cái bồ cào qua đây: “Cả nhà người mới yêu quái!” Rồi lại nghiêng đầu nói với hòa thượng tháp đen kia: “Ngộ Tĩnh, để ta đối phó cái tên ẻo lả này. Đề hãy đối phó với hắc bào quái kia.”

Tuyệt Họa Nhi nghe thấy ba chữ “hắc bào quái” đã rất không thoải mái, quay đầu lại nhìn “ẻo lả”, mặt của Khổng Tước Quân đã tái rồi. Người nào, dám, nói, hắc ẻo lả!

Tay hắc chỉ ra một chiêu, lập tức xuất hiện một cây quạt lông vũ. Mà cây quạt trong tay hắc gấp gió là dài thêm, trong nháy mắt thổi tới một trận cuồng phong, làm cho hai vị hòa thượng này mở mắt không ra.

“Yêu quái không mở mắt mà xem, lại còn nói ta là yêu quái, ẻo lả, tức chết ta rồi.” Khổng Tước Quân quạt Bồ Phiến một cái thật mạnh, thổi cho thân thể của hai vị hòa thượng đứng không vững.

Khue Mộc Lang cười ha ha, không cần tốn nhiều sức đã bắt được hai người về động phủ, trói một chỗ với Huyền Trang.

Tuyệt Họa Nhi đứng ở một bên nhìn, thật đáng tiếc. Con người ấy mà, thật ra thì có rất nhiều việc đều là bởi vì vạ miệng, hòa thượng mập nhà người nói thế, phạm là một người đàn ông đều cảm thù đến tận xương tủy hai chuyện, một là bị đội nón xanh, hai là bị người khác nói là ẻo lả. Người không chỉ gọi hắc là yêu quái, còn nói hắc ẻo lả. Tốt rồi! Bây giờ rơi vào trong tay Khổng Tước Quân, bị hắc đối xử, thật sự là thâm hiểm không nỡ nhìn. Khổng Tước Quân cố tình biến ra một cái váy hoa mặc lên người của hắc, còn biến ra mấy đóa hoa đeo lên lỗ tai heo của hắc.

“Ta xem ai ẻo lả.” Khổng Tước Quân cắn răng nghiêng lợi nói xong, có thù tất báo hăng hái bắt bí vô cùng đủ, chuyện này cũng khó mà trách hần, bị người ta chửi bới như vậy, thật sự là không vui.

Vì vậy, lỗ tai heo của hòa thượng mập kia, khiến cho người ta liếc mắt nhìn một cái không cẩn thận sẽ bị đau cả bụng. Ngay cả sư phụ Huyền Trang cũng nghiêng đầu sang chỗ khác “không dám” nhìn hần. Hòa thượng thấp đen thì cúi đầu không ngừng “run rẩy”. Còn Tuyết Họa Nhi nhần nhịn đến mức cái bụng sắp rút gân.

Khuê Mộc Lang rất thất vọng nhìn ba vị tù nhân, vỗ tay nói: “Đại Thánh không có ở đây, quả thực là đánh chưa đã ghiền.”

Hòa thượng mập mạp vội vàng nói: “Ta đi gọi hần, để cho Đại Vương được đã ghiền.”

Khuê Mộc Lang cười cười: “Ta vừa thả người xuống, chỉ sợ người đã bước đi luôn rồi.”

“Sẽ không, ta kiên quyết sẽ không.”

“Không cho thả hần, ta muốn hành hạ hần thật vui vẻ.” Khổng Tước Quân thật sự là rất tức giận, từ khi sinh ra, còn chưa bị uất ức lớn như vậy đâu, hần xinh đẹp như vậy mà lại bị làm thấp giá trị vì ẻo lả, quả thực là vô cùng nhục nhã. Hần ta rõ ràng ghen tỵ! Khổng Tước Quân cảm thấy kẻ sĩ cũng biết rằng không thể nhần, cơn giận này nhất định phải được phát tiết, nếu đã bị gọi là yêu quái rồi, vậy thì làm yêu quái một lần đi, để cho hần ăn đau khổ một chút.

“Khuê Mộc Lang, giao tên hòa thượng mập này cho ta.” Hần cố ý nhìn lỗ tai lớn của hần ta, hừ lạnh: “Người này toàn thân đều là thịt béo, ta sợ ăn sẽ bị béo phì, ngược lại lỗ tai này, còn có thể ăn được. Đợi lát nữa Tuyết Họa Nhi cắt lỗ tai hần làm tai heo ngâm ớt có được không?”

Tuyết Họa Nhi run lên một cái, lần đầu tiên nàng nghe thấy việc bàn bạc ăn thịt người, ăn cái gì, ăn như thế nào, nàng nghe mà cảm thấy buồn nôn.

Khuê Mộc Lang nhìn Khổng Tước Quân hàm hừ tức giận, quay sang trấn an hòa thượng mập mạp, nói: “Nghe nói cắt lỗ tai sẽ không chết đâu.”

Hết chương hai mươi sáu.

27. Chương 27

Tuyết Họa Nhi có chút không đành lòng, nhỏ giọng nói: “Khổng Tước quân, nếu huynh muốn ăn tai heo, có thể ra sau núi săn thú mà, trên núi có rất nhiều heo rừng.”

Khổng Tước quân hung tợn nói: “Vị của heo rừng sao có thể giống với heo tinh chứ? Ta không chỉ muốn ăn tai hần, mà còn muốn ăn móng heo kho tàu kia!”

Gặm chân của hần ta? Người không sợ thối hay sao? Tuyết Họa Nhi thiếu chút nữa lại nôn khan. Khuê Mộc Lang thấy sắc mặt nàng có vẻ trắng bệch, lập tức ôm bờ vai nàng an ủi, xoa nhẹ mấy cái, rồi đi tới hậu viện.

Trở lại hậu viện, Khổng Tước quân vẫn mang bộ dáng căm giận bất bình, nói với Tuyết Họa Nhi: “Nếu đêm nay nàng không dám làm, thì để cho Vũ Phong làm. Hừ, phải cho hần biết kết cục của việc đắc tội với ta.”

Trong lòng Tuyết Họa Nhi cảm thấy lạnh lẽo, vậy là thật sự định ăn thịt người ta hay sao? Lần đầu tiên nàng cảm thấy hơi sợ hãi tên yêu quái mỹ mạo này.

Vì để an ủi Khổng Tước quân, nên Khuê Mộc Lang đã cố ý lôi kéo hần ta chơi cờ cho hần ta được bình tĩnh. Tuyết Họa Nhi thấy trời đã dần dần xế chiều, trong lòng lại càng cảm thấy bất an và không đành lòng, thừa dịp hai người kia đang tập trung chơi cờ, đã vụng trộm đi tới tiền viện.

Hòa thượng mập đang vô cùng mất mát sầu khổ bị trói ở nơi đó. Tuyết Họa Nhi thương hại nên đã tiến lên tháo hoa tươi trên lỗ tai hấn ta xuống, lại cởi xiêm y hoa hoét kia ra.

Hòa thượng mập vừa thấy nàng, hai mắt đã sáng lên, vội vàng cầu xin, nói: “Ồi chào, cô nương, nhìn cô mỹ lệ hiền hòa như vậy, nhất định là người có tâm địa tốt, cô hãy thả chúng ta ra đi, nếu như không được, thì thả một mình ta cũng được. Ta da dày thịt béo, thật sự là không thể ăn. Ta còn có lão bà, cha già mẹ yếu vẫn còn phải dựa vào ta chăm sóc phụng dưỡng đó.”

Nhìn hấn như vậy mà còn có lão bà? Tuyết Họa Nhi vô cùng sửng sốt ngạc nhiên.

Huyền Trang sư phụ bên cạnh thở dài: “Bát Giới, trong lòng con lúc nào cũng bày sẵn một con đường lui, vĩnh viễn cũng không thể toàn tâm toàn ý tập trung tinh thần vào chuyện đi thỉnh kinh, mỗi một lần đứng trước ranh giới sống chết con lại nói những lời như vậy, con không thấy phiền hay sao?”

Bát Giới nói: “Sư phụ, tham sống là thói thường của con người. Người cũng là con người, vì sao lại không thể hiểu cho con?”

Ngộ Tĩnh cười nói: “Bởi vì huynh là heo, không phải người.”

“Người mới không phải người.” Bát Giới nổi đóa, há mồm kêu ầm ỹ.

Huyền Trang sư phụ nhíu mày niệm “A di đà Phật.”, hiển nhiên là đã nhìn các đồ đệ của mình khắc khẩu với nhau quen rồi nên không trách.

Tuyết Họa Nhi vội nói: “Vị trưởng lão này, ai bảo người nói chuyện mà không lưu chút khẩu đức chứ?”

“Lần sau ta sẽ không như vậy nữa, ta thấy hấn xinh đẹp như một tiểu nương tử, nghĩ rằng hấn không có bản lĩnh gì, ai biết được pháp lực lại rất cao cường, yêu quái thực đúng là không thể nhìn tướng mạo mà.”

Tuyết Họa Nhi cực kỳ bất đắc dĩ, Khuê Mộc Lang đã nói rõ không thể thả Huyền Trang, nhưng hấn cũng đã nói muốn thả một người đồ đệ ra ngoài để báo tin cho Tôn Đại Thánh, nếu không phải Bát Giới huynh đột nhiên gọi vài tiếng yêu quái, thì Khổng Tước quân cũng sẽ không nhảy ra quấy phá thế cục này, khiến cho cả hai vị đều bị giam giữ ở đây, làm cho kế hoạch của Khuê Mộc Lang bị xáo trộn. Vị Bát Giới huynh trước mắt này đắc tội Khổng Tước quân, Khổng Tước quân muốn cắt tai và chân hấn để nhắm rượu, có lẽ vẫn nên thả hấn ra thì hơn, tiện thể đi báo tin cho sư huynh của hấn.

Bát Giới sư phụ vừa thấy Tuyết Họa Nhi có vẻ dao động, đã lập tức tỏ ra bi thương, cất giọng cầu xin: “Nương tử nhà ta vẫn còn đang chờ ta đó, nếu ta không còn lỗ tai, bị mất máu quá nhiều mà chết, nương tử nhà ta sẽ phải thủ tiết rồi.”

Tuyết Họa Nhi thông cảm với hấn, và cũng rất thông cảm với thê tử của hấn. Nàng cắn răng một cái, cởi dây thừng ra cho hấn, nhỏ giọng nói: “Người đi mau đi.”

Không ngờ, Bát Giới vừa được tự do, đã lập tức bóp chặt cổ nàng, cười ha ha nói: “Mau thả sư phụ và sư đệ của ta ra, nếu không ta sẽ...” Ngón tay hấn lập tức dùng lực, Tuyết Họa Nhi hô hấp khó khăn.

Nàng thật không nghĩ tới điều này, đúng là không thể nào làm người tốt được, hấn lại dám lấy oán trả ơn. Nàng đành phải cởi dây trói cho cả Ngộ Tĩnh và Huyền Trang, sau đó trở mắt nhìn ba người bọn họ áp tải nàng ra khỏi động.

“Bát Giới, nàng là công chúa của Bảo Tượng quốc, con đừng làm thế với nàng, mau buông tay ra.”

Huyền Trang sư phụ muốn ngăn cản hành vi uy hiếp cưỡng bức con tin của Bát Giới, nhưng Bát Giới lại khó xử nhìn Tuyết Họa Nhi nói: “Cô nương à, ta cũng là bị ép phải bất đắc dĩ làm như vậy thôi.. Ta vốn là một nam nhân nhả nhặn lịch sự, anh tuấn kiệt xuất, luôn biết thương hương tiếc ngọc. Đáng tiếc, đứng trước ranh giới sống chết, thì bảo toàn mạng sống vẫn là quan trọng hơn. Thương hương tiếc ngọc hay phong hoa tuyết nguyệt gì đó, đều chỉ là kính hoa thủy nguyệt* và phù vân mà thôi.”

(* - kính hoa thủy nguyệt: hoa trong gương trăng trong nước, ý nói cảnh tượng huyền ảo, không có thật.)

Hấn thở dài một tiếng, lại tiếp tục nói: “Hay là cô cũng đi cùng chúng ta đi, cô đi theo yêu quái như vậy cũng không phải là kẻ lâu dài. Nương tử nhà ta chính là ví dụ điển hình, người thả ta, ta cứu người, cái này gọi là hỗ trợ nhau để đôi bên cùng có lợi, là chuyện tốt đó.”

Tuyết Họa Nhi cứ như vậy mà được “hảo tâm” giải cứu. Cổ vẫn bị bóp bởi bàn tay mập mạp của Bát Giới. Nàng cũng không dám la lên, vì sợ chỉ vừa mới gọi được chữ “Khuê”, đã phải đi đòi nhà ma rồi.

Đi chưa được bao xa, thì đột nhiên nghe thấy một tiếng gầm từ phía sau: “Thật to gan, dám cưỡng ép phu nhân của ta.”

Tuyết Họa Nhi vừa nghe thấy đã mừng rỡ không thôi, đây chính là giọng Khuê Mộc Lang.

Ba thầy trò Huyền Trang cùng hai người Khuê Mộc Lang và Khổng Tước quân đứng đối diện thành tư thế giằng co với nhau, mà Tuyết Họa Nhi trở thành con tin.

“Mau thả nàng ra.”

“Người thả chúng ta, thì ta sẽ để nàng lại.”

“Được.” Khuê Mộc Lang sảng khoái đáp ứng.

“Vậy các người hãy lui về phía cửa động, ta ra khỏi đây sẽ để nàng lại.” Kỳ thật, trong thời khắc mấu chốt, Bát Giới trưởng lão lại là một người thô trung hữu tế*.

(* - thô trung hữu tế: chỉ một người ăn nói, làm việc mặt ngoài dường như thô lỗ, tùy tiện nhưng trên thực tế là cẩn thận, tỉ mỉ.)

Khuê Mộc Lang gật đầu, lui ra phía sau cùng Khổng Tước quân.

Bát Giới trưởng lão nói: “Công chúa, trước tiên cô cứ quay về động phủ đi, chờ chúng ta trở lại Bảo Tượng quốc sẽ dẫn người tới cứu cô.” Tuyết Họa Nhi ngơ ngẩn đứng đó, lắc đầu nói: “Chuyện giữa ta và chàng không phải như trưởng lão nghĩ đâu, sau này ta sẽ giải thích rõ ràng với phụ vương của ta, đa tạ trưởng lão đã quan tâm.”

Thầy trò ba người vừa mới đi, Tuyết Họa Nhi đã được Khuê Mộc Lang đỡ lấy, hắn vội hỏi: “Nàng không sao chứ?”

Tuyết Họa Nhi cực kỳ hổ thẹn lắc đầu. Muốn làm người tốt, ai dè lại trở thành con tin, thật là quá mức thất bại mà.

Khổng Tước quân không kiềm chế được, phi thân đuổi theo bọn họ. Khuê Mộc Lang vội vàng la lên: “Nhất định phải thả một tên đồ đệ ra, để hắn đi báo tin cho Tôn đại thánh đó!”

Khổng Tước quân trả lời: “Được.”

Sau đó, Khuê Mộc Lang mang theo Tuyết Họa Nhi quay về động phủ.

Tuyết Họa Nhi kể lại cho hắn nghe chuyện vừa rồi, Khuê Mộc Lang nở nụ cười: “Bát Giới kia nhìn thì thật thà phúc hậu, nhưng thực chất lại rất có tâm nhãn, may mà bọn họ là người xuất gia, nên sẽ không làm hại người khác.”

Khổng Tước quân cũng chưa cần dùng đến nhiều công phu, đã bắt được hai người về. Quả nhiên là không ngoài dự đoán của Tuyết Họa Nhi, Bát Giới huynh ảo não chán chường bị bắt giam trở lại.

Lần này, Bát Giới huynh đã ngoan ngoãn hơn rất nhiều, trước mặt Khổng Tước quân tỏ ra nhã nhặn lịch sự, nói ngọt như mật.

“Ôi chao, phong thái của vị tiên trưởng này thật sự là ngay cả thần tiên trên trời cũng không sánh được, là ta đã ghen tị đến chết đi sống lại, nên miệng mới nói những lời độc ác như thế, tiên trưởng mỹ mạo như vậy, hắn là bụng dạ cũng rộng lớn như Đông Hải.”

Khổng Tước quân nhướng mày lên, âm hiểm cười: “A..., vị huynh đài này không biết rồi, sở dĩ ta có dung mạo giống như hiện giờ, đó là vì thích ăn hai món ăn, một là tai heo ngâm ớt, hai là móng giò kho tàu. Hai món ăn này đều là thánh phẩm dưỡng nhan. Người có muốn thử một lần hay không?”

Bát Giới huynh thấy lúc này mới vỗ mông ngựa thì đã muộn, nhất thời vẻ mặt cầu xin, nước mắt lưng tròng.

Tuyết Họa Nhi âm thầm cảm thấy buồn cười, nhưng cũng không dám tự ý thả hắn ra nữa, ngộ nhờ lại bị trở thành con tin thì không ổn.

Khổng Tước quân thấy sắc trời đã tối muộn, cố ý thét to, sai Tuyết Họa Nhi đi hạ đao. Tuyết Họa Nhi nào dám, rùng mình trốn sau lưng Khuê Mộc Lang. Khuê Mộc Lang ôm lấy nàng, bắt mắt nhìn Khổng Tước quân: “Người đừng trêu nàng nữa, sao nàng có thể xuống tay được chứ? Mà người thực sự muốn ăn Bát Giới kia à? Không sợ bị đau bụng hay sao?”

Khổng Tước quân giận: “Tất nhiên là ta sẽ không ăn, nhưng phải hù dọa hấn một chút, phải cho hấn biết sự lợi hại của ta.”

“Vậy người hù dọa thế là đủ rồi đấy, ăn cơm xong rồi đi nghỉ ngơi đi. Ngày mai Tôn Ngộ Không chắc chắn sẽ tới đây khiêu chiến, đến lúc đó, người tạo một kết giới ở Thiên Trì, che chở cho nàng và Vũ Phong.”

“Sao vậy? Người không cần ta giúp à?”

“Chuyện này là việc riêng của ta, sao có thể để người nhúng tay vào chứ? Người không tin vào bản lĩnh của ta sao?”

“Không phải thế. Chẳng phải là ta đang rảnh rồi tới mức đau đầu hay sao?”

Khổng Tước quân chợt nói: “Vậy ta đi cắt lỗ tai heo!”

Một lát sau, đã nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết phát ra từ phía động phủ.

Tuyết Họa Nhi bị dọa hoảng sợ, vội la lên: “Phu quân, chàng mau khuyên nhủ hấn đi.”

Khue Mộc Lang cười nói: “Hấn đang rảnh rồi nhàm chán, cứ mặc kệ cho hấn chơi đùa với Thiên Bồng nguyên soái đi.”

Quả nhiên, một lát sau, Khổng Tước quân sáng khoái tinh thần quay trở lại, vẻ mặt có chút nghi hoặc: “Tại sao năm đó Thiên Bồng nguyên soái lại được lên làm nguyên soái vậy? Vì sao lại khiếm nhã dọa người như vậy?”

Sáng hôm sau, quả nhiên bên ngoài cửa động truyền đến tiếng vang kinh thiên động địa. Tuyết Họa Nhi có dự cảm rằng Tôn Ngộ Không vô pháp vô thiên kia đã tới, lập tức cảm thấy lo lắng thấp thỏm. Nhưng không ngờ, Khuê Mộc Lang lại có vẻ rất hưng phấn, giống như chờ đợi bạn bè từ rất lâu.

Khổng Tước quân cũng bị kinh động, vội vàng đi qua. Khuê Mộc Lang nói với Tuyết Họa Nhi: “Nàng lên Thiên Trì tránh một lát, chờ Tôn hầu tử kia cứu được sự phụ của hấn ra, thì nàng hãy trở lại.”

Khổng Tước quân mang theo Tuyết Họa Nhi lên Thiên Trì. Vũ Phong đang đứng cạnh căn nhà gỗ bên bờ Thiên Trì, vẻ mặt kinh nghi. Nhìn bộ dáng nàng ta như vậy thì dường như cũng không phải là rất sợ hãi. Suy cho cùng thì vẫn là yêu quái, nên lá gan vẫn lớn hơn Tuyết Họa Nhi.

Khổng Tước quân tạo kết giới, để cho Vũ Phong và Tuyết Họa Nhi đứng trên đóa hoa sen, sau đó hấn từ trên Thiên Trì bay xuống, đi quan chiến. Tôn Ngộ Không và Khuê Mộc Lang đánh nhau, sao mà hấn có thể bỏ qua được chứ?

Trong kết giới, thì có thể nhìn thấy rõ ràng cũng như nghe thấy rõ ràng toàn bộ những sự việc bên ngoài. Chỉ thấy cát bay đá chạy, phong vân biến sắc, binh khí va chạm đến đỉnh tai nhức óc. Tuyết Họa Nhi chưa từng được chứng kiến trận pháp nào như vậy.. Cho dù ngày hôm ấy, Khuê Mộc Lang và bảy Thanh Loan che khuất mặt trời hấn chiến cũng không kịch liệt đến mức hoảng sợ như vậy. Thiên quân vạn mã trên thế gian có lẽ cũng không hơn gì trận pháp này.

Vũ Phong bình tĩnh nhìn tình huống bên ngoài, rồi đột nhiên cười cười với nàng.

Tuyết Họa Nhi âm thầm bội phục nàng ta đối mặt với hiểm nguy mà không tỏ ra sợ hãi, vẫn nở được nụ cười. Quả nhiên là người ngoài cuộc, nên không quan tâm cũng như không nóng nảy. Không giống nàng, cứ lo sợ Khuê Mộc Lang bị thương, lại lo sợ Tôn Ngộ Không không cứu được Huyền Trang. Cái này mâu thuẫn với cái kia.

Bỗng nhiên, sau gáy nàng bị đâm đau đớn, nàng cảm thấy toàn thân không hề có sức lực như một đám phù vân, khẽ bay bay rồi ngã nhào xuống đóa hoa sen. Nàng không thể tin nhìn Vũ Phong, trong tay nàng ta có một cây trâm rất dài, mặt trên còn dính một giọt máu của nàng. Nàng ta đưa cây trâm đến khóe môi, liếm một cái, rồi cười một cách quỷ dị.

Hết chương hai mươi bảy.

28. Chương 28

Chuyện tiếp theo lại càng thêm quỷ dị, Vũ Phong gài chiếc trâm vào mái tóc, sau đó mỉm cười nhắm mắt, chấp tay niệm khẩu quyết. Tuyết Họa nhi cảm thấy tim mình bỗng nhiên đau đớn vô cùng, rồi lập tức mất đi tri giác.

Trước động Ba Nguyệt đất trời mù mịt, Tôn Ngộ Không và Khuê Mộc Lang đánh nhau bất phân thắng bại. Ngộ Tĩnh vừa thấy Khuê Mộc Lang có bản lĩnh cao cường, nên cũng tham gia vào giúp đỡ. Khuê Mộc Lang lấy một địch hai, nên chẳng mấy chốc đã bị rơi vào thế hạ phong.

Khổng Tước quân biết Khuê Mộc Lang không muốn hấn ta tham chiến, nhưng hấn lại khó có cơ hội gặp được trận chiến như vậy, nên đứng xem mà cảm thấy tay ngứa tâm ngứa, rất muốn xông lên. Sau đó, hấn thấy Khuê Mộc Lang lấy một địch hai, nên rút cuộc không nhịn được, nhảy ra đấu với Sa Ngộ Tĩnh. Đến lúc này, Khuê Mộc Lang được thoải mái hơn, một mình đấu với Tôn Ngộ Không.

Dĩ nhiên Ngộ Tĩnh không phải là đối thủ của Khuê Mộc Lang, cho nên rất nhanh đã bị bắt giữ, Ngộ Không vừa thấy hấn bị bắt, nhất thời có chút nóng vội, người vọt lên một cái, nhảy lên tận trời, lạnh lùng nói: “Hai tên yêu quái các ngươi được lắm, chờ ta đi thăm dò điều tra ra lai lịch của các ngươi xong, sẽ trở lại phân cao thấp cùng các ngươi.” Nói xong, hấn ta lập tức biến mất.

Khue Mộc Lang trừng mắt nhìn Khổng Tước quân, nói: “Ta đã nói ngươi không thể tham chiến, ngươi lại không nghe. Trận chiến ngày hôm nay vốn là để cho ta rơi vào thế hạ phong, rồi hấn ta đi cứu người. Ngươi làm vậy, lại biến thành hấn rơi xuống thế hạ phong, cứu người không thành, lại phải tới đây một lần nữa, thế chẳng phải là phiền toái hay sao?”

Khổng Tước quân cười hì hì nói: “Được rồi, lần sau ta nhất định sẽ không động thủ. Không phải là ta thấy ngươi một người đối phó hai người, có chút vất vả mới nhảy vào hay sao?”

“Thôi, coi như hôm nay ta đã uống công đánh trận này với hấn ta. Lần sau hấn sẽ đến. Ngươi nha!” Khuê Mộc Lang thấy hấn hi hi ha ha, nên cũng không nói nhiều nữa, chỉ hỏi: “Tuyết Họa Nhi vẫn ổn chứ?”

“Ấy chết, ta quên mất các nàng. Lên trên đó xem đi.”

Khue Mộc Lang và Khổng Tước quân cùng bay lên Thiên Trì, Khổng Tước quân phá kết giới, chỉ thấy trên đóa sen, Tuyết Họa Nhi đang ngồi đó, cố gắng lay Vũ Phong dậy.

Khue Mộc Lang và Khổng Tước quân bay tới đóa hoa sen, vội vàng hỏi: “Làm sao vậy?”

Tuyết Họa Nhi ngẩng đầu lên, lo lắng nhìn Khuê Mộc Lang, nói: “Không biết nàng ta bị làm sao, đột nhiên lại ngất đi.”

Khổng Tước quân ôm lấy Vũ Phong, bay xuống khỏi đóa sen, đặt nàng vào trong căn nhà gỗ, không để ý, nói với Khuê Mộc Lang: “Theo ta thấy, đạo hạnh của nàng ngắn, nên không chịu được kết giới tiên khí này. Có lẽ nghỉ ngơi một lát sẽ ổn thôi.”

Khue Mộc Lang cười nói: “Ngươi đang khen chính mình có đạo hạnh cao, kết được tiên chương hay sao?”

Khổng Tước quân dương dương tự đắc nói: “Chẳng lẽ ta không phải là tiên?”

Khue Mộc lang nghiêm mặt nói: “Phải, lúc nào ngươi chẳng phiêu phiêu dục tiên.”

Khổng Tước quân hừ một cái, phẫn nộ nói: “Ta không thèm so đo với ngươi, ngươi cứ chờ Tôn hầu tử kia đi thăm dò lai lịch của ngươi, rồi tới gây sự đi.”

Tuyết Họa Nhi hỏi: “Sao vậy, Tôn Ngộ Không đi rồi à?”

Khuê Mộc Lang nói: “Có lẽ lát nữa sẽ quay lại.”

Tuyết Họa Nhi thân thiết nói: “VẬY chàng mau đi nghỉ ngơi một lát đi.”

Khổng Tước quân chưa lè chưa lét nói: “Ta cũng rất vất vả, giúp đỡ phu quân của nàng đánh lui quân địch, tại sao nàng không bảo ta đi nghỉ ngơi?”

Tuyết Họa Nhi cười: “Vũ Tường quân cũng vất vả rồi, thỉnh đi nghỉ ngơi Ạ.”

Ba người quay trở về động Ba Nguyệt.

Tuyết Họa Nhi nói: “Ta tới phòng bếp làm một ít thức ăn đưa tới cho mấy vị trưởng lão, hai người đều đi nghỉ một lát đi.”

Nói xong, nàng đi xuống bếp.

Khuê Mộc Lang cũng không có lòng dạ nào mà đi nghỉ, chỉ ngồi trong phòng suy ngẫm. Tôn Ngộ Không lên Thiên Đình điều tra lai lịch của hắn, chỉ sợ rằng sau đó sẽ mang Thiên binh tới đây, hoặc là mang theo ý chỉ của Ngọc Hoàng đại đế bắt hắn trở về. Huyền Trang vượt qua kiếp nạn này, cũng chính là lúc hắn phải trở về Thiên Đình phục mệnh*. Như vậy, đoạn trần duyên này của hắn và Tuyết Họa Nhi cũng tận. Hắn nhất định phải cố gắng để cho Tuyết Họa Nhi cũng trở về Thiên Đình, như vậy mới có thể cùng nàng thiên trường địa cửu.

(* - phục mệnh: báo cáo lại sau khi chấp hành mệnh lệnh.)

Thiên quy nghiêm khắc, mặc dù hắn không nắm chắc phần thắng, nhưng lại cảm thấy toàn thân ngập tràn sức mạnh và dũng khí. Lần hạ phàm này là do Ngọc đế bày mưu tính kế, nhưng cũng chính là tư tâm của hắn. Nếu như nàng đã vì hắn mà vứt bỏ trường sinh bất lão, vứt bỏ thân phận tiên nữ, thì bất luận thế nào, hắn cũng phải vì nàng lấy lại những thứ mà nàng đã mất đi. Dĩ nhiên là hắn không cảm thấy thỏa mãn với mấy ngày ân ái ngắn ngủi ở chốn nhân gian như vậy. Hắn muốn thiên trường địa cửu.

Huyền Trang nhìn hai tên đồ đệ bên cạnh, cảm thấy vô cùng bị thương.

”Sư phụ, người đừng khổ sở, Đại sư huynh đã đi tìm viện binh rồi, Bồ Tát đã hứa hẹn rằng kêu trời trời đáp lại, kêu đất đất hiển linh, thì cho dù yêu quái này có lợi hại đến đâu, thì trên thế gian này cũng sẽ có người có thể trừng trị được. Sư phụ, người cứ an tâm chờ Đại sư huynh tới cứu đi.

Huyền Trang thở dài: “Ngộ Không, hắn có còn trách ta không?”

Bát Giới nói: “Sư phụ, người trừ bỏ có chút nói nhiều, có chút ngoan cố, có chút mềm lòng, bộ dáng có chút anh tuấn, thịt lại có chút đặc biệt, thì kỳ thật, người cũng rất tốt. Sao Đại sư huynh còn có thể giận dữ với người được chứ? Hắn vừa nghe thấy người lại bị bắt, đã lập tức chạy tới. Quả thực là mặc kệ hiềm khích trước đó.”

Huyền Trang không nói gì.

Tuyết Họa Nhi bưng đồ ăn tới.

“Ba vị trưởng lão chắc đã đói bụng lắm rồi. Ta vừa chuẩn bị chút cơm chay, mời dùng tự nhiên.”

“Ồi chào, nữ Bồ Tát, cô thật là tốt bụng.” Bát Giới đã hoàn toàn quên chuyện mình từng bắt người ta làm con tin, chào hỏi vô cùng niềm nở.

Ngộ Tĩnh trước chiến với Khuê Mộc Lang, sau lại chiến với Khổng Tước quân, nên thể lực đã bị tiêu hao rất nhiều, bụng cũng rất đói. Mà Bát Giới huynh kia, thì bất cứ lúc nào, về cơ bản đều ở trong tình trạng đói khát.

“Nhiệm vụ sư phụ, đừng khách khí, ta đút cho hai người ăn.”

Bát Giới huynh cũng nhớ lại chuyện lần trước người ta đã từng thả mình, còn mình lại trở mặt, cho nên cũng ngại không dám yêu cầu mở trời giùm nữa. Vì thế hai người không khách khí, bắt đầu ăn bánh mìn thâu trong tay nàng.

Huyền Trang sư phụ không có lòng dạ nào để ăn uống, nên yên lặng niệm kinh.

Tuyết Họa Nhi lẳng lẳng nhìn Huyền Trang sư phụ.

Đột nhiên, Bát Giới và Ngộ Tinh cùng nhau ngã xuống. Thân thể vĩ đại tráng kiện của Bát Giới huynh nên thẳng vào chân Huyền Trang sư phụ. Huyền Trang sư phụ vốn đang nhắm mắt niệm kinh, bỗng nhiên bị đau nên mở mắt ra.

Hắn kinh ngạc nhìn đồ đệ, lại quay sang nhìn Tuyết Họa Nhi, sau đó ngây ngẩn cả người.

“Công chúa, sao cô lại làm như thế?”

Tuyết Họa Nhi nở nụ cười: “Công chúa thì sao chứ? Công chúa cũng là người. Mà đã là người thì đều muốn trường sinh bất lão. Ta cũng không ngoại lệ.” Nói xong, nàng lập tức đánh tới.

Huyền Trang sư phụ cực kỳ hoảng sợ, muốn tránh mà không có chỗ để tránh, bởi vì hắn đang bị trói vô cùng chặt. Hắn không biết nàng muốn cướp sắc trước, hay là trực tiếp ăn hắn luôn. Dù sao đi nữa thì cũng đều không phải là chuyện tốt.

Ui da, hắn bị đau đến mức hít sâu một hơi, trong lòng thầm nghĩ, A di đà Phật, hắn rốt cuộc cũng bị ăn rồi, không phải chỉ là phở trương thanh thế, mà thực sự bị ăn.

Đầu vai hắn bị gặm một miếng. Máu vẫn dính trên khoe môi Tuyết Họa Nhi, nhìn vô cùng khủng bố quỷ dị. Tận mắt chứng kiến cảnh ăn thịt người, lại còn là thịt của chính mình, cái cảm giác này, khiến cho Huyền Trang sư phụ suýt nữa đã ngất đi.

Bỗng nhiên, mặt Tuyết Họa Nhi co giật, sau đó nàng ôm lấy cổ họng của chính mình, đáng vẻ vô cùng thống khổ.

Huyền Trang sư phụ cũng không biết nàng bị làm sao. Mặc dù nàng vừa ăn một miếng thịt của hắn, nhưng hắn lại không thể không quan tâm, nên vội vàng niệm một tiếng “A di đà Phật”, sau đó hỏi: “Nữ thí chủ, cô bị sao vậy?”

Tuyết Họa Nhi không thể nào trả lời hắn được, chỉ lảo lộn trên mặt đất. Huyền Trang sư phụ sợ hãi nhìn nàng, cuối cùng, chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng từ một nữ tử mỹ lệ biến thành một con hồ ly, lại còn có thêm chín cái đuôi! Sau đó “hương tiêu ngọc vãn” trong chớp mắt.

Hắn suýt nữa lại ngất đi, không rõ chuyện này là sao, chẳng lẽ trong thịt của hắn lại có độc, ăn vào sẽ chết? Nhưng mà nàng ta rõ ràng là một nữ tử, vì sao lại biến thành hồ ly?

Đột nhiên, bên ngoài động truyền đến một tiếng vang kinh thiên động địa. Hắn cảm thấy cực kỳ vui mừng, nhất định là Ngộ Không tới.

Khi Khuê Mộc Lang và Khổng Tước quân từ đi từ hậu viện tới, bước qua người Huyền Trang xong, hai người đều dừng lại bước chân.

Hai người cùng thấy con hồ ly dưới chân Huyền Trang, sắc mặt đại biến.

Khuê Mộc Lang chẳng thèm quan tâm đến khiêu chiến ngoài động, lập tức phi thân lên Thiên Trì.

Vũ Phong vẫn đang nằm trên giường trong căn nhà gỗ.

Hắn bước nhanh đến phía trước, cầm lấy cổ tay nàng, trong lúc đọc tâm nàng, đã sáng tỏ mọi chuyện. Vũ Phong dùng máu của Tuyết Họa Nhi để hạ huyết chú, tráo đổi dung mạo của hai người. Hắn âm thầm nghĩ rằng, sau đó thì triển pháp lực khôi phục diện mạo cho Tuyết Họa Nhi. Nhưng mà huyết chú của hồ tộc, thì chỉ có cứu vĩ hồ mới có thể hóa giải. Tuyết Họa Nhi vẫn hôn mê bất tỉnh. Hắn cảm thấy lo lắng, nhưng lúc này lại không có biện pháp nào.

Đột nhiên, nóc nhà bị một trận cuồng phong bật tung lên.

Tôn Ngộ Không đã không nhẫn nại được nữa, đánh vào đây. Khuê Mộc Lang cũng không ngăn cản, chỉ thần nhiên xoay người lại, nói với hắn: “Người đi cứu sư phụ của người đi, hắn ở trong động.”

Tôn Ngộ Không ngăn người, thu binh khí, nở nụ cười: “Không thú vị, thực không thú vị. Ta rất ít khi gặp được một địch thủ mà lại buông xuôi không đánh cùng ta. Khuê Mộc Lang, người là một tinh quân mà

không ở trên Thiên đình làm cho tốt chức vụ của mình, lại chạy tới nơi này làm một con yêu quái, thực kỳ lạ nha.”

Khuê Mộc Lang lạnh nhạt nói: “Sau này Đại Thánh thành Phật tự nhiên sẽ minh bạch.”

“Là sao? Đoạn đường này, nếu không có yêu quái để đánh, thì thật không thú vị. Nhưng mà nhóm Bồ Tát bao che người nhà vô cùng, chỉ cần là thú cưng, tiên đồng của bọn họ thì đều không thể trừng phạt cũng như không thể giết. Người xấu cũng không thể giết, sư phụ sẽ niệm chú. Cho nên chuỗi ngày này quá không thú vị, gặp được người, mới được đánh một trận sáng khoái.”

“Đại Thánh mau đi xem sư phụ ngài đi.”

Ngộ Không nói: “Không sao đâu, từ trước đến nay sư phụ ta đều là hữu kinh vô hiểm.”

Khuê Mộc Lang thở dài: “Nhưng bây giờ, chỉ sợ là thật sự có chút nguy hiểm.”

Sắc mặt Tôn Ngộ Không thay đổi, hần lập tức lao xuống khỏi Thiên Trì. Khuê Mộc Lang cũng đi cùng hần tới động Ba Nguyệt, Khổng Tước quân đang ở đó bồi thuốc vào miệng vết thương cho Huyền Trang.

Khổng Tước quân nhìn chằm chằm vào bả vai Huyền Trang sư phụ, vô cùng khao khát nói: “Cái này, Huyền Trang sư phụ, thịt của người thật sự được ưa chuộng như vậy sao? Ta cũng muốn nếm thử một miếng.”

Huyền Trang sư phụ vội vàng nói: “Người ngàn vạn lần đừng làm vậy, người xem nữ tử kia đi, mới ăn có một miếng mà đã biến thành hồ ly rồi.”

Khổng Tước quân nói: “Sư phụ, người là người trần mắt thịt nên không biết, kia đúng thật là một con hồ ly.”

Ngộ Không kinh ngạc nhìn Huyền Trang, một lúc lâu sau mới nói: “Sư phụ, lần này, người thực sự bị ăn sao?”

Huyền Trang nói: “Nói vậy, ta vẫn tốt, chẳng qua chỉ bị cắn một miếng thôi.”

Khổng Tước quân nghiêm túc nói: “Ăn thịt Đường Tăng sẽ trường sinh bất lão, quả nhiên là lời đồn. Sự thực chứng minh, ăn vào sẽ chết người.”

Huyền Trang thở dài: “Tâm thuật bất chính, có ý muốn hại người, ngược lại hại mình. A di đà Phật.”

Ngộ Không nói: “Khuê Mộc Lang, lúc lão Tôn ta lên Thiên đình, Ngọc đế đã tuyên người trở về, nếu không quay về, chính là kháng chỉ.”

Khuê Mộc Lang nói: “Ta biết. Chư vị hãy bảo trọng.” Nói xong, hần lập tức xoay người rời đi.

Khổng Tước quân cứ nghĩ rằng hần muốn lên trời phục mệnh, cho nên đang suy nghĩ xem, an bài cuộc sống của Tuyết Họa Nhi tại thế gian như thế nào, thì đã thấy Khuê Mộc Lang ôm Tuyết Họa Nhi từ Thiên Trì xuống rồi lại đáp mây bay mà đi.

Khổng Tước quân nóng nảy, vội vàng đáp mây bay đuổi theo. Hần mang theo Tuyết Họa Nhi như vậy, hiển nhiên không phải là lên Thiên đình phục mệnh, chẳng lẽ hần muốn kháng chỉ bất tuân?

Quả nhiên, hần đi về hướng Hứa Mật sơn, kia không phải là chỗ ở của đôi phu thê Xích Diễm hay sao?

Hần đáp mây bay theo nhưng lại đuổi không kịp Khuê Mộc Lang.

Vẫn đuổi tới Hứa Mật sơn, Khuê Mộc Lang hạ xuống liền tới thẳng chỗ ở của Xích Diễm.

Xích Diễm từ trong nhà đi ra, nhìn thấy hần mà vô cùng giật mình, Vũ Anh đang muốn hỏi hần Vũ Phong như thế nào rồi hả? Đã thấy sắc mặt của hần lạnh buốt, nhất thời không dám mở miệng.

Khuê Mộc Lang đi thẳng vào vấn đề, kể lại tình hình vừa rồi ở động Ba Nguyệt. Sắc mặt Vũ Anh trở nên trắng bệch, hiển nhiên không thể tin được mọi chuyện của mình lại làm ra chuyện như vậy, rồi cuối cùng lại bỏ mạng.

Xích Diễm ôm nàng, khuyên nhủ: “Ta đã nói rồi, chính đạo gian nan nhưng chung quy vẫn là chính đạo, nàng ta một lòng muốn đi đường đất, nàng muốn giúp nàng ta, nhưng kỳ thật lại là hại nàng ta.”

Vũ Anh khóc không mở được mắt ra. Xích Diễm bắt đắc dĩ, đành phải đưa nàng trở về nhà, sau đó thi triển pháp thuật giải huyết chú cho Tuyết Họa Nhi.

Tuyết Họa Nhi rốt cục cũng tỉnh lại, vừa mở mắt ra nhìn, lại phát hiện mình cùng đám người Khuê Mộc Lang đang ở trong nhà Vũ Anh.

Khổng Tước quân vội vàng nói với Khuê Mộc Lang: “Người mau quay lại Thiên đình phục mệnh đi, ta sẽ ở lại đây giải thích cho nàng.”

Khuê Mộc Lang nhìn Tuyết Họa Nhi, muốn nói cái gì nhưng lại không nói nên lời, chỉ nhìn chăm chăm nàng. Tuyết Họa Nhi yên lặng nhìn lại, hai người bốn tay nắm chặt.

“Nàng chờ ta.”

Khuê Mộc Lang rốt cục nói ra ba chữ, thiên ngôn vạn ngữ tựa hồ đều đã bao hàm ở bên trong.

“Vũ Tường, người hãy chăm sóc nàng cho tốt.” Cuối cùng, hắn dứt khoát đáp mây bay đi.

Trên Thiên Đình Ngọc để nhìn lá số trong tay, rất bất mãn.

“Dọc đường, mặc dù hòa thượng Huyền Trang trải qua gian nguy, nhưng đều là hữu kinh vô hiểm. Nhưng mà lại bị yêu quái cắn một miếng ở chỗ của người, nếu truyền tới tai Phật tổ, thì ta thật không biết giấu mặt vào đâu. Còn có, người dám chậm chạp không đến phục mệnh, lại chạy đi giải chú cho nữ nhân. Người thật to gan, hạ giới vốn là việc công, người lại dám có tư tình cùng với một phạm nhân, Thiên Quy như thế nào, người đã biết rõ mà còn cố tình vi phạm.”

Khuê Mộc Lang nói: “Bệ hạ, nhất ẩm nhất trác, mặc phi tiền định*. Nàng cũng không phải phạm nhân, mà vốn là ngọc nữ trong điện Phi Hương. Nàng và ta cảm mến nhau, trước thời gian ta hạ phạm. Tình cảm của chúng ta là chân thành, cầu bệ hạ thành toàn.”

(* - một miếng ăn, một miếng uống đều đã có định trước.)

Ngọc đế nghiêm mặt lạnh lùng nói: “Người đừng tưởng rằng ta cùng Vương Mẫu là phu thê, mà cũng vọng tưởng có thể phá vỡ quy củ trên Thiên đình.”

Khuê Mộc Lang nói: “Tất cả dựa vào quyết định của Ngọc đế, dù sao ta và nàng đã thành phu thê.”

Ngọc đế nói: “Ha, người lại còn tiền trạm hậu tẩu cơ đấy. Chuyện này người làm rất không tốt, cũng không có cái gì gọi là lập công chuộc tội như người vừa nói.”

Khuê Mộc Lang cũng không nhận, chỉ nín chặt một chuyện nói: “Điện hạ muốn phạt ta như thế nào cũng được, chỉ cầu Điện hạ thành toàn cho chúng ta, và khôi phục tiên tịch cho nàng.”

Ngọc đế liếc mắt nhìn hắn, nói: “Khuê Mộc Lang, người đừng vọng tưởng, trẫm còn đang muốn phạt người, sao có thể cho nàng lên Thiên đình cùng người chứ?”

Hết chương hai mươi tám.

29. Chương 29

Edit: ViVu (D ĐLQ Đ)

Khuê Mộc Lang không thể làm trái ý chỉ của Ngọc Đế, nói thật thì cái trừng phạt này rất nhẹ, nhớ năm đó, Thiên Bồng Nguyên Soái chỉ nắm tay áo của Hằng Nga tỷ tỷ, nói một câu ‘Ta thích nàng’, thì đã bị cách chức, hạ phạm, đi đầu thai nhằm vào bụng heo. Mà hắn không chỉ nói một câu ‘ta thích nàng’ với Tuyết Họa Nhi, còn muốn cưỡng ép nàng về động phủ làm áp động phu nhân, không hề do dự, dứt khoát, mau lẹ ăn sạch sành sanh. dĩ nhiên là l'ê quý đồ. Tuy nói hai người có tiền duyên, nhưng hắn làm như vậy là biết tội mà vẫn phạm. Lần này Ngọc Đế phạt hắn cũng chỉ là hình thức, bắt hắn ở cung Đâu Suất “hồi lỗi” mấy ngày rồi thả hắn về, nếu so với Thiên Bồng Nguyên Soái thì cũng đã đối xử quá tốt với hắn rồi.

Nhưng mà, Ngọc Đế bắt hần đi đến nơi này, vừa khéo lại là tiên phủ của Thái Thượng Lão Quân. Bản lĩnh hơn người của ông ta chính là luyện đan, còn là luyện tiên đan, người phàm ăn vào là có thể trường sinh bất lão.

Trùng phạt này đúng là thử thách người khác mà. Giống như năm đó Ngọc Đế lão nhân gia sai Tề Thiên Đại Thánh đi xem vườn bàn đào, có ai không biết Hầu Tử thích ăn đào không? Cho nên, lão già Ngọc Đế luôn phơi bày thứ mà người thích ở trước mắt người, trắng trợn hấp dẫn người, khảo nghiệm định lực của người.

Hiện tại, lão già này lại tới kiểm tra Khuê Mộc Lang.

Khuê Mộc Lang nhìn bầu trời quang đãng ở xa xa, vừa rất nóng lòng mà cũng vô cùng lo lắng, bây giờ nàng sao rồi? Nửa ngày ở thiên đình sẽ bằng nửa năm ở nhân gian, hần nhớ nàng, nghĩ đến nàng, mỗi một khắc đều thấy thật khó khăn, thời gian ở hạ giới càng lâu thì nàng càng khổ sở.

Nghĩ đến đây, hần bèn quay đầu vào Đâu Suất cung. Thái Thượng Lão Quân đã đi ra ngoài giảng đạo, trong cung chỉ còn hai tiểu đồng trông chừng lò luyện đan.

Đúng là thời khắc thiên địa nhân hòa, quả thật là sự hấp dẫn và khảo nghiệm vô cùng lớn. Nhìn hai tiểu đồng tóc còn để chỏm, Khuê Mộc Lang cảm thấy mình có thể dễ dàng không chế bọn họ.

Hần đứng trước lò luyện đan, cân nhắc trong chốc lát, rốt cuộc vẫn như Tề Thiên Đại Thánh canh giữ vườn đào, không thể nào kháng cự lại sự hấp dẫn, quyết định xuống tay.

Khuê Mộc Lang dễ dàng đánh ngã hai tiểu đồng. Hần lấy một cái hồ lô quý giá trong lò luyện đan, dốc ngược xuống, đan dược rơi ra ngay tức khắc. Khẩn trương cười mây bay đến chỗ Khổng Tước quân.

Chỗ Khổng Tước quân lại không một bóng người.

Khuê Mộc Lang hoảng sợ, Tuyết Họa Nhi sẽ ở đâu đây? Có phải là về hoàng cung hay không?

Hần lại vội vàng cười mây bay đến Bảo Tượng quốc, đến hoàng cung, niệm chú ẩn thân, đi về phía tấm cung của Tuyết Họa Nhi.

Trong tấm cung trắng lợt, có phần kém hơn phong cảnh của Ba Nguyệt động, nhưng lại náo nhiệt phú quý hơn. Có cung nữ đi qua vườn hoa, tiếng nói chuyện khe khẽ. Hần đến gần một chút, lắng nghe, nhất thời đã yên tâm trở lại, quả nhiên Tuyết Họa Nhi đã trở về đây.

“Phò mã trông thật đẹp, ta chưa từng gặp người nào tuấn tú như hần.”

“Đúng vậy, quan trọng là rất lấy lòng công chúa.”

“Ta cũng muốn tìm được một lang quân tốt như vậy.”

“Vậy người phải có dung mạo xinh đẹp và tính tình tốt như công chúa mới được.”

Thì ra, Vũ Tường quân lại đến hoàng cung của Tuyết Họa Nhi làm phò mã. Hần lại đến đây hưởng phúc, ở trong hoàng cung sống những ngày tiêu dao, rõ ràng mình nhờ hần chăm sóc Tuyết Họa Nhi một thời gian ngắn, hần làm thật tốt, không những không cần chăm sóc nàng, d iễn _đàn _l ê _quý _đ ôn. mà cả bản thân hần cũng được phụ vương của công chúa chăm sóc, giống như là con rể đi ở rể. Khuê Mộc Lang thở dài, trong lòng có chút không thoải mái, phò mã, rõ ràng phải là mình mới đúng.

Hần đi vào tấm cung, liếc mắt một cái thì đã nhìn thấy một vị nữ tử đang dựa vào đầu giường, đó đúng là người mà hần tâm tâm niệm niệm.

Hần nhẹ nhàng đi tới, nhìn nàng. Cũng chỉ xa nhau có nửa ngày thế nhưng hần lại cảm thấy giống như cả một năm dài. Cũng không biết có phải cảm giác của hần sai hay không, mà dường như nàng hơi gầy, thân sắc có chút ngấn ngời. Hần vừa đau lòng lại vừa vui mừng. Điều này nói lên, tiểu nha đầu vẫn còn rất nhưng nhớ hần, ly biệt với hần làm nàng ăn không ngon ngủ cũng không yên.

Hần ngồi bên chân của nàng, đặt tay lên đó.

Tuyết Họa Nhi đang thả hồn, nghĩ tới Khuê Mộc Lang, đột nhiên thấy trên đùi có cảm giác kỳ lạ, dường như có một bàn tay đang dịu dàng vuốt ve. Động tác này rất quen thuộc, chỉ có thể là hần.

Nàng kích động nhìn xung quanh, nhưng không tìm thấy bóng dáng hắc đầu. Nhưng, xúc cảm trên đùi càng mãnh liệt hơn, hơn nữa, còn đang đi lên phía bụng. Nàng vừa thẹn vừa lo lắng, đặt tay lên bụng, không có gì cả. Trong nháy mắt, “Cái tay kia” lại đi xuống phía bụng dưới, đường đi chẳng hề có quy luật. Nàng có chút e lệ, lập tức nhảy khỏi giường, cảm giác này chắc chắn không sai, chỉ có hắc mồi trên chộc nàng như vậy.

“Chàng ở nơi nào? Tướng công, tướng công!”

Tuyệt Họa Nhi khẽ gọi, trong lòng rất kích động, nhưng lại cảm thấy chuyện này thật khó tin.

Khuê Mộc Lang mỉm cười, đang muốn hiện thân. Đột nhiên Khổng Tước quân vội vã chạy vào.

“Công chúa, nàng gọi ta?”

Tuyệt Họa Nhi liếc hắc mồi một cái, lắc đầu nói: “Ta không có gọi người.”

Khổng Tước quân gãi gãi đầu, ngạc nhiên hỏi: “Trong cung này, nàng có tướng công nào khác sao?”

Tuyệt Họa Nhi hơi đỏ mặt, nói: “Vừa rồi ta cảm thấy Khuê Mộc Lang tới, nên mới gọi.”

Khổng Tước quân đồng tình liếc nàng một cái: “Ảo giác, bệnh tương tư, nằm mơ giữa ban ngày.”

Sắc mặt Tuyệt Họa Nhi càng đỏ hơn, chính mình cũng cảm thấy thế.

Khuê Mộc Lang không hịu nổi hắc mồi ta đã kích nường tử của mình trắng trợn như thế, hiện thân nhảy ra ngoài, chứng minh Tuyệt Họa Nhi không phải thấy ảo giác hay nằm mơ giữa ban ngày, dĩ nhiên bệnh tương tư thì không cần chứng minh, hắc mồi cảm thấy loại bệnh này rất thích hợp, hắc mồi thích nhất hại nàng mắc loại bệnh này, ngày hại, đêm hại, hắc mồi đều không có ý kiến.

Khổng Tước quân kinh sợ, vội vàng đóng cửa phòng.

“Trời ạ! Người lại hạ phạm!”

Khuê Mộc Lang không đếm xỉa đến hắc mồi, kéo Tuyệt Họa Nhi lại, hôn thật sâu.

Khổng Tước quân che mặt, kêu lên: “Thật sự không xem ta là người mà!”

Khuê Mộc Lang vẫn không đếm xỉa đến hắc mồi

“Ta cũng có mắt, có cảm giác, các người không thể kích thích một người độc thân như ta được.”

Thật ra thì không phải Khuê Mộc Lang cố ý, hắc mồi ngậm đan dược vào trong miệng, mượn nụ hôn để đẩy vào trong miệng Tuyệt Họa Nhi.

Tuyệt Họa Nhi u mê nuốt tiên đan xong, hắc mồi buông nàng ra.

Mặt nàng đỏ ửng, trình diễn nụ hôn trước mặt Khổng Tước quân, thật sự quá xấu hổ rồi.

Vì vậy nàng nghiêm mặt nói: “Tướng công, chàng vừa cho thiếp ăn gì vậy?”

Thật ra là nàng đang nói cho Khổng Tước quân nghe, ý là, vừa rồi bọn ta làm như vậy là không giống như người nghĩ. Là có nội tình, là rất trong sáng.

Khuê Mộc Lang dịu dàng mỉm cười, có chút hài lòng: “Ta trộm tiên đan của Thái Thượng Lão Quân.”

Sắc mặt Khổng Tước quân tái nhợt, lao tới.

“Chim chết, có phải người không muốn sống nữa, cái này là tội càng thêm tội đấy.”

Khuê Mộc Lang cười với Khổng Tước Quân: “Người mới là chim chết.”

“Ngọc Đế niệm tình người lập được chiến công nên mới chỉ cho người một trừng phạt nho nhỏ, người lại cả gan phạm sai lầm, người đứng là gan lớn bằng trời, vô pháp vô thiên.”

Tuyệt Họa Nhi cũng rất khấn trương, không trách hắc mồi giữa thanh thiên bạch nhật hôn nàng, ép nàng nuốt tiên đan. Nhất định hắc mồi biết một khi nàng biết hắc mồi trộm tiên đan thì sống chết cũng không chịu ăn.

“Tướng công, chàng dùng phép thuật lấy tiên đan ra, trả lại đi. Thiếp không muốn trường sinh bất lão.”

Khuê Mộc Lang sờ sờ gương mặt của nàng, dịu dàng nói. “Ăn thì không thể ới ra ngoài, giống như cơm đã chính thì không thể biến thành gạo.”

Tuyết Hoa Nhi nghe thấy lời của hắn, vừa thẹn vừa lo lắng. Nàng không muốn hắn phải chịu thêm trừng phạt gì nữa, hắn làm như vậy, chính là làm trái thiên quy nhất định đã chọc giận Ngọc Đế, không hề có ý hối cải, còn tệ hại hơn nữa là tội càng thêm tội.

Khổng Tước Quân không có tinh thần nói với Tuyết Họa Nhi: “Nàng từ công chúa đã biến thành tiên nữ, ta e rằng huynh đệ của ta phải từ tinh quân biến thành heo tinh rồi.”

Tuyết Họa Nhi vội la lên: “Ngươi nói bậy.”

Chẳng lẽ nàng không biết Thiên Bồng Nguyên Soái sao? Hắn ta chính là ví dụ sống sờ sờ đấy.” Khổng Tước Quân lấy tay vỗ trán, vẻ mặt u buồn ảm đạm.

“Khuê Mộc Lang, ngươi mà đầu thai làm heo thì hai chúng ta tuyệt giao.”

Khuê Mộc Lang nở nụ cười bất cần: “Tâm nguyện của ta đã được hoàn thành. Cho dù là trải qua luân hồi ở chốn nhân gian, lấy công chuộc tội, ta cũng cam tâm tình nguyện.”

“Hỏi thế gian tình là gì? Mà đôi lứa nguyện sống chết bên nhau.” Khổng Tước Quân vốn định nói một câu cảm khái hợp với tình hình, nào ngờ lại cảm thấy đau răng, che miệng hít một hơi thật sâu, da mặt co quắp.

Không ngờ câu nói chưa chát này lại sinh sôi trong lòng hai người, bọn họ liếc mắt đưa tình, hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của Khổng Tước quân. Công khai dùng ánh mắt để trao đổi, vô thanh thắng hữu thanh

Khổng Tước quân hết cách nhìn Khuê Mộc Lang không sợ chết, cắn răng nói: “Ta phục ngươi rồi.”

Một lát sau, Khuê Mộc Lang mới nói: “Ngươi cũng nên làm cho ta phục ngươi một lần.”

Khổng Tước quân bị kích thích, oán hận nói: “Thôi đi, còn lâu ta mới lấy thể tử, ta chỉ yêu thương tự do độc thân.”

Khuê Mộc Lang cười cười: “Hai người ở bên nhau nếu như tốt như một người, làm sao lại từ bỏ tự do? Phải tốt hơn mới đúng.”

Khổng Tước quân như đang suy nghĩ, cảm thấy mặc dù bình thường Khuê Mộc Lang khó chịu, không nói nhiều, nhưng nói rất có đạo lý.

Đột nhiên, giữa thiên không vang lên âm thanh: “Khuê Mộc Lang, Ngọc Đế có chỉ, mau trở về thiên đình nghe chỉ.”

Trái tim Tuyết Họa Nhi đập loạn, Khuê Mộc Lang nắm tay nàng, nói: “Nàng chờ ta.”

Hắn vẫn nói câu này, hắn luôn kiêu ngạo, nhưng lại làm rất nhiều, luôn làm cho người ta cảm động.

Hết chương hai mươi chín.

30. Chương 30: Kết Thúc

“Trường Canh à, nha đầu kia vẫn quỳ ở bên ngoài sao?” Ngọc Hoàng đại đế liếc nhìn nha đầu bên ngoài Lăng Tiêu Bảo Điện kia, phát sầu vượt râu, đối với loại người quật cường cố chấp như thế này, hắn luôn cảm thấy đau đầu, đã thế lại còn gặp phải một đôi, thực không làm cho người khác bớt lo mà.

Kỳ thật, hắn vốn định để cho Khuê Mộc Lang ở trong Đâu Suất cung tự kiểm điểm lại một thời gian, sau đó lợi dụng chút tình cảm sau khi đã kết bạn bè cùng Thái Thượng Lão Quân, xin ông ta một viên tiên đan cho nha đầu kia ăn, thế còn không phải là xong chuyện hay sao? Ai biết Khuê Mộc Lang kia lại tuyệt không minh bạch nỗi khổ tâm của hắn, cứ gấp gáp trộm tiên đan của nhà người ta ngay ngày hôm đó, kết

quả Thái Thượng Lão Quân vừa về đã chạy đến nơi này của hắc bầm báo chuyện bị mất trộm, vì thế, mọi người đều biết, hắc có muốn bao che cũng không bao che được, đành phải đầy Khuê Mộc Lang xuống nhân gian. Nha đầu kia thì hay rồi, không ăn không uống không khóc không nháo, quỳ ở ngoài điện hai mươi ngày liên tiếp, định để cho hắc phải mềm lòng đây.

“Bệ hạ, đã hai mươi ngày rồi, lão nhân gia ngài vẫn nên nghĩ một biện pháp để đuổi nàng đi thôi.”

Ngọc đế râu rĩ nói: “Nếu có thể nghĩ ra một biện pháp, còn gọi người tới làm cái gì chứ?”

“Nếu như bệ hạ không có biện pháp, thì cự thần có một biện pháp.”

Ngọc đế vội hỏi: “Biện pháp gì?”

“Bệ hạ đầy Khuê Mộc Lang xuống thế gian, hiện giờ hắc ở nhân gian quá ư là xuôi gió xuôi nước, thập phần mỹ mãn, cũng sắp thành thân đến nơi rồi. Không bằng để cho nha đầu xuống dụ dỗ hắc đi vào con đường tu tiên, đây coi như là nhất cử lưỡng tiện, người nói xem, bệ hạ?”

Ngọc đế vỗ tay cười nói: “Biện pháp này không tệ. Ta mà nói Khuê Mộc Lang muốn thành hôn dưới hạ giới, nàng so với ai khác đều chạy đi nhanh hơn, khẳng định là sẽ không còn ở này dây dưa nữa, khả khả.”

“Vậy cự thần đi truyền chỉ.”

Ngọc đế cười tít mắt nói: “Nhanh đi, nhanh đi.”

Nhi tử độc nhất của Lang viên ngoại muốn thành hôn, việc này tại Bồng Sơn thành coi như là chuyện lớn, bởi vì hắc cưới là thiên kim nhà đương kim Huyện lệnh, thật đúng là môn đăng hộ đối, quần anh tụ hội.

Tuyệt Họa Nhi nhìn chữ hỉ đỏ thắm dán đầy tường vây của Lang phủ, nói trong lòng không chua xót, miệng không đắng chát, thì đó là giả.

Khổng Tước quân cực kỳ tượng nghĩa vỗ vỗ bờ vai nàng, nói: “Khóc đi, khóc cho hết chua xót cùng oán khí đi cho nhẹ nhõm đầu óc. Ta sẽ nghĩ biện pháp làm thế nào để bắt cóc hắc từ nơi này.”

Tuyệt Họa Nhi không biết xấu hổ khóc lên, rồi miễn cưỡng nói: “Ngày mai chàng đã thành thân rồi, chẳng lẽ chúng ta cứ thế mà đi vào cướp đoạt hay sao?”

Khổng Tước quân ra vẻ ta đây đã tính hết tất cả rồi, nói: “Ta thân là tiên nhân, sao có thể làm bừa? Ta có một biện pháp, nhưng phải dùng trí tuệ.”

Tuyệt Họa Nhi vô cùng nghi ngờ những gì hắc nói, hắc cũng lúc có dùng trí tuệ hay sao?

Khổng Tước quân bởi vì chứng minh cho mưu tính sâu xa của mình, nên đã mau chóng biến hóa, cư nhiên thành bộ dáng của một vị cao tăng, rồi lại biến Tuyệt Họa Nhi thành một vị tiểu hòa thượng.

Tuyệt Họa Nhi sững sờ không biết hắc lại định giở trò gì, giữ chặt ống tay áo của hắc, nhỏ giọng hỏi: “Làm cái gì vậy?”

“Lừa người.” Khổng Tước quân ngênh ngang trên đường, rồi tới gõ cửa.

Quản gia vừa mở cửa thấy hai vị hòa thượng đến đây, vội nói: “Nhị vị là tới hoá duyên* à?” Gần đây thiếu gia muốn thành thân, dĩ nhiên phải cầu phúc, cho nên người tới phủ hoá duyên hay ăn xin đều nhiều hơn bình thường.

(* - hóa duyên: đi khất thực; đi quyên.)

Khổng Tước quân giả vờ giả vịt nói: “Cái này, lão nạp tới không phải là để hoá duyên, mà là đến để tìm kiếm một người hữu duyên với Phật.”

“Cái gì gọi là hữu duyên với Phật?”

“Chính là thiếu gia nhà ông đó. Hắc vốn là phương trượng nhà ta chuyển thế, hiện giờ chúng ta tới đón hắc rồi. Hắc ngàn vạn lần không thể thành thân nha.”

“Bậy bạ, bệnh thần kinh.” Quản gia xanh mặt, đại môn “ầm” một cái đóng lại.

Hạ nhân của Lang phủ này xem ra cũng không phải là hạng người dễ gạt gẫm, Tuyết Họa Nhi nhìn Khổng Tước quân mặt mày xám xịt, có chút khó xử thay hân.

“Kế này không được, thì ta còn có một kế khác.” Từ trước đến giờ, Khổng Tước quân luôn là càng bị áp chế thì lại càng hăng hái.

“Ta đi tới nhà Huyện lệnh, bắt cóc tiểu thư nhà lão ta. Khuê Mộc Lang sẽ không thể thành hôn được.”

“Này, này cũng quá không phúc hậu đi?”

“Chuyện gấp lắm rồi, Ta chỉ có thể không phúc hậu một phen.”

“Cái này, ta không làm được việc này.”

“Nàng không làm được? Vậy được rồi, hiện giờ hân không nhớ được nàng, nàng cứ trơ mắt nhìn Khuê Mộc Lang thành hôn đi, rồi con đường tu tiên của hân cũng bị chặt đứt luôn. Nàng có muốn sau này được gặp lại hân trên Thiên Đình hay không hả?”

Sao mà nàng lại không muốn? Bằng không sao có thể quỷ trước mặt Ngọc đế hai mươi ngày.

“Đi thôi, việc này không nên chậm trễ. Hành động nhanh một chút.”

Tuyết Họa Nhi cũng hiểu được chuyện trước mắt vô cùng đặc biệt, cho nên chỉ có thể dùng thủ đoạn vô cùng đặc biệt mà thôi. Vì thế, hai người mau chóng dứt khoát, tới thẳng Huyện lệnh gia.

Huyện lệnh gia cũng là một màu đỏ thắm, vui mừng chói mắt, lại đâm Tuyết Họa Nhi thêm một nhát.

Hai người đợi cho bóng đêm bao phủ, mới quyết định động thủ.

Tuyết Họa Nhi đang muốn niệm quyết đi vào, Khổng Tước quân ngăn cản nàng: “Nàng đi chỉ sợ không được, vạn nhất nàng kêu lên, thì lớn chuyện. Không bằng ta đi dùng sắc dụ. Nàng thấy bộ quần áo hôm nay ta mặc thế nào, có được không?”

Nói xong, hân phải phải quần áo, vẻ mặt cực kỳ trịnh trọng, dung mạo cực kỳ lẳng lơ.

“Được!”

Khổng Tước quân vô cùng tự tin vẫy vẫy tay: “Vậy để ta đi. Nàng ở trong này tiếp ứng.”

“Vâng!”

Khổng Tước quân khê bay lên rồi treo tường đi vào, Tuyết Họa Nhi chờ ở bên ngoài tường vây, cảm thấy được Khuê Mộc Lang có một người bằng hữu như hân, thật là có phúc khí.

Đột nhiên, có tiếng nữ tử hét lên thê lương, rồi tiếng quát tháo bên trong tường vây vang lên: “Người đâu, bắt hồ ly tinh kia lại! Đừng để cho hân chạy!”

Tuyết Họa Nhi sợ ngây người, đột nhiên, thấy hoa mắt, Khổng Tước quân treo tường ra, rồi lập tức túm lấy nàng bỏ chạy.

Hai người, hoàn toàn không có phong thái của tiên nhân, chạy trốn chết. Chạy một hồi, Khổng Tước quân mới ngừng lại được, sâu xa thở dài, nói: “Nàng ta thật đúng là kẻ thiếu hiểu biết, nhìn thấy bản thượng tiên có tư thế của người trời như thế này, lại dám nói là hồ ly tinh.”

Tuyết Họa Nhi muốn cười, Khuê Mộc Lang ở dưới nhân gian định việc hôn nhân này, ngược lại có chút thú vị.

“Trời sáng là thành thân rồi, làm sao bây giờ?” Khổng Tước quân bứt tóc, phát sầu.

“Nếu không, huynh thi triển pháp thuật để cho vị tiểu thư kia ngất đi, à không, ngủ đi. Người ngoài đều biết có hồ ly tinh vào trong phủ, nhất định sẽ cho rằng nàng bị hồ ly tinh hù sợ rồi. Hôn mê bất tỉnh thì sẽ không có cách nào để thành thân đi?”

Đường đường là tiên nhân mà lại muốn đi giả mạo một nam hồ ly tinh, Khổng Tước quân cực kỳ phiền muộn, buồn bực nói: “Vậy cũng chỉ có thể làm như thế.”

Hôm sau, hôn lễ của Huyện lệnh tiểu thư cùng nhi tử của Lang viên ngoại mà dân chúng huyện Bồng Sơn chờ mong đã lâu, bị hoãn rồi.

Hôn lễ vừa được hoãn lại, tiểu thư cũng lập tức thức dậy, nhưng mà vừa định tổ chức lần nữa, thì nàng ta lại hôn mê.. Sau năm lần bảy lượt, Lang viên ngoại chịu không nổi, Huyện lệnh cũng chịu không nổi, xem ra hai người này không có duyên phận, vì thế hai nhà giải trừ hôn ước.

Khổng Tước quân cùng Tuyết Họa Nhi đều nhẹ nhàng thở ra, hôn sự tạm thời không lo, vậy là tốt rồi. Giờ phải dẫn dắt Lang thiếu gia tới con đường tu tiên, nhưng trước hết chặt đứt tất cả việc hỉ của hắn là quan trọng hơn cả.

Vì thế, những ngày tiếp theo, Lang thiếu gia trải qua trong nước sôi lửa bỏng.

Hắn ăn thịt, thịt nếu không phải thối thì là chua, ăn trứng gà, bên trong liền có một con gà con đang nằm úp sấp, vừa uống rượu lập tức tiêu chảy điên cuồng. Vừa định việc hôn nhân, thì tiểu thư nhà người ta liền bị bệnh.

Vì thế, tất cả cô nương Bồng Sơn huyện, vừa nghe tên Lang thiếu gia, đã đóng cửa thả chó.

Lang thiếu gia phong lưu tiêu sái, từ đỉnh cao của nhân sinh đã rút xuống vực thẳm, bắt đầu có chút nhìn thấu hồng trần, lúc này, có hai vị hòa thượng, luôn luôn vừa ra khỏi cửa đã gặp, luôn luôn vừa thấy hắn, đã lập tức lôi kéo hắn, ra vẻ thân mật khăng khít muốn truyền bá tư tưởng Phật giáo.

Hắn nói hắn không tin Phật.

Về sau, hắn vừa ra khỏi cửa liền gặp hai vị đạo sĩ, hai vị đạo sĩ vừa thấy hắn đã rất nhiệt tình thành tâm mời hắn đi Thượng Dương cung tu tiên.

Năm rộng tháng dài, rốt cuộc hắn cũng bị bức đến điên rồi.

Cuối cùng đến một ngày, rơi vào bước đường cùng, hắn đi theo hai vị đạo sĩ lên núi...

_____Hết Trọn Bộ_____

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mo-lang-bach-hoa-tu>